

Керъл Хигинс Кларк

Картината

За моите племеннички и племенници, по реда на тяхното раждане: Елизабет, Андрю, Кортни, Дейвид, Джъстин и Джери. С обич.

Бих искала да благодаря на д-р Лари Ашкинази, мой добър приятел и зъболекар, който ме насърчи да посетя Аспен и ми позволи да се забавлявам с неговия герой в тази книга.

ПРОЛОГ

Петък, 23-ти декември

– Почти стигнахме – каза тихо Джуд на Уилийн, негова партньорка в престъпленията и любовта, и отби от шосето по частния път, водещ към къщата на Бонел. Беше три без пет следобед и облаците над околните планини отново предвещаваха снеговалеж за скиорите, прекарващи ваканцията си във Вейл. Джуд се огледа наоколо. Всеки път, непосредствено преди да наруши закона, всеки нерв в него вибрираше. Но тази работа беше подробно планирана и нямаше опасност да се провали.

Бе се свързал с мосю Бонел, като се представи с името на известен арт-дилър с богати връзки. Господин Бонел беше много щастлив да го покани да огледа по-отблизо картината на Бийсли, оценена за два милиона долара.

– И помни – каза Джуд на Уилийн, докато приближаваха обширната двуетажна, измазана с гипс къща. – Стопанинът трябва да е излязъл в един часа, но в случай, че там има някой друг, спреш ти трябва да бъде готов.

– Готов е.

В случай, че мосю Бонел гледаше през прозореца, те носеха посивели перуки, направени от най-фините човешки косми и си бяха сложили сиви вежди. Уилийн носеше чифт големи очила с диоптри, които прикриваха сексапила ѝ, а Джуд беше сложил шарени спортни очила.

Паркираха на паркинга така, че тъмносивият им „Седан“ да може да потегли бързо, притичаха през стълбите до предната врата и натиснаха звънеца.

Нямаше никакъв отговор.

Студеният вятър караше Уилийн да пристъпва от крак на крак.

– Клод да не е прецакал нещата? – попита тя с нетърпение.

– Клод никога не прецаква нещата – тихо, но раздражено отговори Джуд. – Нали ме чу като говорих с Бонел преди час? Той потвърди уговорката.

Джуд изглежда бравата с надежда, после установи, че вратата не беше заключена. Внимателно сложи ръка на бравата. Тя се завъртя леко и вратата се отвори. Джуд инстинктивно сграбчи флакона със спрей в джоба си.

Кимна на Уилийн и прошепна „Да вървим!“

След като прекосиха прага, Уилийн докосна ръката му и му показа пулта на охраната до входната врата. Светлината беше зелена, значи, алармата не беше включена.

Те тръгнаха по коридора.

– Мислиш ли, че ще е добре да му извикаш? – попита Уилийн. И тогава дъхът ѝ секна от сподавения рев, който дойде от гардероба от дясната им страна. Звукът бе последван от силни, отчаяни удари.

Страшно подозрение обхвана всяка жилка на внимателно подготвения криминален външен вид на Джуд. Картата, която му беше направил Клод, показваше, че картината е в рамка над камината в хола, вдясно от антрето.

– О-х, моля те, не-е-е! – проплака.

С Уилийн по петите, той изхвърча от антрето, през свода, заобиколи една кушетка, за малко не се блъсна в една масичка за коктейли и се закова пред голямата камина.

Погледна нагоре и замръзна. Големи детски сълзи се събраха в очите му, замъглявайки сините му контактни лещи, които беше използвал като част от вече ненужната му маскировка.

Богато украсената златна рамка все още си беше на мястото, увиснала безполезно, лишена от способността си да украсява произведение на изкуството. Вместо да ограда картината на Бийсли с железопътната гара във Вейл през деветнайсти век, сега тя декорираше грубите сиви камъни на масивния комин.

– Случило се е отново – изстена Джуд. – Тоя скапан Койот ни изпревари.

ГЛАВА ПЪРВА АСПЕН Събота, 24 декември

Ибън Бийн обичаше да кара ски. Магията, радостта, вълнението от ските го наелектризираха. Караха го да се чувства свободен. А това беше много важно за човек, прекарал пет години в пандиза. Скиорските писти на курорта Аспен, с техните обширни гледки към заобикалящите ги Роки маунтинс, истинската същност на природата, с цялото ѝ величие и красота, го караха да се чувства добре. Отразяваше се добре и на нервната му система, в сравнение с клаустрофобичната гледка, която беше имал от долния нар на малката си килия. Винаги бе заспивал с тормозещата тревога, пропиваща дълбоко в съзнанието му, че тремавият му съкилийник ще изкриви рамката на леглото, издържала тежестите на множество престъпници, до критичната ѝ точка.

„Оттеглям се за сън сега,
и нека Господ пази моята душа.

Ако ме смачкат, докато аз спя,
да вземе Господ моята душа.“ – се беше молил той всяка нощ, в продължение на пет от своите петдесет и шест години.

Откакто го освободиха, у Ибън се разви неутолима любов към природата през всичките сезони. Нито дъждът, нито кишата, или пък тъмнината на нощта можеха да изтрият усмивката на лицето му, стига да не беше заобиколен от телена ограда. Дори изхвърлянето на боклука се бе превърнало в забавление.

Разбира се, това, че Ибън обичаше ските, не означаваше, че беше добър скиор. В интерес на истината, той дори не беше добър. Миналата седмица бе изгубил контрол над ските си и се беше проснал на пътя на някаква колежка-скиорка. Тя отчаяно се бе опитала да го избегне, но в крайна сметка завърши с падане и болезнено счупване на крак. Фактически, счупен на две места. Ибън бе наблюдавал как спасителите внимателно я бинтоват и я качват на шейна, опитвайки се да преглътне обидите, които жертвата сипеше по негов адрес. „Е, добре“ – мислеше си тогава. – „Понякога е здравословно да намериш отдушник на яростта си“.

Той се опита да заглади положението. Но разбра, че цветето, което беше избирал поне петнайсет минути и лично бе занесъл в болницата,

било изхвърлено на минутата, когато тя прочела картичката. Можеше да разбере и това. Да се влачиш в продължение на шест седмици в гипс, наистина не беше забавно.

„Тази седмица явно ще е забавна“ – реши Ибън, когато направи първото си спускане за следобеда в планината Аспен. Беше му отнело малко повече време от обикновено да се спусне до долу. Беше спрял за следобедна закуска. При Бони, оживеният ресторант на пистата, подобен на столова, бе наблъскано със скиори, нетърпеливи да напълнят търбусите си след тежката работа. Това беше едно от малкото места на планетата, където известни личности се бутаха на опашката за обяд, всеки със своя собствен поднос. Ибън се беше завъртял около масите за пикник на площадката отвън, където скиорите, облечени в модни ски-екипи и слънчеви очила, се тълпяха, за да видят или бъдат видяни, докато ръфат това, което си бяха избрали за ядене.

Докато седеше сам, Ибън се почувства малко изоставен от човешката раса като цяло. „Но тази вечер, помисли си той, аз ще бъда центъра на вниманието. Всички те ще гледат към мен на голямото събиране. Добре, значи аз ще бъда дядо Коледа.“ В известен смисъл това беше доста освобождаващо. Щеше да се прави на глупак, а всички щяха да мислят, че е сладък. Той обичаше да танцува, като размахва торбата си, прививайки си път с викове през тълпата.

Беше Бъдни вечер и почти всички бяха в добро настроение. Всъщност, хората бяха добри един към друг по целия свят. Коледа е идеалното време да се помириш с някого, независимо от каква религия си. „Хмм, – чудеше се той, – дали дамата със счупения крак би приела коледно венче от мен. Едва ли – реши веднага, като заби щеките си в снега и тромаво се отгласна в посока към кабинките. – Дий“, промърмори той. – „Дий!“.

Ибън свали ските от краката си и ги метна на рамо, нареждайки се на опашката. Пътешествието до върха продължаваше повече от петнайсет минути. Това беше единственият лифт, където трябваше да си сваляш ските. Кабинките бяха закрити и в тях се пътуваше с още петима човека, седнали един до друг. Понякога те разговаряха, подслушваха чужди разговори или бяха потънали в собствените си размисли, предизвикани от невероятната красота на планините.

Докато Ибън чакаше следващата кабинка да се обърне, той установи, че ще бъде сам самичък в нея. Зад него нямаше никой. Ставаше късно. Хората се насочваха към питиетата си, за някоя топла вана и масаж или да се приготвят за вечерните си дейности. Много от тях щяха да

бъдат на луксозното празненство довечера, очакващи неговата славна проява.

Ибън неспокойно пусна ските си в страничния джоб на кабинката и трмаво се настани вътре. Винаги го беше страх, че няма да успее да се качи, когато кабинката се устреми напред, или пък, че ще падне и ще трябва да изключат лифта, за да може да стане. Той не помнеше вече колко пъти му се беше случвало това на влековете, където на слизане трябваше бързо да се изтласкаш от седалката надолу по склона. Обикновено склонът беше стръмен и Ибън на няколко пъти се беше изгърсвал по корем. Един от операторите на влека му беше препоръчал да иде да се пързалия на Тайхак, пистата за начинаещи, която била малко понадолу.

– Много по-лесно е, Ибън – му беше казал.

„Е, добре, но това е свободна страна“, бе си помислил той и беше потеглил. Освен това обичаше да обядва при Бони.

Ибън се настани и се изтегна настрани в кабинката. По този начин виждаше отгоре скиорите, летящи по стръмните писти и в същото време се наслаждаваше на чара, който предлагаше градчето Аспен малко понадолу – парче земя, осеяно с покрити от сняг къщички от дърво и тухли, закътани под крилото на заобикалящите ги планини. Когато пътуваш с други хора в кабинката, трябва да седиш с лице напред или назад.

„Животът не е чак толкова лош“, помисли си Ибън, като слушаше скрибуцането на лифта и лекото подухване на вятъра. Никога не си беше помислял, че животът му може да бъде интересен без престъпления, но след като го бяха пуснали от затвора преди пет години, бе решил, че ще бъде така. Майстор в отделянето на бижута от собствениците им, той се бе радвал на значителен успех, докато една нещастна вечер, без да иска, попадна на жената на главния полицейски комисар на Ню Йорк. Удобният случай беше една вечеря в хотел Плаца. Назначен от съюза на келнерите благодарение на фалшиво удостоверение, Ибън беше отишъл да събира мръсните съдове, вършейки в същото време и собствената си работа. До този момент вечерта беше много успешна. Беше скрил един часовник Ролекс и рубинения медальон във воднистите останки от бановия сюрприз.

Докато това ставало, фотографската памет на полицейския комисар вече била идентифицирала Ибън и полицаят го наблюдавал. Арестуваха го на местопрестъплението, под възмутените възклицания на всички хора от съседните маси и за разочарование на говорещия, който беше стигнал едва до осма страница от приветствената си реч. В последвалата

конфузна ситуация много от гостите, изпаднали в неволен транс, усетиха възможността да се измъкнат от нещастното си положение и веднага се възползваха. Съживени, те скочиха от местата си и се втурнаха към гардероба с благодарни кимвания към Ибън, който вече беше с белезници.

През петте години, които прекара нагоре по реката, Ибън бе открил, че краде бижута откакто беше навършил шестнайсет години. Успокояваше се с мисълта, че повече от трийсет хармонични и печеливши години са нещо, на което почти никой в неговия бранш не се беше надявал.

Както и да е, петте години като гост на Ню Йорк и вероятността за евентуално връщане в онази каторга трайно охладиха Ибън. Когато му бяха дали един келяв чек, болезнено неудобен костюм и адреса на дежурния офицер, той беше почувствал за миг съжаление за приятелите, които беше спечелил зад решетките. Те дори бяха спретнали един вид парти в стаята за телевизия през нощта преди освобождаването му. Жената на един от приятелите му беше направила торта на седем етажа и във връзка с неговите особени наклонности я беше напълнила с пластмасови часовничета-играчки. Докато той преглъщаше през буцата в гърлото си, цялата стая се изпълни с песни и Ибън им беше казал:

– Вие сте единственото семейство, което някога съм имал. Но все пак не искам да се връщам обратно.

В дните си на крадец беше усетил малко от сладостта на луксозния живот. Беше се разглезил, като наемаше хубави къщи. Сега, като бивш затворник, той съзнаваше, че вече никога нямаше да си осигури такъв лукс от плодовете на честния труд. Докато прелистваше един брой на „Архитекчарал дайджест“, беше започнал да унива, но после му бе дошло идеално решение. Помисли си, че всеки от имотите, които разглеждаше, се нуждае от човек, който да се грижи за него. Басейните с форма на бъбреци и собствени водопади се нуждаеха от поддръжка, кадифените морави трябваше да бъдат подравнявани, дългите лъкатушещи пътища се нуждаеха от почистване от снега, за да могат да минават по тях луксозните коли.

Ибън се беше промъквал в много такива имоти, след като изключеше алармата, докато пазачът седеше в апартамента си над гаража, пиеше бира и гледаше борба в кал по телевизията. Беше решил, че единственият начин поне да се приближи отново до хубавия живот, бе да стане пазач. Разбира се, най-изпитаният метод беше да се ожени за пари, но засега такива перспективи нямаше.

Да изглежда абсолютно незабележимо беше страхотно предимство, докато Ибън живееше извън закона. Средният ръст, безцветната коса, кафявите очи и нормални черти бяха кошмар за полицейските скицьори. Рогови или без рамки очила, цветни контактни лещи, множество разноцветни оцветявания на косата допринасяха за промените на външния му вид и му даваха възможност да избягва полицията толкова дълго време. Сега беше сложил няколко килограма отгоре, с които не се гордееше, но поне не се тормозеше да мисли как да ги сваля.

Беше спечелил медал за актьорско майсторство в осми клас, в ролята на третия мъдрец в коледната постановка на училището, а после, по ирония на съдбата, беше играл, на майтап, разбира се, Артфул Доджър в „Оливър Туист“. „Ентузиазираният ни директор изобщо не трябваше да вика магьосника Хлъзгави Пръсти, за да ме учи на всички тези трикове – често си мислеше Ибън. – Става прекалено лесно да отървавам хората от бижутата им.“ След арестуването, получи една единствена възможност да упражни актьорските си умения – в ролята на Дядо Коледа пред децата на съквартирантите си на ежегодното семейно коледно тържество.

„Коего ме доведе до това, което съм днес,“ помисли си Ибън, поглеждайки надолу. Пистата, до преди малко осеяна със скиори, сега беше почти пуста. Облаците, долетели само за няколко минути, се разтвориха и започна да вали сняг. Дебелият снежен прах веднага замъгли върховете на планините на хоризонта.

Ибън започна да си тананика „Снежният човек Фрости“. Беше прекрасно. Щеше да се спусне още веднъж, след това да отиде в къщи и да се приготви за голямата си нощ. Бързо промени мелодията на „Дядо Коледа отива в града“.

На върха Ибън слезе, грабна ските си и се затътри до мястото, където хората хвърляха ските на земята и се приготвяха за спускане. Ибън си сложи очилата, за да предпази очите си от валящия сняг. „Някой ден ще стана велик скиор, помисли си той. Засега съм доволен, че няма други хора наоколо и имам достатъчно място.“

Потегли надолу, внимателно правейки завои наляво и надясно, като упражняваше ралото, което засега беше най-безопасния метод на спускане за Ибън, и през цялото време си повтаряше инструкциите, които беше научил от видеокасетата „Дори и ако можете да карате“. Той я беше гледал отново и отново в уединението на стаята за гости в дома на Ууд, където бе пазач и където живееше. Беше толкова щастлив като си намери тази работа.

Обичаше да работи за важни личности като Сам и Кендра. Те имаха къща в Аспен, но не се свъртаха много там. Работата на Ибън беше да поддържа реда в къщата. Семейство Ууд пристигаше утре за коледната ваканция. Гостите им, авторката на криминални романи Нора Райли и мъжът ѝ, щяха да пристигнат заедно с тях. Ибън беше натоварен с приготовленията за всичко. Трябваше да разчисти и нещата си от стаята за гости, която тайничко използваше, докато беше сам. Никой не знаеше за това и той си живееше като крал. Неговите покои също бяха прилични, но малкият апартамент над гаража понякога беше студен, а освен това нямаше телевизор с голям екран, или плюшен килим, или Джакузи в банята. Ибън винаги внимаваше престоят му в стаята да остава незабелязан когато трябваше да се измита оттам, но това беше лесна работа. Той обичаше когато семейство Ууд си идваха в града и винаги беше искрено щастлив да ги види, но също така обожаваше голямото удобно легло и затоплените хавлии, на които не можеше да се наслаждава, докато те не заминеха обратно за Ню Йорк. „Давай и вземай – това е смисълът на живота,“ мислеше си Ибън.

Беше толкова горд с това местенце, че веднъж като си беше сръбнал малко повече, дори си позволи да го покаже. „Може би не трябваше да го водя снощи,“ помисли си Ибън, като се подхлъзна и падна. Кой можеше да предположи, че ще се натъкне на Джуд Шнулте, когато вчера отиде в града за чаша бира и хамбургер в „Ред Онион“ – любимия на Ибън известен още от миньорските години ресторант, където той се чувстваше толкова добре, почивайки си на историческия дървен бар под старите исторически снимки. Каква изненада беше това. Но би могло да бъде и огромен проблем. Никой в Аспен, освен приятелят му Луис, не знаеше, че Ибън е бил затворник, а на него му се искаше това да продължи.

Нямаше нужда да се тревожи. Когато Джуд и Ибън се видяха, по ужасените погледи и на двамата беше трудно да се определи кой имаше по-сериозна причина за паника.

– Гаджето ми е вътре – каза нервно Джуд.

– Колко време ще стои там? – попита съчувствено Ибън.

– Никога не ги знаеш тия жени. Постоянно се оплакват от дългите опашки в дамските тоалетни.

– Пък аз си помислих за нашето „вътре“ – обясни Ибън със смях и после понижи глас. – Нали знаеш, в пандиза – той потупа Джуд по рамото. – Винаги сме те наричали Гладкия.

– Да, добре, наричай ме както си искаш, но тя не знае за живота ми

в пандиза. И на мен ми се иска да не научи – каза Джуд с почти предупредителен тон, който раздразни Ибън.

– Това е нашата малка тайна – успокой го Ибън. – Аз също се опитвам да живея честно. Имам си работа-мечта, но не бих я имал, ако ми нямаха доверие – докато говореше, Ибън се замисли дали всичките пет милиона членове на групи за терапия, попаднали заедно по най-невъобразими причини, изпитват такава неприязън един към друг, когато се срещнат на публично място. Животът е бил толкова по-прост, когато единственият общ клуб е бил групата С.Б.П.Ч. Слава Богу, че е петък. Разбира се, да си бил заедно с някого в затвора, съвсем не е същото като да си бил на групова терапия, но това беше тайна, която останалата част от света нямаше нужда да знае.

Ибън разбираше, че едно ново гадже можеше и да не погледне много добре на неспоменавания преди затворнически живот. За какво, междудругото, бяха затворили Джуд? Ибън напъна мозъка си. „Сега се сетих,“ помисли си той, когато момичето на Джуд дойде. Той беше крадец на произведения на изкуството.

Джуд остави бирата си.

– Това е Уилийн. Уилийн, запознай се с Ибън. Ние сме стари познати.

„Добро парче,“ помисли си Ибън и протегна ръка.

– Приятно ми е.

– Удоволствието е мое – усмихна се Уилийн, като стисна ръката му и я задържа малко по-дълго от нормалното. Беше русокоса, с лунички и нацупена устичка. Ибън реши, че вероятно е на около четирийсет години. Джуд не се беше променил – добре изглеждащ господин Гладък, с кафяви коса и очи, висок горе-долу колкото Ибън, в края на четирийсетте. Ибън си го спомняше избухлив, но забавен. „Те са хубава двойка, помисли си, макар че Джуд не беше последовател на теорията, че честността е най-добрата политика.“

– Та каква е тази работа, Ибън? – попита той.

Той им обясни на една бира. Хубаво беше да побъбриш и да се похвалиш с фантастичната къща, за която отговаряш. Те седнаха в едно от сепаретата до бара и си поръчаха вечеря. Ибън се почувства добре и им разказа за предстоящата си проява в ролята на Дядо Коледа на прочутото коледно увеселение в дома на Ивон и Лестър Грант. Уилийн очевидно беше чела светската хроника.

– В къщата на Грант? – повтори тя, впечатлена.

– Да – каза Ибън гордо. – Ивон Грант организира всяка година

голямо празненство и това наистина ѝ харесва. Всички гости водят и децата си, така че естествено е да искат и Дядо Коледа. Толкова е забавно! Трябва да ме видите като се маскирам!

– С удоволствие – беше се засмял Джуд.

– Но как, скъпи? – попита Уилийн. Тя се обърна към Ибън и сложи ръка на рамото му. – Ние не сме поканени на тържеството – каза, като се нацупи.

В този момент Ибън беше вече доста подпийнал. Обикновено не обичаше да води никого в къщата на Кендра. Но костюмът му на Дядо Коледа беше там, в спалнята, а и беше Коледа ...

– Да идем да пийнем по нещо в къщи преди лягане – беше изтърсил той. – Семейство Ууд пристигат на Коледа. Сигурен съм, че няма да имат нищо против.

Джуд беше настоял да плати сметката и тримата излязоха заедно в нощта.

Сега, на дневна светлина, Ибън се почувства малко виновен за това. „Е, добре, мислеше си той, докато правеше рало наляво и надясно, вече няма смисъл да се тревожа.“

Снегът падаше надолу и очилата на Ибън започнаха да се замъгляват. Беше идеалното време за Бъдни вечер, но Ибън беше щастлив, когато най-сетне се спусна до долу. Отиде бързо до колата си и качи ските на багажника. „След няколко минути ще си бъда в къщи, помисли си той. Ще си стопля ябълково вино, ще си взема хубав горещ душ и ще се приготвя за купона.“

– Ибън.

Ибън извърна главата си, докато отваряше вратата на колата. Джуд тичаше към него.

– Здравсти, Джуд, какво става?

– Уилийн трябваше да ме вземе – каза Джуд задъхано, – но имала проблеми с колата. Имаш ли нещо против да ме закараш до къщата, в която сме отседнали?

Ибън се опита да прозвучи сърдечно, макар че изгаряше от нетърпение да се прибере вкъщи.

– Разбира се, Джуд. Къде казваш, че е къщата?

– Само на няколко километра от града. Не е далеч.

– Скачай.

Те тръгнаха с непринудена любезност, насочвайки се в обратната посока на къщата на Ууд. Ибън тайничко погледна часовника си с надеждата да стигнат скоро. Нямаше много време.

– Завий тук – каза Джуд накрая. Той поведе Ибън по обрасъл с дървета черен път, който водеше към стара викторианска къща.

– Виждам, че сте решили да не вземате апартамент – каза Ибън.

– Ние обичаме позастарели и уединени местенца – обясни Джуд. – Защо не влезеш за едно питие?

– Благодаря, но не мога – Ибън не знаеше защо изведнъж се почувства неспокойно. – Казах ти, че ще бъда Дядо Коледа.

Джуд извади пистолет от вътрешността на якето си и го насочи към главата на Ибън.

– Не се тревожи за Дядо Коледа. И без това никога вече не вярва. Сега влизай в къщата.

Докато животът му преминаваше пред очите, Ибън отчаяно пожела да бе послушал интуицията си тази сутрин, да беше прибрал багажа си от стаята за гости и излъскал ваната.

ГЛАВА ВТОРА

САМИТ, НЮ ДЖЪРСИ

Събота, 24 декември

Реган Райли се изтегна назад в голямото, претрупано кресло в бърлогата на родителите си, като държеше в двете си ръце чаша горещ чай. Беше хипнотизирана от блещукащите светлини на порядъчно голямата елха в ъгъла на стаята. Около стъблото ѝ бяха красиво наредени опаковани подаръци. Клоните на елхата светеха.

„Човек никога не би казал, че е фалшификация,“ помисли си Реган. Тя насочи погледа си към неспирно надбягващите се пламъци в огнището. Човек не би казал, че и огънят е измама. Три червени, мъхести чорапа, с избродирани на тях имена, Реган, Люк и Нора, допълваха свършената картина от коледна картичка. Старият часовник в коридора започна да бие. „Пет часа и всичко е наред, каза си тя. **НО КЪДЕ СА МАМА И ТАТКО?**“

Баща ѝ, собственик на три погребални бюра на територията на Самит, Ню Джърси, беше излязъл да изпълни няколко поръчки, а майка ѝ беше отишла в Ню Йорк Сити да оправи зъбите си при приятеля им, доктор Лари Ашкинази, известен още като господин Изстъргвам, Попълвам и Давам сметката.

Реган, частен детектив, живееше в Лос Анжелис, а сега си беше у дома, за да прекара няколко дни с родителите си, преди да замине за Коледа в Аспен. Щеше да отседне при свой приятел, който отваряше ресторант и хотел там. Тя и Луис се бяха срещнали преди три години в школата по безопасност на движението в Лос Анжелис. И двамата бяха засечени от едно и също ченге за превишена скорост по магистралата Санта Моника. Вместо да им дупчат талоните, и двамата бяха предпочели да минат няколко учебни часа, водени от някакви комедианти. Луис, случайно преуспял дилетант, беше съосновател на веригата „Силвър долар флелджек“, който сподели с Реган мечтата си един ден да открие собствен ресторант в Колорадо.

Сега, на петдесет години, Луис най-сетне беше осъществил мечтата си. Беше продал къщата си в Лос Анжелис и беше инвестирал и последния си цент, а остатъкът от сумата беше изпросил на заем. Новият му ресторант се казваше „Силвър Майн“ и там, на двайсет и девети

декември, щеше да се състои благотворително празненство за подпомагане на Асоциацията „Спасете миналото на Аспен“.

По време на престоя на Реган в „Силвър Майн“, родителите ѝ щяха да гостуват на Кендра и Сам Ууд. Сам беше известен продуцент на Бродуей. Кендра, актриса, участвала в един от телевизионните филми на Нора, се готвеше за дебюта си в новата продукция на Сам на Бродуей.

Реган остави чашата си на земята и дръпна ценния многоцветен афган от облегалката на креслото върху себе си. Сгуши се до облегалката на стола, единственото място, от което можеше да стигне телефона, когато звъннеше. Вдигна безжичния телефон до нея и се постара гласът ѝ да изглежда празнично.

– Ало!

– Райли!

– Кит! – Кит беше една от най-добрите приятелки на Реган. Бяха се срещнали преди десет години в колежа, където и двете прекарваха втората си година в чужбина, в Сейнт Поликарп, Оксфорд, Англия. Бяха се сприятелили бързо, след като още първата вечер и двете бяха заявили, че храната не е годна за консумация. Захвърляйки таблите си, те бяха отишли в града за спагети, на които караха цяла година. Реган седна в креслото. – Как вървят нещата в света на застрахователните полици?

– Хартфорд е добре. Опитвам се да си оправя настроението, преди да отида на вечеря с родителите си.

– Предполагам, че не похапваш от онези плодови торти, които ти изпраща компанията ти? – попита Реган. – Освен ако не си се снабдила с остър трион.

– Няма начин. От миналата година ни бяха останали около дузина, но ги изпращаме на хора, на които са прекратили помощите.

– Е, а иначе как си оправяш настроението? – попита Реган.

– Ами – въздъхна Кит, – купих си малко имел.¹

– Възхищавам се на оптимизма ти.

– Много смешно. Знаеш в какво затъваме, нали?

– Не. В какво?

– Началото на Бермудския триъгълник. И повярвай ми, убийствено е.

Реган се намръщи.

– Какви ги дрънкаш?

1. Вечно зелен храст. В някои европейски страни се окачва на тавана на Коледа, обикновено за девойките, които застават под него, за да бъдат целунати – Б. пр.

– Коледа, Нова Година и Свети Валентин. Трите най-ужасни празници за самотните жени. Ще получиш ли подарък за Коледа, любовна среща за Нова година и цвете за деня на Свети Валентин?

Реган се засмя.

– Имам чувството, че на петнайсти февруари няма да имам нито едно от трите.

– Защо?

– Ами седя си тук и зяпам подаръците под елхата. Всеки от тях, носещ името Реган, е написан с почерк, който подозрително прилича на този на майка ми. Нова година в Аспен трябва да е забавно, но съм сигурна, че ще бъде тъпо. Но както и да е. Откакто умря Гай Ломбардо, новогодишната вечер вече просто не е същата. А за Свети Валентин изобщо не искам да си помислям. Сега, – подчерта Реган, – ТИ ЩЕ дойдеш в Аспен, нали?

– Мисля, че да.

– „Мисля, че да“ не е достатъчно. Знам, че заминаваш другата седмица.

– Е, ще ми се наложи да се върна и да разчистя малко преди края на годината.

– Мислех, че си разпратила всичките торти.

Кит се засмя.

– Проверих палетите. Сигурно ще бъда там към средата на седмицата.

– Защо казваш „сигурно“? Няма какво да те спре, нали?

Кит се поколеба.

– Не.

– Какво става? Купила си си имел. Да не си си хванала гадже?

– Ами, срещаме се няколко пъти в спортния ми клуб. Изглежда наистина готин. Просто си мисля, че ако той поиска да прекараме празниците заедно, нали знаеш ...

– Да – каза Реган. – Но ако той не те покани за Нова година, ще си седиш вкъщи сама и ще си дрънкаш тиганите и тенджерите в полунощ.

– Мислих си за това.

Телефонът иззрака в ухото на Реган.

– Задръж за малко, Кит.

– Ало.

– Да. Аз съм.

– Луис! – Реган можеше да си го представи как разрошва косата си, как я слага зад ушите и после я поглажда. – Тъкмо си говорех с Кит по

телефона.

– Тя ще дойде ли?

– Надявам се. Чакай малко – Реган превключи обратно на Кит. – Луис е. Нека да ти се обадя по-късно.

– Аз ще си седя тук и ще окачвам имела.

Когато се включи отново в линията с Луис, Реган го чу да се разпоглежда някъде настрани.

– Луис! Хей, Луис!

– Да, скъпа. Тук малко сме се побъркали.

– Не е ли хубаво? – попита Реган. Това беше важен период за него. Отзвукът от ресторанта му по време на празниците и празненството на двайсет и девети щеше или да го укрепи, или да го разори.

– Да, предполагам, скъпа. Не ми се връзвай. Просто съм се съсипал от работа. Помислих си, че ще е добре да се свържа с теб, за да съм сигурен, че ще дойдеш утре вечер. Не мога да повярвам, че вече е Коледа.

– Знам – каза Реган. – Заедно с родителите ми ще летим утре следобед със самолета на Ууд.

– Чакай, Реган. КАКВО ГОРИ? – изкрещя той. – ИЗВАДЕТЕ ХЛЯБА ОТ ПЕЩТА, ЗА БОГА!

Реган се усмихна.

– Изглеждаш доста зает. По-добре да те оставям. Ще се видим след вечеря у Кендра.

– Искаш ли нещо специално за ядене докато си тук, скъпа?

– Каквото сервирате. Ах, да, само едно нещо.

– Какво? – попита той.

– Обичам при сервирането хлябът да е леко затоплен.

Луис измърмори нещо, което Реган беше сигурна, че е някоя мръсотия и затвори.

ГЛАВА ТРЕТА НЮ ЙОРК СИТИ Събота, 24 декември

– Лари, ще боли ли? – смотолеви Нора Реган Райли под маската, която покриваше ноздрите ѝ, изпращайки азотен оксид към мозъка ѝ.

– Само още няколко минутки, Нор – любезно отвърна доктор Лари Ашкинази, като държеше инструмента, който подозрително приличаше на ножичка за маникюр. – Много лош зъб. Малко ще засилим газа.

– Трябва да си тръгнеш оттук на два крака – изграчи Нора, когато усети, че излита от зъболекарския стол.

– Няма проблеми, Нор. Ще те оправя за нула време, а после съм във ваканция – той бръкна в устата ѝ и пръсна болния зъб със струя вода.

Нора гледаше право напред, в редицата от поздравителни картички, висящи на стената. Навън, през прозореца, в южен Централ Парк, започваше да вали сняг. Беше Бъдни вечер и купувачите в последната минута се бяха разбързали. Нора чувстваше, че не е напълно в съзнание и се зачуди, но без да се тревожи, как ще стигне обратно в Ню Джърси.

„Този азотен оксид определено те кара да се отпуснеш, помисли си тя в просъница, но предпочитам да съм си въщи с чаша яйчен коктейл.“ Тя затвори очи, когато Лари взе машинката. Дори само видът ѝ беше достатъчно противен, а какво остава за звука ѝ. От бръмченето ѝ на всеки биха му омекнали краката, да не говорим, че заглушаваше успокоителната лека музика, която Лари беше пушал в кабинета си.

Докато Нора дишаше и издишаше, през главата ѝ мина смахнатата мисъл, че всеки път, когато седнеше на стола, по радиото върви една и съща музика. Но после не можеше да си спомни коя е. Всичко се сливаше с останалото.

След няколко минути Лари гордо отстъпи назад.

– Всичко е готово – той се обърна към асистентката си. – Пусни ѝ чист кислород.

Нора избърса наслоилата се амалгама около устата си и се наведе над клокочещия плювалник на разстояние точно едно изплюване от стола. Асистентката на Лари, Флоси, ѝ подаде чаша с толкова вода, че дори и мравка не можеше да се удави в нея. Нора изплакна устата си и се прицели в плювалника. Водата, примесена с останки от сребърното

покритие, се изсмука от тръбите за миг.

– Благодаря ти, че дойде днес, Лари. Не можех да тръгна на почивка с този зъб.

– За теб винаги – каза Лари, който стоеше наблизко и пишеше нещо в картоната й. – Радвам се, че и Флоси беше свободна да дойде, за да ми помогне за няколко минути.

Нора го наблюдаваше, докато той, дълбоко замислен, попълваше записките си. Лари беше момчешки красив, мъж на четирсет и две години, с лъскава черна коса и очи. Кожата му имаше тен през деветдесет и девет процента от годината благодарение на честите му пътувания до места като Саут Бийч в Маями. Той беше идеалният ерген и се радваше на всяка минута от свободата си.

– Толкова съм щастлив, че Реган ще ходи в Аспен – каза той, докато стъгваше картоната. – Ще си прекара чудесно. Там има толкова много момчета, че и момиче с външния вид на Ласи би си прекарало добре.

– Дъщеря ми не прилича на Ласи – измърмори Нора, докато опипваше зъбите си с език.

– Зная и следователно ще си прекара още по-добре – каза Лари искрено. – Ще ѝ кажа къде са всички купони – той написа името на хотела си на визитната си картичка, определяща го като „Зъболекар на звездите“ и я даде на Нора. – Весела Коледа – бързо я целуна по бузата.

Когато той излезе от стаята, главата на Нора започна бавно да се прояснява. Отвън, в коридора, тя го чу да говори на неизменния си джобен касетофон, който той наричаше „приятелят, който никога не ти отвръща“.

„Трябва да ставам“, помисли си Нора и започна да се изхлузва от стола.

– Флоси – викна Лари, когато влезе да помогне на Нора. – Нека да запишем час на госпожа Райли за средата на януари и след това заминавам на запад.

– Аз съм за Ню Джърси, ако имаш нужда от превоз – чу се Нора да казва.

– Мисля, че ще е по-добре, ако ти сложим кислородната маска още малко. Все пак ще е добре да пристигнем цели на местоназначението си.

Нора се излегна назад в стола и затвори очи. „Толкова много тича не по това време на годината“, помисли си тя. Приготовления за Коледа. Хубаво би било да отидат в Аспен, където тя и Люк щяха да отпочинат малко в къщата на Кендра. Реган щеше да е наблизко. Те щяха просто да мързелуват и да се радват на остатъка от празниците.

Но защо ли дълбоко в още неясното си съзнание, Нора имаше чувството, че няма да бъде така. Тя винаги се успокояваше с мисълта, че ако се случи нещо лошо, би могла да го използва в някой от романите си за убийства.

– Нор – чу гласа на Лари. – Обзалагам се, че ще попаднеш на много добър материал в Аспен.

– Точно от това ме е страх – каза тя и пое необикновено голяма глътка кислород.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА САМИТ, НЮ ДЖЪРСИ Неделя, 25 декември

– Побързай, Реган – викна Нора по стълбите. – Колата е тук.

– Опитвам се да събера всичко, което ми донесе Дядо Коледа в куфара – отвърна Реган. – Той беше много добър към мен тази година.

Беше седнала върху куфара, набутвайки ръкавите и подгвтите навътре, докато затваряше ципа.

– Зъбите на този цип са по-опасни от тези на акула – измърмори Реган, когато една копринена рокля направо изчезна като съвкана. Накрая, тя се изправи. – Готово.

Огледа стаята си за нещо пропуснато. Спомени от детските ѝ години все още украсяваха стените и рафтовете с книги. Изрисувани плакати, изобразяващи всичко – от земна пчела върху цвете и пъстра поляна при изгрев слънце до двойка, вървящи ръка за ръка по брега на Джърси, се взираха в нея, предлагайки съветите си за всичко – от приятелството и любовта, до смисъла на живота.

– Каква глупост – каза Реган на глас. – Нещата никога не са толкова прости.

Реган не знаеше защо нито тя, нито майка ѝ, бяха пожелали да ги свалят. Майка ѝ наскоро беше махнала надписа „Влез на собствен риск“ от вратата на Реган, но вероятно се надяваше, че лъхщата от големите поздравителни картички добротата ще окаже благотворно влияние на дъщеря ѝ. Реган се усмихна на себе си. В днешно време плакатът с двойката, демонстриращи задълбочаващата им се любов и преданост, вероятно ще се използва в реклама за цветни презервативи.

– Е, добре – каза Реган и взе куфара от леглото си. – Тази стая ми връща оптимизма от младостта, чувството да си на шестнайсет години.

– Реган! – извика Нора отново, връщайки я към настоящето, трийсет и първата ѝ година.

– Идвам. Мамо, защо никога не си ме учила как да си стягам багажа като хората? – попита тя, докато тътреше куфара си по коридора и го ритна надолу по стълбите.

– Винаги аз съм виновна – каза Нора възмутено.

– Не е така – каза Реган, оглеждайки багажа на майка си. – Теб

никой не те е учил.

Нора се засмя.

– Бавачката ми винаги се замъкваше в автобуса с две пазарски чанти, в които събираше всичко, което ѝ трябва.

Люк излезе от спалнята.

– Надявам се, че самолетът ще може да излети с всичкия този багаж.

– Татко, като говорим за багаж, няма ли нещо тягостно в това да пътуваме в катафалка на връх Коледа? Всички гледат през прозорците с такава тъга.

– Това е единствената кола, която ще събере всичките ни чанти – каза Люк сухо. Висок метър и осемдесет, той застана като кула над двете жени. Имаше сребриста коса и лице, което Нора обичаше да казва, че е като това на Джими Стюард. Нора беше само метър и шейсет, руса и както тя обичаше да казва, с аристократично лице. „Аз съм попаднала някъде по средата“, мислеше си Реган. Тя беше метър и седемдесет и пет, с оцветяване, известно като ирландско черно – тъмна коса, сини очи и с толкова бяла кожа, че вероятно би изгоряла от слънцето и в шест часа сутринта.

– Има едно нещо, за което няма да ни се налага да се тревожим – че някой може да ни обвини, че сме нормални – отбеляза Реган.

– Не мислиш ли, че нормален звучи малко тъпо, а, скъпа? – попита Нора. – Освен това никой не е нормален. Огледай се само.

– Нашият проблем е, че вие трябва да душите, а не да се оглеждате. Ще спрем пред частния самолет в свръх дълга лимузина със завески по прозорците.

– Кендра няма да има нищо против. Ще го намери за забавно – каза Нора и затвори предната врата след тях. – Не е ли чудесен този коледен венец?

Люк и Нора влязоха отпред при шофьора. Реган се сви отзад, мислейки си за деня, когато ще може да се вози на същото място, но в хоризонтално положение, със завинаги затворени очи.

Четирийсет и пет минути по-късно, след като изслушаха презаписаното специално коледно шоу, те спряха пред частния самолет на Кендра и Сам. Хората по магистралата се взираха в прозорците на катафалката и с изумление откриваха, че хората вътре се смеят, а шофьорът потупва кормилото с юмрук, кикотейки се.

„Благодаря ти, Аймъс“, помисли си Реган, като се подсмихна на имитацията на песента за дядо Коледа в изпълнение на популярната из

цялата страна дисководеща, „че ни направи още по-странни от обикновено“.

– Весела Коледа – поздрави ги Кендра. Огненочервената ѝ коса и морскозелените ѝ очи трептяха. Сам стоеше до нея, белокоос, с хладни сини очи и заслепяваща усмивка. Дватама изглеждаха като реклама на хубавия живот.

– Добре дошли – прогърмя Сам. – Реган, радвам се да те видя.

– Благодаря за пътешествието. Това е единственият начин да полетим.

– Къде ти е билетът? – попита я Сам.

– Какво – възкликна Реган с объркано изражение.

Сам я потупа по гърба.

– Шегувам се.

Реган се засмя.

– Ще се жертвам.

На борда синовете на семейство Ууд, четиринайсетгодишният Грег и петнайсетгодишният Патрик, играеха на видеоигрите. „Изглеждат толкова млади“, помисли си Реган. И двамата бяха хубави деца. Тя се замисли колко ли момичета на тяхната възраст сега зяпат стените на стаите си, лекувайки разбитите си от тези двамата сърца, търсейки утеха в любимите си пасажии от любовната литература.

Момчетата ѝ се усмихнаха стеснително, което беше в рязък контраст с редицата обици на ушите им. „Боже, чувствам се стара“, помисли си тя.

Кендра раздаваше шампанско.

– Реган?

– Благодаря, Кендра – отпи една глътка, като усещаше, как мехурчетата гъделичкат носа ѝ. – Луис иска да е сигурен, че ще бъдем на неговото празненство. Той много се вълнува.

– Ние вече имаме билети. Точно от това се нуждае Аспен – още едно нощно заведение. Надявам се, че няма да се изложи.

– Отварянето на ресторант е рискована работа – каза Сам.

– Да, както и правенето на пиеси за Бродуей – засмя се Кендра.

– Работата ми може и да не е сред най-вълнуващите – каза Люк, – но съм щастлив да кажа, че спадът при нея е най-нисък, в сравнение с всеки друг бизнес на тази славна земя.

– Всички се радваме за теб, Люк – каза му Нора.

– Наистина, Луис е голям късметлия, че благотворителното

тържество за Асоциацията за спасение на миналото на Аспен ще се състои при него – каза Кендра. – Разбрах, че конкуренцията е била жестока. Той успял да се подмаже на комитета.

– Той ми каза, че наистина иска да превърне заведението си в част от идеала на Аспен – обади се Реган.

– Какво е това? – попита Люк. – Някаква нова глупост?

– Татко – Реган се обърна към него. – Сериозно е. Аспен не иска да става свръхмодерен. Откакто е станал толкова известен, аспенци истински се борят да запазят очарованието на малкото градче. Луис смята да изложи работите на местни художници. Обещал е също да спонсорира седмичните литературни четения в задната стаичка.

Грег погледна Реган и се прозя.

„Разликата между поколенията подава грозната си глава“, помисли си Реган.

– И какво правят на тези четения? – попита Сам.

– Всеки става и чете каквото е подготвил. Може да е разказ или стихотворение. Някой може да донесе китара и да попее.

– Ще си стоя в къщи и ще гледам как растат ноктите на краката ми тази вечер – каза Люк.

– Татко, невъзможен си? – Реган протегна чашата си за още шампанско.

– Това е отживелица на старите кафенета – каза Кендра ентусиазирано. – Нора, трябва да отидеш и да им прочетеш някой от твоите разкази. Ще умрат от страх.

Нора остави чашата и драматично прочисти гърлото си.

– Беше тъмна, буреносна нощ ...

Сам се засмя.

– Вятърът духаше силно през стъклата на прозорците ...

– Някъде изкънтя изстрел ... – продължи Нора.

– И мен ме извикаха на работа – измънка Люк.

Смехът на Кендра беше дълбок, сърдечен и приятен. Реган я погледна и се усмихна, радостна да я види напълно отпусната. В средата на четирийсетте, Кендра беше добра актриса, чиято кариера досега беше преминала изцяло в телевизията. Реган знаеше, че Кендра е споделила с Нора, че се притеснява за дебюта си на Бродуей.

– Добре, приятели – каза пилотът. – Готови сме за тръгване. Моля, затегнете коланите си.

– Следваща спирка – каза Нора, като зае мястото си – Аспен и нашият усмихнат пазач Ибън ...

ГЛАВА ПЕТА АСПЕН Неделя, 25 декември

Луис беше обзет от чувството на нервно благополучие. Нещата вървяха добре. Нямаше нито една празна маса за коледната закуска.

Заведението беше пълно. Келнерки, които вземаха поръчките и препълваха чашите с кафе и шампанско, клиенти, поздравяващи се с въздушни целувки и деца, сграбчили любимите си играчки. А беше отворено отдавна. Отзад тихо звучеше коледна музика, а навън валеше сняг.

„Всичко е идеално, помисли си Луис и заглади реверите на червенния си кадифен смокинг. Ако можеше да продължи така и да мине голямото събиране в Четвъртък, щях да си откъсна“.

Вече няколко месеца, докато разходите за изграждането на ресторанта растяха Луис се чувстваше като Страхливия лъв от „Магьосникът от Оз“ – прекалено уплашен, за да спи и страхуващ се от вещици, летящи на метли над главата му. За Луис те всички бяха с лицата на инвеститорите му.

Семейство Грант беше настанено на една от централните маси. Те бяха организирали голямо парти миналата нощ и бяха част от висшето общество на Аспен. Ивон и Лестър имаха две малки деца. През последните няколко години редовно организираха празненства за Бъдни вечер, където децата на всичките им приятели посрещаха Дядо Коледа. Ивон жестикулираше към Луис.

Той забърза към нея. Ивон беше хубава жена, без никакви признаци на умора, каквито повечето млади жени имаха, особено по празниците. Тя изглеждаше свежа и отпочинала. „А и защо не, помисли си Луис, вероятно не е измила и една чиния от десет години насам“.

– Луис, скъпи – каза тя и постави накичената си ръка с хубав маникюр върху неговата. – Наистина трябва да се обадя на икономката си и да я помоля да направи повече ябълков пай за довечера. Забравих да й кажа, че сме поканили още няколко души.

Без да продума, Луис бръкна в джоба си и извади клетъчния си телефон, задължителен елемент в добрите заведения. Той го отвори и церемониално го подаде.

– Мадам, ...

– Благодаря ти – Ивон започна да набира номера, след това се намръщи и се обърна към мъжа си. – Сладурче, как ни беше номерът? Винаги го бъркам с този в къщата ни на Хаваите.

Лестър извади черния си бележник и провери.

– Позволи ми – каза той любящо, взе телефона и после й го върна.

Ивон се усмихна на децата си и махна въображаемо мъхче от модния си ръкав, докато чакаше Беси да се обади.

– Джош, миличък – обърна се тя към сина си. – Защо не хапнеш още малко?

– Не искам – обясни четиригодишният й син.

– Само няколко малки, сладички хапки за мама.

– Не.

Накрая тя заприказва.

– Беси, къде се бавиш толкова? – Усмивката й бързо изчезна. – какви ги говориш? Чакай. Лестър, картината на Гуглион от библиотеката ... Ти ли си я преместил?

– Разбира се, че не!

Ивон започна да говори превъзбудено.

– Беси отишла там да чисти с прахосмукачката преди няколко минути и открила, че картината я няма. Никой не би трябвало да е бил там вчера, децата с дойката бяха в кръглата стая, а ние бяхме в хола. Кой може да я е взел? – Тя се обърна към децата. – Видяхте ли някой да влиза в библиотеката?

– Никой, освен Дядо Коледа – отговори Джош пръв. – Той ме попита и аз му казах, че там има малка тоалетна, но вероятно ще е твърде дебел, за да я използва.

– Дядо Коледа! – изпищя Ивон. – Той е взел безценната картина. Къде може да я е отнесъл?

– Той каза, че ще се върне отново на Северния полюс – практически обясни петгодишната й дъщеря, Джули. – Пътят е дълъг и той трябваше първо да мине да се изпишка.

Луис почувства, че в него са надига вълна от страх, когато другите посетители започнаха да зяпат. „Какво съм направил?“ – помисли си той.

Когато приближиха Сарди Филдс, летището на Аспен, Реган погледна през прозореца. „Каква гледка“, помисли си тя. Покритите със сняг Роки Маунтинс ги заобикаляха. Голи и величествени, със назъбен

релеф, но въпреки това, красиви, те сякаш приветстваха самолета, когато той започна да се снижава.

– Погледнете тези иглолистни гори – каза Нора, жестикулирайки към множеството редици от величествени дървета, плъзнали по склоновете на планината.

– Грандиозно – промърмори Грег, като надникна през прозореца.

– Велико – съгласи се Патрик.

– По някакъв начин ми напомня за коледната ни елха в къщи, мамо – каза Реган.

– Това дърво съм го мъкнал на рамо по цялото стълбище от мазето – изнегодува Люк.

– На три парчета, в картонена кутия – каза Реган. – И венчетата се търкаляха по дъното. Татко, ти си истински Пол Бъниан.

– Тук съм съгласна – каза Нора.

– Гледката наистина ми харесва, но вече нямам търпение да кацнем на земята – отбеляза Кендра. – Приземяването тук винаги ме е изнервяло.

– Ние сме много, много над морското равнище – Сам се обърна към Люк и Нора. – Трябва да карате по-полека първите дни. В каквато и форма да сте, липсата на достатъчно кислород тук може да ви причини неприятности. Световъртеж, слабост, а понякога и инфаркт. И при това, преди още да сте стъпили на пистата.

– Сам, моля те – промълви Кендра.

– Съжалявам, скъпа. Освен това, сигурно не е нужно да го казвам на тях. Те са карали и друг път ски.

– Може би, но се надявам, че тук има писти и за начинаещи – коментира Нора.

– От тук не изглежда така – каза Реган, – но ще се оправим някак.

– Откакто си изкълчи рамото на една ледена пързалка в Ню Джърси, Нора винаги е била малко неспокойна през зимата – обясни Люк на семейство Ууд.

– Колко жалко – каза Кендра съчувствено. – На коя пързалка се случи това?

– В къщата на Райли – подсмихна се Реган. – Пързалката беше нашият паркинг.

Няколко минути по-късно те се приземиха сред море от частни самолети. От Ибън нямаше и следа, така че багажът им беше внесен в малкото летище.

Кендра се огледа в очакване.

– Той винаги е толкова стриктен – измърмори тя.

– Абсолютно точен – потвърди Сам.

Кендра изтича до един телефон и набра номера на къщата. Изчака, потропвайки с крак, докато се свърже и погледна часовника си.

– Вече е четири и петнайсет. Не мога да повярвам, че не е тук. Това е телефонният секретар. Ибън, Кендра е. Ние сме на летището и се чудим къде си. Ще те чакаме отпред.

– Ибън сигурно ще дойде всеки момент – увери Сам Кендра и се обърна към семейство Райли. – Този човек наистина е много добър. Не можеш да намериш друг като него за милиони години. Грижи се за къщата като за своя. Винаги е усмихнат. Доста добър готвач е, а освен това знае как де сервира официална вечеря. Бил е сервитьор.

Реган беше чувала от Луис историята за вечерята, когато Ибън, сервитьорът, се опитал да откъдне бижутата на жената на полицейския началник.

Петнайсет минути по-късно, Сам обяви.

– Време е да вземем някакво решение. Хайде всички да се набутаме в две таксите.

След като уредиха две коли за багажа, Кендра се качи в първото такси заедно с Реган, Нора и Люк, а Сам и момчетата ги последваха във второто.

– Какво славно място е това – възкликна Нора, когато потеглиха, възхищавайки се на планинските пейзажи от двете страни. Небето се смрачаваше и те се насочиха към хълмовете, минавайки покрай няколко къщи.

– Винаги имам толкова много енергия, като дойда тук! – каза Кендра. – Има нещо във въздуха – Тя се наведе напред и инструктира шофьора да завие надясно към частния мост.

След завоя равният пясъчен път, по който се движеха, беше обграден от покрити със сняг смърчове и борове.

– Все едно, че сме в праисторическата ера – въздъхна Нора – Чудесно е.

Но когато приближиха разпрострялата се къща, скътана в полите на планината, Кендра шокирана видя, че тя е абсолютно тъмна. Нямахше приветстващи светлини. Нямахше и следа от живот.

– Не разбирам – промърмори тя. – Надявам се, че нищо не му се е случило – и се втурна навън от таксито с ключове в ръка.

Нора, Люк и Реган я последваха унило.

Кендра бързо отключи вратата и я отвори.

– Алармата не е включена.

„Лош знак“, помисли си Реган.

Страничната врата водеше към пространството, което представляваше кухня и всекидневна заедно. Кендра светна лампите. Кухнята беше в идеален ред, с изключение на няколко чинии за зърнени каши в мивката, на които пишеше ИБЪН с големи оранжеви букви и съответстваща ИБЪН-чашка.

– Къде ли е намерил съдове с такова необикновено име? – почуди се Нора на глас. – Реган, спомняш ли си когато беше малка и плачеше, защото така и не можахме да ти намерим нещо с твоето име? Нито табелка за колелото ти, или ключодържател ...

– Мамо, моля те – каза Реган, обхваната от чувство за надвиснало нещастие.

Кендра отвори съдомиялната машина.

– Пълна е – каза тя равно. – В къщата на пазача има отделна миячна машина – бързо отиде до бара за закуска и светна лампите, които осветяваха мястото за сядане и ахна.

– О, боже!

– Какво? – изкряка Реган.

– Там, и там, и там – Кендра сочеше празните места по стените. – Картините ми – изстена тя. – Красивите ми картини.

– Моля те, Господи, дано не е Ибън – молеше се Реган, като се опитваше да си спомни името на светеца, отговарящ за безнадеждните случаи.

ГЛАВА ШЕСТА

Ида Бойл отвори вратичката на фурната на дъщеря си Дейзи, за да хвърли едно око на пуйката, която се печеше вътре.

– М-м-м – промърмори си тя и мушна вилицата във вътрешността на птицата, опитвайки се да извади малко от пълнежа, който изглеждаше златист и хрупкав.

– Мамо – обади се Дейзи зад нея. – Какво правиш? Не трябва да отваряш фурната, докато работи.

– Само опитвах, скъпа, само опитвах. Нищо не развалям. Доста пуйки съм сготвила, дори и преди да се родиш, и баща ти винаги казваше, че са много вкусни – обърна се Ида към нея, като духаше вилицата си. – Дано не сме прекалили с лука.

Дейзи издърпа един стол за майка си до кухненската маса.

– Тази група ще яде всичко. А сега седни малко, майко. Прекалено дълго стоиш на крака.

– Ако се заседя за повече, никога няма да стана – каза Ида, като се отпусна на стола. – Можеш ли да ми разтриеш малко гърба?

Дейзи, опитна масажистка, която обслужваше уморените и болезнени мускули на скиорите в Аспен, се съгласи. Сложи ръце на раменете на майка си и започна да ги масажира.

– Как е?

– Ти си най-добрата, Дейзи, затова си и винаги толкова заета.

Дейзи беше на четирсет и шест години. Бе дошла в Аспен от Охайо през 1967 година, когато беше на осемнайсет. Слухът за свободния дух на Аспен и отношението „всичко може“ беше достигнал до постоянно нарастващия брой хипита по цялата страна. Току-що завършила гимназия, Дейзи беше яхнала малкото си червено фолксвагенче и бе тръгнала из страната заедно с две нейни приятелки. Не бяха планирали да се установяват в Аспен, може би само да прекарат лятото там, а после да отидат в Калифорния, където тънкият занаят наистина процъфтяваше.

На Дейзи обаче не ѝ било писано. На една седяща стачка тя среща Бък Фрашър. Забеляза го през претъпканата поляна, защото носеше фланелка като нейната. Пронизан от Купидон, той отиде при нея и никога не си тръгна. „Колко тъпо, мислеше си Дейзи понякога. Аз единствена от всички не бях помисляла, че ще се ожения толкова рано“. Тя и Бък се бяха впуснали щастливо в живота и не се бяха обръщали назад.

Бък си намери работа, като даваше моторни шейни под наем през зимата. През лятото работеше в строителството. Дейзи стана масажистка, посещаваща домовете на клиенти, от холивудски звезди, до обикновени хора с болки в гърба.

– По-добре ли си сега? – попита майка си тя, като се насочваше към мивката, за да си измие ръцете.

– Малко по-добре – отвърна Ида, като се протягаше назад, за да попита рамото си под кафявото найлоново яке. Това беше любимият ѝ тоалет – якето със съответстваща пола и бледо жълта блуза с жабо. Въпреки че Ида работеше в химическото чистене, най-голямото му достойнство беше лесната поддръжка.

Ида беше в средата на седемдесетте. Имаше приятно лице, оградено от пригладена коса, големи очила и разбираща усмивка, която приветстваше клиентите, носещи изцапаните си дрехи, разстроени, че може би никога повече няма да могат да ги носят отново. Тя винаги обещаваеше, че ще направят каквото е възможно, а ако това се окаже недостатъчно, за да се махнат досадните петна, ще пуснат дрехите отново в пералнята. Ако всички тези усилия не помогнеха, Ида имаше тежката задача да сложи ярко оранжева лепенка на етикета, което винаги правеше с начумерено лице. Тя мразеше това.

Ида все още живееше в Охайо, но всяка година идваше да прекара два-три месеца с Дейзи и семейството ѝ. Месният магазин за химическо чистене винаги се нуждаеше от помощници и благодарение на опита на Ида като перач в Колумбос, тя беше назначена на половин ден, когато идваше в града. Имаше си бележник за автографи и когато в магазина идваха звезди, ги караше да се подписват.

Доставяше ѝ също огромно удоволствие да рови по джобовете им, надявайки се да открие нещо интересно, с което след това да се похвали на момичета в Охайо, когато се върнеш през пролетта. Но, разбира се, винаги връщаше всичко.

– Ти си очите и ушите на света – казваше шефът ѝ, но тя никога с нищо не би застрашила бизнеса му. Тя дори не се обиди, когато ѝ каза да остави фотоапарата си в къщи. Звездите в Аспен не обичат да ги снимат, докато се щурат из града и ходят на работа, както всички останали.

– Скъпа, кога ще ядем? – попита Бък от хола, който беше продължение на кухнята. Той беше сърдечен братат човек, който в момента седеше на пода и играеше с шестгодишния Зенит и седемгодишния Серенити, децата, появили се едно след друго след шест години необяснимо безплодие.

– Това само идва да покаже какво се случва, когато престанеш да се тормозиш за това – поучаваше винаги Дейзи нетърпеливите си да станат майки клиентки.

Дейзи и Бък дадоха на децата си имената, които бяха избрали отдавна, когато бяха решили, че е вече време да продължават рода си.

Бък стана и отиде да вземе едно стръкче целина от плота.

Дейзи оправи назад черната си коса.

– Около шест – отвърна тя. Не се беше променила много от хипарските си години. Винаги казваше, че не знае какво би направила с всички този лак и гел, които някои жени слагаха на косите си. Да не говорим, че аерозолните опаковки съсипват озонния слой.

Телефонът на кухненския плот иззвъня. Бък го вдигна.

– Весела Коледа.

Ида се обърна към Дейзи.

– Той не трябва да говори така. Ами ако се еврей?

– Не се тревожи за това.

– Весели празници би било по-приемливо ...

Дейзи каза на майка си да мълчи, когато видя разстроеното изражение на лицето на Бък.

– Кендра, не съм говорил с Ибън от няколко дни. Когато го видях в петък, ми каза, че ще ходи малко извън града да пазарува.

– Кой е Ибън? – попита Ида.

– Един наш познат иконом – прошепна Дейзи. Накрая не се стърпя и попита. – Бък, какво е станало?

Бък покри слушалката с ръка.

– Кендра и Сам току-що пристигнали в града заедно с някакви гости. Картините им ги няма, Ибън го няма и няма никакви следи от взлом.

– И-ха! – възкликна Дейзи.

– Кендра Ууд е чудесна актриса – каза Ида. – Кои са гостите й тази седмица? Някой известен? Ако е така, бих желала да взема автографа му.

ГЛАВА СЕДМА

Ибън беше прекарал ужасна нощ. И като си помислиш само, че беше Бъдни вечер. Просто не беше честно. Той си знаеше, че никога не трябва да се доверява на стария господин Гладък. По дяволите, Джуд никога не се е държал добре с него по времето на тяхното затворничество. Защо ще се променя сега? „Ако си бях сложил мислещата шапчица, щях да се досетя. Леопардът често сменя мишените си преди да нападне. А сладката малка Уилийн? Чакай малко. Хватката ѝ беше доста здрава, когато му извиваше ръцете назад, докато помагаше на Джуд да му сложи белезниците“. Джуд знаеше, че Ибън има пръсти на фокусник при свалянето на бижута и затова омота с въже китките му и ги завърза с двойни възли.

Ибън беше не само уплашен, но и тъгуваше за къщата на Кендра. Когато помисли, че дори и да успее да се измъкне жив оттук, едва ли щяха да го възстановят отново на работа в къщата, очите му се напълниха със сълзи. Не и след като Кендра вече беше разбрала, че докато ги няма той се е възползвал от всички малки удобства, които къщата предлагала. Като например да спи в стаята за гости.

„Само, ако ...“ – помисли си той. Ибън знаеше, че най-болезненото нещо, което човек може да направи, е да започне да мисли за всичките „само, ако“ в живота си. Почувства се отново както в онези безкрайни часове в затвора, когато не знаеше какво да прави със свободното си време. Само ако полицейският комисар не го беше наблюдавал тогава. Само да беше измил ваната. Само ако беше роден с естествената дарба да прави толкова много пари. Само ако беше роден в семейство, което да го желае. „О, стига! Не е необходимо да се самоизмъчвам. Джуд и Уилийн са виновни за всичко“.

Ибън се търкулна настрани в леглото. „Това одеало вони така, сякаш някое куче е спало в него дни наред, помисли си той. Никой никога няма да ме открие тук. Никой никога няма да ме намери. Това място е доста усамотено“.

Вратата към спалнята се отвори. На прага се появи Уилийн в черните си момчешки дънки и ярък празничен пуловер.

– Добре ли си прекарваш Коледа? – попита го саркастично тя.

– По-щастливо от всякога – отговори ѝ той.

– Е, поне със сигурност подобри нашата. Благодарение на теб

получихме прекрасни подаръци.

След като го бяха вързали предишната вечер, те бяха излезли. Часове след това се бяха върнали, сияещи от победата. Джуд беше облечен в костюма на Дядо Коледа и държеше шапката и брадата му в ръка.

– От Уилийн се получи добър Рудолф – беше казал той на Ибън. – Тя чакаше в колата за своя тайнствен Дядо Коледа и пазеше прекрасните картини, които свалихме от стените на Кендра Ууд. Когато излязох от празненството, скочих в колата и драснахме извън града.

„Каква наглост“ – помисли си Ибън. Джуд и Уилийн бяха изнесли всичките картини на Кендра Ууд и след това бяха отишли на празненството на Грант, където бяха извършили още едно престъпление. Толкова в отговор на коледната молитва за мир на земята и любов към хората.

И което е още по-лошо, бяха събрали всичките му дрехи от стаята му в къщата на Кендра и сега всички ще си мислят, че той е крадецът и е избягал от града. Никой нямаше да си помисли нищо добро за него.

– Искаш ли малка закусуца? – питаше го Уилийн в този момент. – Или малко овесена каша?

– Искате да ме отровите, нали? – каза Ибън, полушеговито. Той нямаше никаква представа какво възнамеряват да направят с него и се безпокоеше. Как, изобщо, ще го пуснат оттук жив, след като знаеше какво са направили.

– Ибън, ти си нашата благословия за Коледа – каза Уилийн.

– Не и на онези тримата мъдреци – промърмори Ибън.

Когато Уилийн излезе от спалнята, той чу гласа на Джуд в хола.

– Уилийн, това попадение ще спаси задниците ни от Клод. Той ще ни обвини, че не сме преварили Койота за онази откраднатата картина във Вейл. Но купонът в четвъртък ще ни постави отново в първа група.

– Да, картината на Бийсли наистина ще спаси задниците ни – съгласи се тя.

„О, Боже!, помисли си Ибън. Значи ли това, че те планират да откраднат картината на Бийсли от горката Жералдин Спуунфелоу на празненството на Луис?“ Жералдин беше известна с това, че вдигаше голяма връява, станеше ли въпрос за закон и ред. Ако нещо се случеше със собствената ѝ картина в заведението на Луис, това означаваше, че тя щеше да направи всичко възможно да го затворят. Луис ще бъде съкрушен. Същото щеше да се случи и ако някой в града разбере, че именно Луис е препоръчал бивш затворник на Кендра Ууд. Ключката ще се разнесе по цялата долина Роаринг Форк.

Ибън се опита да диша дълбоко. Чувстваше, че главата му се

замайва, сякаш се отделяше от действителността, носейки се над собствената си, окована с белезици душа. „Това не може да е вярно, мислеше си той. Те вероятно ще ме убият. Защо не го направят веднага? Може би защото ще трябва да стоят тук с трупа ми. Като откраднат картината на Жералдин, ще офейкат веднага от града. Едва ли ще искат да ме вземат със себе си. Но няма да ме оставят и тук, за да разправам после за тях. Така че ...“

Ибън се опита да спре мрачния ход на мислите си.

Опитвайки се да бъде оптимист, той прошепна на себе си.

– Ако оживея до четвъртък, може би ще намеря начин да се измъкна оттук. Господи, какъв начин да прекараш Коледа.

ГЛАВА ОСМА

„Не е това, което очаквах да намеря в къщата на Кендра в Аспен през коледния следобед“ – помисли си Реган. Това ѝ напомни за приказката за трите мечки. Ибън го нямаше, но присъствието му беше навсякъде. След като Кендра се обади на познатите му Бък и Дейзи и докато чакаха пристигането на полицията, те бяха започнали за оглеждат къщата.

– Някой е спал в леглото за гости – каза Кендра, а гласът и пръста ѝ трепереха в унисон, докато осъзнаваше, че освен че е ограбил картините ѝ, икономът се е възползвал и от удобствата на стаята за гости.

Всичко стояха в обширната стая. Очевидно Ибън се беше чувствал доста комфортно. Върху огромното легло бяха разпилени няколко книги за каране на ски. Телевизорът беше изместен, така че да се вижда по-добре от леглото. Възглавниците бяха удобно изправени и на една ръка разстояние, върху ръчно изработеното нощно шкафче имаше флакон „Викс“ и кутия със салфетки.

– Ибън обичаше аромата на „Викс“ – каза равно Кендра. – Той ми каза, че един от малкото му хубави спомени от сиропиталището бил, когато бил болен, да лежи в креватчето си и да вдишва миризмата на осветителя. Това го карало да се чувства обичан.

– Щях да му купя освежител за собствената му стая – изгрухтя Сам и вдигна купчината нагънати приключенски и криминални списания на пода. – Трябваше да опозная по-добре това приятелче – отбеляза с отвършение.

– Изглеждаше толкова надежден – изпротестира Кендра. – Той каза, че искал да се грижи за хубава къща, защото никога през живота си не е имал възможност да живее в такава. Струва ми се почти невъзможно да е направил такова нещо.

„Май ще се наложи да им кажа“, помисли си Реган нещастно. Тя се беше запознала с Ибън, когато той работеше за Луис в Лос Анжелис преди две-три години и го бе харесала. Тогава Луис се занимаваше с доставките. Но тя знаеше също, че Ибън е прекарал пет години в затвора за кражба на бижута. Когато Луис ѝ бе казал, че е препоръчал Ибън за работа при Кендра, Реган не беше обърнала внимание на предупредителния глас в съзнанието ѝ, който ѝ казваше, че Кендра трябва да знае за миналото на Ибън. Сега, когато картините, които Кендра обичаше толкова много, бяха изчезнали една след друга, чувството за вина у Реган

се засили. Тя почувства, че някой я докосва по ръката.

– Реган, какво става? – прошепна Нора. – Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

Реган поклати глава, когато звънецът иззвъня.

– Това трябва да са ченгетата – каза Кендра, втурна се към вратата и се върна с двама полицаи. – Това е стаята за гости – обясни тя, – но, очевидно, е била и резиденция на моя иконом.

– Има доста добър вкус – каза сухо ченгето, представило се за офицер Денис Мейдън.

– Аз съм следващата смяна в тази стая – отбеляза Люк. – Предишният обитател е минал само за малко.

Другият полицай – стройна млада жена, в края на двайсетте – повдигна вежди.

– Известно ли ви е, че той е бил в ролята на Дядо Коледа на празненството у семейство Грант снощи? – попита тя Кендра и Сам.

– На партито им миналата година той заместваше някакъв човек, който се разболял в последната минута – обясни Кендра. – Ибън каза, че някога е бил Дядо Коледа в един универсален магазин и много му харесало. Те са го поканили и тази година отново. Защо? Не се ли е появил?

– За съжаление, да. Днес откриха празно място на стената в библиотеката. Липсва една картина на Джудлионе – тя погледна в бележника си. – Разговаряхме с децата на семейство Грант и те казаха, че „Дядо Коледа трябвало да отиде да пишка, преди да тръгне за Северния полюс“. Той помолил да използва тоалетната в библиотеката. Никой друг от гостите не е влизал там. Децата казаха, че торбата му изглеждала пълна като излизал.

– О, Боже! – проплака Кендра. – Ивон ми е приятелка. Сам, тази картина е цяло богатство. Не мога да повярвам, че Ибън е направил това!

– Какво знаехте за него, когато го наехте? – попита офицер Мейдън.

Кендра погледна към Сам.

– Бяхме пуснали обява, но не намирахме никой подходящ. После един наш приятел, с когото се запознахме чрез Реган в Лос Анжелес, Луис Олтайд, ни препоръча Ибън. Каза, че го познавал от години. Луис сега живее в Аспен. Той току-що откри заведението си „Силвър Майн“.

Реган въздъхна шумно. „Трябва да им кажа сега, помисли си тя. Мой ред е. Всичко или нищо“.

– Кендра – започна тя.

– Да, Реган – погледна я Кендра.

– Има нещо, което трябва да знаете за Ибън. Нещо, което, може би, трябваше да ти кажа още преди ...

Цялата група чакаше.

Реган усещаше как започва да се свива от страх, докато изговаряше думите.

– Ибън е прекарал няколко години в затвора.

– За какво? – изви се гласът на Кендра.

– Кражба на бижута.

Кендра и Нора несъзнателно стрелнаха огърлиците си.

– Защо не си ни казала нищо преди, Реган? – попита Нора.

– Аз не знаех преди Кендра и Сам да го наемат на работа тук. Не мислех, че е моя работа да се меся.

Кендра се поколеба и после каза.

– Ако си знаела преди да го наема, може би щеше да е различно. Но той определено си вършеше добре работата и аз нямаше да го уволня, ако бях разбрала. – Тя замълча. – Значи той е бивш затворник?

– Нищо чудно, че никога не носеше райе – обади се Сам.

– Луис знаеше ли, когато ми го препоръча? – попита Кендра.

Реган изскърца със зъби.

– Ами-и ... предполагам, че да. Но той изглеждаше толкова разбран. Нямаше нищо, за което Луис да го е помолил и той да не го направи с радост.

– Това е абсолютно вярно – изломоти Сам и посочи с ръка към стаята. – Просто не знаехме, че така хубавичко се е устройвал, докато е бил сам. И колко ли е възнамерявал да вземе?

– Бях започнала да си мисля да му вдигна заплатата – въздъхна Кендра. – Той беше толкова мил. Знаеш ли, погледнах в хладилника. Той е купил някои неща – тя погледна към Реган и поклати глава. – Реган, ако бях на твоё място, бих ти казала. Луис е друго нещо. Говореше за Ибън по такъв начин, сякаш той беше неговият отдавна изгубен брат.

Офицер Мейдън отвори една тетрадка и започна да обсипва Реган с въпроси.

– Под какво име се представяше той? Това истинското му име ли беше? В кой затвор е лежал?

– Беше в затвора в щата Ню Йорк. Мисля, че това е истинското му име, но, всъщност, не знам със сигурност.

– Ще говоря с този Луис. Какъв приятел! Да ти пробута затворник – измърмори ченгето.

Дълбоко замислена, Реган се запъти към банята и започна да я оглежда. „Тази баня е по-голяма от моя хол“, мислеше си тя. Всичко беше с цвят на кайсия. Имаше голяма вана с подводен масаж, отделен душ с блестяща стъклена врата, тоалетна, разположена отстрани, с изглед към снежните планини в дясно от задния двор и огромен плот с две мивки и огледало, покриващо цялата стена. „Човек би могъл да кара тук курс по аеробика“, помисли си Реган. Чифт големи черни ботуши с коледни звънчета стояха под плота върху зелена кърпа.

– Вижте това – обади се тя, като ги взе и ги занесе в спалнята. – Това не са ли ботушите, които човек би носил в ролята на Дядо Коледа? Изглеждат като че са лъснати и готови за употреба. Дори имат и звънчета. Но няма и следа от остатъка от костюма.

– Можем да проверим в апартамента му – каза полицайката, офицер Уеб, и отвори вратата на гардероба. Вътре висеше мъжка хавлия. На пода лежаха няколко ярки найлонови ризи. Имаше и няколко захвърлени закачалки. – Изглежда така, сякаш някой си е тръгнал, бързайки отгук.

„Би могло да си помислиш, че човек, който обича толкова своя «Викс», би донесъл и любимата си хавлия. Хората се привързват към хавлиите си, така както децата се привързват към бебешките си одеалца и спят с тях, докато не се превърнат в дрипи и ги изхвърлят само ако някой роднина им подари нови“, мислеше си Реган.

Нора беше скръстила ръце и погледът ѝ беше замислен.

– Може би се е върнал тук, след като е посетил семейство Грант и после е офейкал.

– Това би било много рисковано – каза Реган. – Ако бяха открили веднага, че картината е изчезнала, те са знаели кой е бил в ролята на Дядо Коледа и това е първото място, където биха го потърсили.

Офицер Мейдън кимна в съгласие.

– Точно така, госпожо.

„Мразя да ме наричат «госпожо»“, помисли си Реган. Тя все още държеше грубите ботуши на Ибън в ръцете си.

– Ако, както изглежда, той е напуснал къщата по собствено желание, мисля, че изглежда малко странно, че не си е взел и ботушите.

– Много често, когато престъпниците бързат, правят глупави грешки – каза офицер Мейдън лаконично. – Аз лично не бих взел ботушите със звънчетата, ако исках да изляза бързо и да изчезна.

Реган беше развълнувана. Цялата история ѝ се струваше подозрителна и тя беше решена да разбере какво, по дяволите, се беше случило.

Когато се запозна с Ибън у Луис, в Калифорния, той ѝ беше казал колко му харесва да бъде иконом. „Аз си живея в къщата докато собствениците ги няма и получавам пари, за да я поддържам“. Когато Луис ѝ разкри миналото на Ибън, тя го беше попитала защо го е препоръчал на Кендра.

– Реган, аз му вярвам, когато казва, че не би откраднал дори и солиница от ресторант. Той е намразил затвора – беше ѝ отвърнал Луис.

„Какво го беше променило?“

– Както споменах, защо не разгледаме апартамента на Ибън и да видим дали не е оставил нещо след себе си?

Без да обличат палтата си излязоха през страничната врата и се насочиха към апартамента над гаража. Вратата беше отключена и те се забързаха по стълбите.

„Това местенце не е толкова лошо – помисли си Реган. Холът е малък, но уютен, с малка кухничка в края“.

Сам отвори вратата към спалнята.

– Леглото е добре оправено – заговори той. – А и как няма да бъде, когато не е спал в него от месеци.

„Е, мога да си представя защо Ибън е предпочел голямата къща“, помисли си Реган. Стаята беше малка. Близо до леглото на съвсем малък стол имаше портативен телевизор. Юрганът изглеждаше топъл, а и гледката към планините не беше за пренебрегване. Определено беше много спокойно.

В Лос Анжелис на Реган често ѝ се налагаше да разгонва групите от ранобудни минавачи, които се спираха на шумен разговор под прозореца на спалнята ѝ на първия етаж. Това винаги си просеше едно възмутено „Ако обичате“. Тук това не ѝ се налагаше. Идеално място, предлагашо усамотение, ако се нуждаеш от него.

Сам церемониално отвори гардероба. На един от рафтовете бяха прилежно сгънати две пуловера. Шепа работни ризи, джинси и кадифени панталони висяха на стари телени закачалки. На дъното бяха развърляни протрити обувки.

– Тук няма много дрехи, Люк – отбеляза Сам. – Няма и коледен костюм.

– Като се замисля, той май, нямаше коледен костюм. Имаше единна син блейзер, която носеше от време на време. – Тя се обърна към Люк. – Не беше от хората дето се издокарват много.

– Няма и следа от син блейзер – каза Сам.

Горното чекмедже на дрешника не беше добре затворено.

Изглеждаше като запънато в жлебовете, докато някой се е опитвал да го затвори. Когато Сам го издърпа, то изскърца.

– Струва ми се, че не е искал да тръгне без бельото и чорапите си. Един мъж не може да кара без тях, нали? – Той извади чифт скъсани чорапи и два чорапа от различни чифтове. – Не бих казал, че съм изненадан, че ги е оставил.

– Сам! – Кендра поклати глава.

– М-м, да. Това явно е човек, който знае, че никога не трябва да носи скъсано бельо. Какво би си казал персоналът на интензивното отделение, ако случайно те сгази камион?

Реган винаги си беше мислила, че лекарите и сестрите си имат неотложна работа от тази да обсъждат състоянието на бельото на пациентите си.

– Е, очевидно на него не му пука какво ще си помислим ние, когато го намерим – забеляза Кендра.

– Има ли нужда прислужницата от още парцали? – попита Сам, преди да пусне личното имущество на Ибън обратно в чекмеджето.

– Ибън беше прислужницата – изстена Кендра. – Ти непрекъснато се опитваш да ме успокоиш.

– Хайде да проверим банята – предложи Нора.

Всички се набутаха през вратата. Най-доброто определение за нея беше функционална. Бели плочки, бяла тоалетна и малка мивка, бяла вана със зелена полиетиленова завеса. Реган се съмняваше, че рафтовете за кърпи са затоплени. Не можеше да обвини Ибън, че е бил изкушен от удобствата на луксозната баня на стаята за гости, като например от ваната с олимпийски размери и подводен масаж. **НО ТОВА НЕ ГО ПРАВЕШЕ КРАДЕЦ.**

Полицаят отвори аптекката. „Друг източник на потенциално неудобно положение“, помисли си Реган. Познаваше един човек, който имаше навик когато ходеше на купони да влиза в банята преди да си тръгне, за да погледне в аптекката на хората и зад завесите на душовете им.

Но аптекката на Ибън беше празна, с изключение на шишенце „Тъм“ на горното шкафче. Нямаше и следа от четка за зъби. Нямаше и никакви тоалетни принадлежности. Друг знак, че заминаването е било планирано.

– Казвате, че сте се запознали с Ибън Бийн чрез Олтайд? – попита офицер Уеб. – Препоръчвал ли го е и някой друг?

– Не. Луис беше толкова ентузиазирани, а Ибън работеше за него

през последно време, така че ние просто приехме думата му – Предателството вече беше започнало да навлиза в Кендра. Лицето ѝ стана червено. – Не мога да повярвам, че Луис ни направи това. Ще го удуша.

В апартамента на иконома имаше телефон. Тя отиде до него, набра информация и взе телефона на „Силвър Майн“. Когато се свърза с Луис, никак не подбираше думите си.

– Исках само да ти кажа, че твоят високо препоръчан приятел-иконном ни прецака. Може би вече знаеш за картината на Грант. Нашите не бяха дори и близки по стойност до тяхната, но все пак, бяха ценни. Избирахме си ги по чисто лични причини през последните двайсет години.

От другия край на телефона се чуваше бързо, несвързано ломотене.

„Докато успее да стигна до него, той ще бъде вече скапан“, помисли си Реган.

Кендра прекъсна съзливите му извинения.

– О, млъкни – извика тя и тресна телефона. После излезе от апартамента.

Докато вечеряха, Сам и Люк се опитаха да разсеят Кендра.

– Имаме себе си и децата – каза Сам, – въпреки че те, изглежда, предпочитат видеоигрите си пред нас. Я се замисли, чудно защо ли Ибън не е прибрал и тях в чантата си. А имаме и добри приятели.

– Не забравяй здравето си – прибави Люк. – Най-ценната ти собственост – Той замълча. – Разбира се, ако това важеше за всички, аз отдавна да съм изхвърлен от бизнеса.

– Веднъж, преди години, полицията беше дошла у нас, защото алармата се беше задействала от вятъра – продължи Нора, като поръсваше пипер върху салатата си. – Когато видели хаоса в стаята на Реган, си помислили, че някой е влизал.

– Мамо! – раздразни се Реган.

Нора сви рамене.

– О, скъпа, историята е интересна. Слава Богу, прибрахме се преди полицията да започне да взема отпечатъци. Ние трябваше да ги информираме, че това е обичайният ред на нещата в стаята на Реган.

– Благодаря ти, че сподели тази история с другите – каза Реган като се протегна за филийка хляб. Опита се да прозвучи безгрижно, но вътрешно се тревожеше. „Аз съм трениран детектив, помисли си тя. Знаех, че Ибън е крадец. И то такъв, който не е имал само едно спречкване със закона, а с цяла кариера на престъпник, докато не попаднал на жената на полицейския комисар. Ще разбере какво се е случило с него“. Тя

остави хляба на масата. „Не какво е станало с картините и къде ги е отнесъл, а именно какво е станало с него“. Някакъв инстинкт ѝ подсказваше, че не ставаше дума за нормален случай на престъпник-рецидивист.

ГЛАВА ДЕВЕТА

– Реган, благодаря на Бога, че си тук – извика Луис, докато шофьорът ѝ помагаше с чантите до фоайето.

От израза на лицето му Реган разбираше, че е почти обезумял.

– Всичко ще се оправи – успокояваше го тя. – Я, много ти е шик заведението.

За един кратък сияен момент страхът на лицето на Луис се изпари.

– Зная – призна той.

Фоайето имаше атмосфера на клуб с ориенталски камъчета, които покриваха стария дъбов под, столове с високи облегалки, голямо огнище, маси със стъклени плотове, с подставки от еленови рога. „Рогата, помисли си Реган, изглежда са основен елемент от обзавеждането на Луис“. Те се показваха и от свещниците и изпод сенките на лампите.

На фона на червените тапети имаше множество картини и портрети. Зад рецепцията голямо стълбище водеше към втория етаж.

– Ресторантът е отзад – каза Луис, като взе куфара и тръгна към стълбището. – Хайде най-напред да оставим багажа в стаята ти.

Реган го последва през фоайето. Докато минаваше покрай рецепцията, администраторът, с тен на целогодишен скиор, се обади.

– Луис, искаш ли да изпратя някой за чантите?

– Малко късно се сети, Трип – клъвна го Луис и се закатери по стълбите.

„Напрегнат е“, реши Реган. Оредяващата кестенява коса на Луис беше вързана на малка опашчица. Виждаха се посивели кичури, които вероятно се умножаваха всяка минута.

Въпреки че беше съсипан от нерви, във великолепното си червено вечерно сако и памучни панталони Луис все още изглеждала като феодал.

– От къде взе тези страхотни портрети? – попита Реган, спирайки се да ги разгледа набързо, докато се качваше на втория етаж.

– Те само изглеждат скъпи – оправда се Луис. – Започнах да ги колекционирам, когато купих това заведение. Удивително е колко много хора предлагат портретите на прадедите си по гаражните разпродажби. Те придават специфична атмосфера на подобно заведение.

– На колко години е? – попита Реган, когато стигнаха втория етаж.

– Точно на сто. Това е една от причините, заради които

организирах голямото благотворително празненство. В началото това място е било таверна „Силвър Майн“, построена от дядото на Жералдин Спуунфелоу. Тя е движещата сила зад Асоциацията „Спасете миналото на Аспен“. Тя ще дари картина на асоциацията, която ще бъде изложена тук на празненството, ако то изобщо се състои тук.

Стаята на Реган беше близо до стълбището. Луис я покани вътре.

– Това е най-хубавата стая – каза той, като размаха ръка. – Надявам се, че ти харесва.

– Много ми харесва – оглеждаше тя старомодните тапети, пухкавия юрган и легло, подобно на шейна. – Кара ме да се чувствам като Емили Дикинсън. Може да напиша някое стихотворение.

В мига, в който произнесе тези думи разбра, че не са на място.

– Реган – каза Луис, – в голяма каша съм се забъркал – Той нервно приглади косата си и подръпна опашчицата си. – Много пари са инвестирани тук.

– Личи си – съгласи се Реган и пожела да не го беше казвала.

– Тук са всичките ми пари и парите на инвеститорите, и е много важно това заведение да започне да връща поне част от тези пари.

– Поддържането на ресторант е трудна работа – отвърна Реган и се сети, че може би е трябвало да отиде на курс на Дейл Карнеги. Да мисли положително. Да накара другия да се чувства по-добре. – Ще си върнеш парите – добави тя, докато си мислеше за коментарите на Сам по този въпрос.

– Реган, най-важното е вечерята – каза Луис с глас, треперещ от напрежение.

– Знам, че това е важна вечер за теб.

– Не е само това. Не ти споменах за това по телефона, но Жералдин Спуунфелоу, гранд-дамата на Аспен, ако някога изобщо е имало такава, открила картина на своя дядо в плевнята си. Била на повече от сто години.

Реган присви очи.

– На кого?

– Дядо й. Това е работа на Бийсли и е оценена на три милиона долара. Тази картина тя дарява на асоциацията. В новия музей ще има специална стая за нея. Тя изобразява дядото и още някакъв миньор, спускащи се от планината, където е бил техният сребърен участък. В четвъртък вечерта картината ще бъде показана за първи път и ще се продават сребърни плочици, които ще използваме да украсим тази стая. – Луис пое дълбоко въздух: – Бийсли е направил за Колорадо каквото Ремингтън за

Запада и О'Кийф за пустинята – обясни нервно той.

– И Моне за излетите сред природата – добави Реган.

– О, Реган – засмя се Луис против волята си. – Ето защо медията и всеки големец на Аспен са заинтересовани от нас. Напълно сме обвързани. Платих на един публицист. Списание „Пийпъл“ ще дойде. Премахнах всички пречки – Луис спря, за да си поеме въздух, – а сега всички страшно ми се ядосват заради Ибън. Говори се за преместване на партието в някой друг ресторант. Ако го направят, ще започна новата година с кандидатура за банкрут.

– Кой е казал такова нещо?

– Ами, Кендра не ми ли е бясна?

– Бясна е.

– Знам, че и приятелите й, семейство Грант, също са ми бесни.

– Бинго – каза Реган.

– Много ми помагаш. Ивон Грант ми се обади да ми се накрещи след като Кендра й разказала за Ибън. Какво мислиш ще си помисли асоциацията „Спасете миналото на Аспен“ (Не е ли тъпо име?). Та аз съм свързан с крадеца, който току-що ограби две видни гражданки на Аспен.

– Не мисля, че ще са много доволни – съгласи се Реган. – Но, Луис, не можем да бъдем сигурни, че Ибън е виновен.

Той я погледна удивено.

– Че защо пък не? Проблемът на нас двамата с теб е, че сме свестни, доброкачествени оптимисти. С други думи, големи глупаци. Трябваше да не казвам на Кендра, а първо да ти разкажа на теб и ти да я предупредиш.

– Благодаря, че ме намеси – каза Реган язвително. – Прехвърляш вината. Първо на първо, защо трябваше да ми казваш за миналото му?

– Съжалявам – извини се Луис. – Реган, ченгетата ще дойдат да говорят с мен сутринта, след като са разбрали вече всичко за него. Ще останеш ли с мен?

– За нищо на света не бих го пропуснала.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Човекът, известен в професионалните среди като Койотът, бе прекарал много забавна Коледа. Той напълно бе оборудвал усамотената къщурка в която Уилийн, Джуд и техният неканен гост Ибън бяха отседнали. Беше прекарал кабел по телефонната линия, свързвайки оборудването си със скритите камери. Добра сделка, като се има предвид, че не само чуваше, а фактически виждаше всяко тяхно действие на сложните портативни телевизори, които бяха основен инструмент в неговата работа.

Отначало когато чу Уилийн и Джуд да правят трогателния си план да отвлекат Ибън и да откраднат картините от къщите на Грант и Ууд, той се позабавлява с идеята отново да ги изпревари.

После реши, че това би била сериозна грешка. Картините в къщата на Ууд бяха дреболия в сравнение със стойността на картините на Бийсли. Дори „Гуглион“-а от къщата на Грант, оценен на един милион долара, не си заслужаваше риска.

Койота се пазеше за четвъртък вечер.

Цялата аспенска общност щеше да говори за предполагаемата вина на онзи нещастен глупак, Ибън Бийн, а това беше повече от подарък за него. Никой не би и помислил дори, че Ибън може да се върне и да опита да открадне картината на Бийсли пред очите на шестотин зяпачи.

Койота се протегна напред. Сега нямаше много какво да се гледа. Уилийн и Джуд бяха на път за града да пийнат по нещо в Тимбърлайн с хората, излезли да пообиколят в коледната нощ. Ибън Бийн зяпаше тавана. Ръцете му шаваха, така че той сигурно се опитваше да развърже възлите, които Джуд беше бързал толкова внимателно.

– Хайде, давай! – каза Койота на глас. – Иска ми се да можех да ти помогна, приятелче. Защото ти много ми помогна.

След като изключи устройство изведнъж се почувства неспокоен. Може би ще излезе за една чашка. Заслужил си го беше. Сутринта, когато ще е свеж и отпочинал, ще обмисли плана на Джуд и Уилийн да откраднат картината на Бийсли, която предстоеше да бъде подарена на музеза в четвъртък, двайсет и девети.

И ще изпипа всички детайли от схемата си, за да прибави още една Бийсли към колекцията си.

ГЛАВА ЕДИНАЙСТА

Понеделник, 26 декември

Ибън спа пълноценно. Това, че беше вързан, никак не му попречи. Сънуваше редица от дядо мразовци, пристъпващи към него, звънящи със звънчета си, и викащи:

– Весел, весел, весел Ибън!

Иска ми се това да беше само сън, продължаваше да мисли той. Когато най-сетне излезе от него и се събуди, почувства огромно облекчение, но само докато не осъзна къде се намира. „От трън, та на глог, и пак обратно,“ помисли си той.

Сива зимна светлина започваше да се промъква през окаяните завеси. „Чувствам се толкова вцепенен и празен, колкото и тази стая, помисли си той. Нормално трябваше да стана след малко и да направя едно дежве от прясното чревоугодническо кафе на Кендра. След това щях да седна на голямата кухненска маса и да прочета днешните вестници, а после да започна да се приготвям за деня.“ Но този изгрев беше изключително самотен, както само изгревите могат да бъдат, когато нямаш определени планове за деня, нито нищо определено, което можеш да направиш. Както дните в затвора. Ибън размърда краката си, оковани към леглото.

– Едва ли ще се махна скоро от тук – измърмори тихо той.

Тялото го болеше. Мускулите му бяха парализирани, но в добра форма. Обикновено обичаше да се просне да спи по средата на огромното легло в къщата на Кендра, вдъхвайки мириса на богатството ѝ от всеки инч на матрака. С ръце, вързани отзад, нямаше много позиции, в които да му е удобно. Когато се опита да легне по гръб, единствената част от тялото му, която заспа, бяха ръцете му. После трябваше да прекара няколко ужасни минути, опитвайки се да разсее игличките.

„Бих могъл да използвам Дейзи да ми направи един хубав масаж,“ помисли си той. Познаваше Дейзи и Бък, откакто Бък беше участвал в строежа на къщата. На няколко пъти Ибън се беше изхвърлил и беше наел Дейзи, но пък си струваше. След масаж винаги се чувстваше нов човек, а Дейзи беше и добра компаньонка. Толкова спокойна. „Без кавги!“ беше любимата ѝ фраза. Щеше му се да ги опознае по-добре, но беше твърде затворен в себе си. Понякога те го канеха на вечеря, но той обикновено отклоняваше поканата. Не искаше да се сближава много с

тях от страх да не разберат нещо за миналото му. Още по-мрачно чувство заля сърцето на Ибън. „Обзалагам се, че вече са узнали.“

Миналата година имаше приятна малка статийка в местния вестник за тържеството у семейство Грант. Ибън беше малко разочарован, че не са използвали някоя от снимките с него, но пък беше доволен, че са споменали „одухотворения“ Дядо Коледа, който накарал „децата от всички възрасти“ да се засмеят. Какво трябваше да кажат за него тази година? почуди се той. Дядо Коледа – измамник?

Беше към осем часа, когато чу гласове откъм хола. Стените бяха тънки, а къщата малка. На всичкото отгоре Ибън беше надарен с отличен слух. Но слушайки беше шокиран да разбере, че не Джуд и Уилийн са тези, които говорят.

– Беше ми приятно да срещна семейство Смит от Аризона. Те също бяха за пръв път в Тимбърлайн – казваше културен женски глас.

– Той работи в застрахователна компания, скъпа – отвърна приятен мъжки глас.

„Кои са тези? зачуди се Ибън. Дали да опитам да им привлека вниманието? Кой ли може да са?“ При следващите думи той разбра каква е работата.

– Боже, Ибън, голямо мъчение е да говориш добре – извика Уилийн. Вратата се отвори и тя отиде към леглото. – Метнахме те, а?

– Заслужавате Оскар – каза кисело Ибън. – Но аз бих си запазил работата на ваше място.

Джуд се присъедини към Уилийн.

– Взимали сме уроци по техника на говора. Скъпички бяха.

– Искай си парите обратно – отсече Ибън.

Уилийн се засмя от сърце.

– Ти си бил голям образ, Ибън. Хей, Джуд, хайде да пуснем Ибън да разкърши крака и да отиде до тоалетната. Ибън, можеш дори да седнеш на закуска при нас в хола. Но не се опитвай да ни въртиш номера.

– Няма – отвърна Ибън, когато Джуд го освободи от леглото.

Няколко минути по-късно Джуд наливаше кафе в чашата на Ибън. На масата до Уилийн лежеше пистолет.

Ибън сръбна от горчивата черна напитка и почти се задави.

– Имате ли малко захар? – попита той.

– О, разбира се – каза Уилийн. Стана и пусна радиото.

„Избра подходящо време да ме напуснеш, Люсил...“ пееше тъжно Кени Роджърс.

Ибън усети, че си тактува с крак.

Когато песента свърши, Марти, Ди Джеййт, каза:

– Е, това е песен, която семейство Ууд биха могли да пеят тази сутрин, обръщайки се, разбира се, към техния иконом Ибън Бийн. Хайде, Ибън, как можа да го направиш? Ние тук в радиото те обявяваме за най-неблагодарния американски престъпник.

Смехът на Джуд представляваше серия ревящи пръхтения, прекъсвани от поплясвания по бедрото.

– Но сериозно, приятели – продължи Марти, – полицията ще разлепи снимката на Ибън из града и биха искали да се оглеждате за него. Е, разбира се, той сигурно вече е в Таити.

Очите на Уилийн се разшириха и тя посочи към Ибън.

– Ама ето го него тука!

– Млъкни, Уилийн! – нареди ѝ Джуд и усили звука.

– ... възможна връзка между Ибън Бийн и нападение със спрей преди три дни над възрастен човек във Вейл, когато картина на голяма стойност беше открадната – завърши Ди Джеййт.

– О, Боже! – каза едва доловимо Ибън.

– Идеално – заключи Уилийн, когато Джуд изключи радиото. – Всичко върви просто перфектно.

Часовникът върху нощното шкафче, на което бяха стояли шишето „Vicks“ и памучните тампони на Ибън, показваше осем и петнадесет.

– Скъпи, разбирам защо този Ибън е обичал да спи в това легло. Наистина е много удобно – промърмори Нора, като се обърна към Люк.

Люк я придърпа към себе си.

– Муфтата си е чиста печалба. Помниш ли оная човек, който крадеше цветя от първото бюро?

– Не беше ли оная, който ходеше с една купчина момичета по едно и също време? – попита Нора унесено.

– Ще ти кажа. Разбрах, че нещо не е наред, когато отидохме на гробището да погребем един клиент и в катафалката нямаше толкова цветя, колкото бяха дали в бюрото. А това, че беше денят на Свети Валентин, го правеше още по-подозрително. Когато се върнахме обратно, аз се престорих, че искам да си купя кола като неговата и попитах дали мога да хвърля един поглед на багажника – Люк се усмихна докато си спомняше. – Когато го отворих, отвътре ме гледаха два големи букета. Единият беше от Мууз Лодж, а другият от Шринърс.

– Това е ужасно – каза Нора, търкайки очите си. – Слава Богу, че не

е имал по-голям багажник. Иначе единствените цветя около гроба на клиента ти щяха да бъдат маргаритките, поникнали от собственото му тяло.

– Ти си болна – обяви Люк.

– Това ни е в рода. О-оо – протегна ръце Нора. – Мисля, че е време за ставане. Толкова е хубаво да не трябва да бързаш.

Люк я целуна.

– Първо ще се пхна под душа на Ибън. Сам каза, че ще ни трябва един ден, за да свикнем с височината, преди да отидем на ски, така че защо да не ги заведем на обяд? Това ще откъсне вниманието им от тези празни пространства по стените.

– Да се надяваме, че няма да минем покрай много художествени галерии – каза Нора, придръпвайки завивките около себе си. – Ще оставя очите си да починат само още няколко минути.

Петнайсет минути по-късно Люк отвори вратата на банята и влезе в спалнята, като бършеше косата си с изгъркана зелена кърпа.

Както беше очаквал, Нора беше дълбоко заспала. Той пристъпи до леглото, наведе се и се стресна, когато ръката ѝ се протегна и сграбчи хавлията.

– Ще ти направя този номер от някой от твоите ковчези – заплаши го тя. После погледна с отвращение кърпата, която той държеше. – Откъде намери този парцал? Сигурна съм, че не го е избрал дизайнерът на Кендра.

– Кърпата си е кърпа, скъпа. Беше в килера в банята. Мога да ти кажа, че си изпълняваше предназначението, докато ти не я грабна така безцеремонно.

Нора се изправи и отгърна завивката.

– Виж това. Тя се разпада – по леглото бяха изпадали куп конци и нишки, а някои се бяха разпръснали по бежовия килим.

– Щеше ли да имаш нещо против, ако си подхождаха по цвят? – попита Люк.

– О-о, я тихо – изкикоти се тя, стъпи на пода, прекоси стаята и затвори вратата на банята зад себе си. Пусна душа и хвърли поглед на дебелия кърпи по рафтовете. В главата ѝ се породило подозрение. „Обзалагам се, че Ибън е донесъл собствените си кърпи, докато е бил тук“ – помисли си тя.

Двайсет минути по-късно беше вече убедена, че предположението ѝ е било вярно. Докато Люк ѝ помагаше да оправят голямото легло, тя забеляза къс хартия до нощното шкафче. Вдигна го и разбра, че е

квитанция от Мишмаш Баргин Стор във Вейл. Беше от покупка на стоки, между които и дузина кърпи за баня по деветдесет и девет цента всяка. Датата на бележката беше двацет и трети декември.

– Люк, виж това – каза Нора, показвайки му квитанцията. – Твоята кърпа може да е чисто нова.

Люк погледна внимателно жена си. Той разпозна аналитичното намръщване на Нора и нейния детективски усет на писателка. Винаги се учудваше, че Реган имаше същото изражение на лицето, когато беше озадачена.

– Той ги е купил само преди няколко дни – каза тя. – Защо не ги е взел със себе си?

– Сигурно е взел няколко – отговори Люк. – В банята има не повече от пет или шест.

– Тогава сигурно ги е забравил – отвърна Нора. – Но от друга страна фактът, че е бил във Вейл, може да се окаже важен. Може би той има свързка там. Ще се обадя на Реган и ще говоря за това с нея.

ГЛАВА ДВАНАЙСТА

В девет часа в понеделник сутринта Реган и Луис се срещнаха със следователя Мат Сойер, който беше назначен да разследва кражбите по време на коледния уикенд.

Информацията, която той им даде за миналото на Ибън, не беше блестяща. Реган знаеше, че когато е влязъл в затвора това не е било първото му престъпление, но нямаше представа за размерите на престъпното му минало. Тя слушаше със засилващо се безпокойство, докато им изреждаха списъка от ударите на Ибън.

Когато следователят прочете, че по времето на защитата си Ибън е признал кражби на скъпоценности в продължение на трийсет години и дори се похвалил, че можел да задигне короната на кралица Елизабет по време на коронацията, Реган си помисли, че Луис ще избухне в сълзи.

Протестът на Луис, че не е имал представа за размерите на деянията на Ибън, очевидно не впечатли Сойер.

– Господин Олтайд, вие сте нов тук – намръщено му каза Сойер. – Ние много се гордеем с обществото си. Аспен е място, където идват знаменитости и богати хора, за да си починат от живота в големите градове, да се почувстват свободни и сигурни. Много от местните хора предпочитат те да си стоят там, у дома, но това е положението. Нашата работа е да ги защитаваме. – Той повиши глас. – Ние не можем да си гледаме работата, ако хора като вас препоръчват осъдени престъпници, които са си признали, че дълги години са правили големи кражби, за постове, които им дават достъп до къщите на тези богати хора. Благодарение на вас, господин Бийн можа да си напазарува на спокойствие в къщата на Ууд и да се измъкне от дома на Грант с шедевър в чантата си.

Реган слушаше потресена, съзнавайки, че точно това би си помислил всеки един човек в града. Но следващите думи на Сойер я смразиха.

– От друга страна, семейство Ууд и семейство Грант може да са били щастливци. Преди три дни, на двацет и трети, във Вейл е бил пребит и вързан в килера възрастен мъж. От дома му е била открадната картина на Бийсли. За щастие той е носил на врата си алармена медицинска верижка и е успял да извика помощ, когато е дошъл в съзнание.

На вратата се почука. Луис изкрещя:

– Казах да не ни безпокоите! Дявол да го вземе! Никой ли никога не ме слуша?

– Кендра Ууд явно ви е послушала, когато сте ѝ препоръчали Ибън Бийн – саркастично каза Сойер, когато вратата се отвори и един от младите привлекателни администратори на Луис надникна вътре.

– Брендън, какво, по дяволите, е толкова важно? – попита го Луис.

– Извинявай, Луис, но майката на Реган е на телефона и казва, че е важно.

Той вдигна телефона на бюрото си и го подаде на Реган.

– Мамо, какво става? – попита бързо тя. И после, докато слушаше, се намръщи. – Господи, това е важно. Благодаря ти. Ще ти кажа после – тя затвори телефона и погледна право към Сойер. – Родителите ми са отседнали в стаята, която е използвал Ибън в къщата на Ууд. Тази сутрин майка ми е намерила на пода в спалнята квитанция от магазин във Вейл. С дата двайсет и трети декември.

Накрая Луис избухна в плач и сложи глава на бюрото си.

– Аз съм разорен – ридаше той. – Напълно разорен.

ГЛАВА ТРИНАЙСТА

Докато закусваше, Койотът наблюдаваше гримасите на Уилийн и Джуд, докато упражняваха кралския английски за празненството на Ибън. Споделяше тяхното задоволство, че Ибън беше обвинен за престъпленията, които той и те бяха извършили поотделно. „Бедното копеле“ – промърмори той, докато изгребваше с намазаната си препечена филийка остатъка от пържените яйца.

След като Уилийн и Джуд завързаха Ибън в импровизираната му кошара и се върнаха в кухнята, Койотът се заслуша по-внимателно, докато те още веднъж преминаха през планове за празненството.

И така в подходящия момент Джуд и Уилийн също ще ударят, а? Те възнамеряват да направят удар по Нова година с нещо, което да окачат на стената на клиента. Е добре, ще се погрижим за това.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСТА

Реган държеше ръката на Луис докато следовател Сойер звънеше на колегата си в полицейското управление във Вейл и го информираше накратко, че е напълно вероятно Ибън да е бил във Вейл в петък.

Понеже Луис продължаваше да хленчи и да се вайка, Реган извади от джобовете си няколко кърпички.

Сойер хвърли злобен поглед, докато Луис се мъчеше да чуе информацията, която той приемаше от Вейл.

– Задръж останалите – каза Реган, като подаваше на Луис пакетчето носни кърпички. – Страхувам се, че ще ти трябват.

– Много ми помагаш – измънка той, докато си бършеше очите.

Реган гледаше как кръглото лице на Сойер се свива в бръчки, които плъзнаха по челото му. Той вероятно беше не повече от четирийсет и няколко години, предположи тя, но не изглеждаше да прекарва много време по ски пистите или на неговия Нордик Трак. Якетото му се пръскаше по шевовете, а лицето му сякаш имаше постоянно недоволно изражение. Но очите му показваха проникателност и тя разбираше, че той слуша важна информация.

Минута по-късно, когато Сойер трясна телефона, стана ясно, че предположението ѝ е било вярно.

– Ако приятелят ви Ибън е извършил обира във Вейл, с него е била някаква приятелка, която му е помогнала да изнесе картината. Не е било необходимо да ядеш много спанак, за да имаш сили да я вдигнеш – те направо са я отрязали от рамката.

– С него е имало жена? – попита Реган.

– Да. Бедният старец бил слисан и объркан. Когато се свестил в килера, чул да говорят мъж и жена.

– Ибън имал ли е приятелка? – обърна се Реган към Луис.

– Откъде да знам? – изпротестира Луис.

Реган започваше да се дразни.

– Добре, Луис, колко често го виждаше?... Какво правиш, Луис?

Той свали ръката се от китката.

– Мерих си пулса. Почвам да се превъзбудям.

Реган даже и не погледна към Сойер.

– Хайде, Луис. Какво знаеш за социалния живот на Ибън тук?

– Само той знаеше. Не искаше никой да разбере за миналото му.

Какъв майтап, а? В началото, когато дойдох тук, той мина веднъж, дока-то правехме ремонта. Когато отворихме миналия месец, той се отбива-ше понякога за по някоя бира, винаги вечерите, когато отиваше на кино тук по-долу. Обичаше филмите.

– Имал е достатъчно време в затвора, за да стане любител на фил-мите – иронично подхвърли Сойер.

Реган не му обърна внимание.

– Значи обичаше да ходи на кино. Нещо друго?

Луис погледна към тавана, сякаш следващият отговор щеше да се появи там.

– Споменаваше нещо, че ще ходи в МакДоналдс след киното.

Лицето на Сойер изразяваше онзи трябва-да-ме-майтапиш поглед.

– Ако сте били толкова големи приятели, защо не се е хранил тук? – попита той.

– Той обича Биг Мак – отговори оправдавайки се Луис.

Детектив Сойер се изправи.

– Мисля, че няма какво повече да правим тук – каза той. – Уверя-вам ви, че ще поддържам връзка. Разчитам, че ще се навъртате наоколо, мистър Олтайд?

– Освен ако не ме изгонят от града – въздъхна Луис.

Когато вратата зад Сойер се затвори, той се обърна към Реган.

– Реган, това си е твоята ваканция. Ти дойде тук да караш ски. Заб-рави за мен.

– Приятел в нужда се познава – увери го тя.

– Колко великодушно, Реган. Не мога да повярвам, че го казваш – той издуха за сетен път носа си в последната кърпичка.

– Не мога да повярвам, че ми казваш да забравя какво става тук. Как мога да го забравя? Благодарение на теб аз също съм замесена – тя направи пауза. – Освен това ме познаваш. Обичам да карам ски, но това не може да се сравни с удоволствието да заловя Ибън.

В Лос Анжелис Реган току-що бе приключила един случай, в който бе заловила мъж, който използваше номерата на крадени кредитни кар-ти. Той беше поръчал да му доставят стока на временен адрес, меко ка-зано. Реган имаше късмет да му достави поръчката лично и да сложи край на този пазарен гуляй. И, както винаги след като завършеше няка-къв подобен случай, тя гореше от желание да се захване със следващото предизвикателство.

Просто никога не бе предполагала, че това ще стане толкова бързо и толкова близо до вкъщи.

Изправяйки се, тя каза:

– И ще започна като накарам Кендра да ми уреди среща със семейство Грант. Искам да чуя от първа ръка версията на цялото семейство за изпълнението на дядо Коледа миналата нощ.

ГЛАВА ПЕТНАЙСТА

Докато изливаше тестото за палачинки на идеални кръгчета в тигана, Ида не спираше да си мисли за събитията, които ставаха в Аспен. Не можеше да се освободи от тръпнешката наслада, че е толкова близо до знаменитости, които току-що бяха ограбени, от мисълта, че звезда като Кендра Ууд и нейният съпруг, продуцентът Сам, бяха извикали дъщеря й почти веднага, щом бяха разбрали. Гореше от нетърпение да чуе реакцията на своя бридж-клуб когато се върнеше в Охайо. Тази сутрин тя говори за това с клиентите, които влизаха в магазина й с мръсните си ваканционни дрехи.

Докато стоеше, чакайки тестото да се изпече, преброи боровинките върху всяка палачинка. „Всичко трябва да е справедливо“ – помисли си тя, а и децата биха забелязали всяка разлика в броя на боровинките.

– Спокойно! – викна тя. – Палачинките на баба Ида са почти готови.

Дейзи се появи в кухнята по хавлия. Тя се протегна и се прозя:

– Благодаря ти, мамо. Не беше нужно да го правиш.

– Моите внуци са всичко за мен. Обичам да ги глезя когато съм тук. Освен това тези пшенични люспи и ядки започват да имат вкус на картон след известно време, не мислиш ли?

– Те са полезни за тях – изпротестира Дейзи. Тя взе няколко портокала от хладилника и започна да ги реже, за да направи прясно изстискан сок. – Ще ходиш ли на работа тази сутрин?

– Бог знае – Ида се концентрираше усилено. Беше цяло изкуство да прецениш кога е настъпил момента да откриеш картите си. – Имаш ли някакви планове за днес?

– Да, скъпа. Тази сутрин ние с децата възнамеряваме да направим една опознавателна околната среда разходка – С гръб към Дейзи Ида погледна назад, – ...а после следобед, те ще ходят на представление, докато аз отида до Кендра Ууд, за да направя няколко масажа.

– Жертвите на престъпленията – констатира Ида. – Те може би ще се възползват от масажите, за да се освободят от напрежението.

– Да се надяваме, че нищо друго няма да се случи в този град. Поне няма ранени. Мислех си, че познавам Ибън по-добре. Той някак не изглеждаше на човек, който би направил такова нещо.

– Елате и си ги вземете – провикна се Ида. – Който и да го е

направил, надявам се че ще го хванат и ще го окачат на въжето – каза тя, докато внимателно подреждаше парещите палачинки в чиниите на децата. – През това време всички трябва да се ослушват добре за някакви странни случки. Аз ще си държа очите широко отворени – Тя се обърна към Дейзи. – Може би ще трябва да те откарам до Кендра този следобед и да те изчакам, докато свършиш работа. Вероятно не е безопасно да караш сама по тъмно.

– Мамо, всичко ще бъде наред.

„По дяволите“ – помисли си Ида. – „Просто умирам да се срещна с Кендра Ууд.“

ГЛАВА ШЕСТНАЙСТА

– Мислех, че ще ходите на ски днес рано сутринта – излая Беси Армбъкъл на работодателите си, Ивон и Лестър Грант. – Значи ли това, че ще висите тук за обяд?

„Превърнала се е в развалина от обира насам“ – помисли си Ивон Грант. Тя хвърли предупредяващ поглед към съпруга си, който никога не понасяше приказките на подчинените си.

– Бъди търпелив.

– Ще обядваме на пистата, Беси – заяви тя търпеливо. – Сега чакаме Реган Райли, частен детектив, която е приятел на семейство Ууд. Тя иска да говори с нас за миналата нощ.

– Частен детектив? – Беси избухна. – Не са ли достатъчно вече тези, които идваха и задаваха въпроси?

Вчера следобед, след като научиха за липсващата картина, бяха подложени на яростните атаки на полицията и различните медии. Аспен гъмжеше от фотографи и репортери, отразяващи действията на знаменитостите през ваканционната седмица. Те бяха надушили за кражбата почти веднага, щом Беси я откри; телефонът и входният звънец не бяха млъкнали цяла неделя. В отчаянието си семейство Грант бяха избягали в къщата на техни приятели за Коледната вечеря, оставяйки Беси да държи фронта. До сега, понеделник сутринта, нервите ѝ бяха пред скъсване.

– Тя иска да ни помогне – търпеливо каза Ивон. – Кога ти е автобуса за Вейл?

– Не е достатъчно скоро – отвърна Беси.

След закуска Лестър беше казал на Ивон, че ще трябва или да уволни Беси, или да ѝ даде няколко дена отпуска, или да прекара остатъка от ваканцията без него. Беси се беше хванала за възможността да посети братовчед си във Вейл и да даде няколко дена почивка на възпалените си крака.

– Време е вече да ми дадете почивка – добави тя. – Съсипахте ме с вашите партита в Ню Йорк и тук, и с капризните ви доставчици, след които трябваше да чистя. Идва ми прекалено много.

Устните на Ивон се свиха. Беше готова да каже „Може и така да е“, но когато погледна към изнуреното и измъчено петдесет и повече годишно лице, разбра, че това беше необичайно поведение за нея. Тя беше

с тях от седем години, пътувайки между различните им домове; нейната възраст и работоспособност бяха направили агресивността ѝ поносима. Ръцете ѝ бяха накарали всеки кът от къщите им да блести. Ивон знаеше, че ако в домакинството нещо не беше наред, Беси се чувстваше отговорна за това. Кражбата на картината беше най-голямата нередност, откакто работеше за тях. „Тя просто има нужда да си почине няколко дни“ – каза си Ивон.

На вратата се позвъни. „Дано да е Реган Райли, да свършваме с нея и да изчезваме оттук. Да трябва да избягаш от собствения си дом, горчиво си помисли Ивон. Защо се случват такива неща?“

Реган стоеше отвън, чакаше и разглеждаше наклонената улица с поредица от жилищни сгради. Гърбът на къщата завършваше направо в планината за удобство на скиорите. Понеже семейство Грант живееше в града, те нямаха толкова собственост както Кендра, но Реган предположи, че да имаш ски лифт почти в собствения си заден двор напълно го компенсираше.

Каменната външна стена на къщата беше най-впечатляващото нещо. Масивната гравирани дъбова врата беше украсена с антични жезла. Изглеждаше така, сякаш беше откъсната направо от катедралата Свети Петър. Но вратата не беше отворена от учтив свещеник, питащ „Какво мога да направя за тебе, мое дете?“

Вместо това на прага пред нея застана строга и едра жена с големи, удивително изпъкнали стоманено-сиви очила и сива униформа. Като видя прическата ѝ, Реган получи главоболие. Къдриците на жената бяха плътно сплетени, опънати назад и така здраво пристегнати към черепа ѝ с фиби, че изглеждаха, сякаш бяха откъснали най-горните слоеве на скалпа ѝ.

– Коя сте вие? – безцеремонно попита тя.

– Реган Райли – отговори по същия груб начин Реган. С годините беше разбрала, че това е единствения начин да се разбереш с грубите хора по света.

– О-о – Хилда Метлата махна с ръка на Реган да влезе.

Реган влезе в огромното антре. Терасата на втория етаж, опасваше фоайето от три страни и тя се зачуди колко ли голяма беше къщата. Вдясно имаше асансьор. „Хубаво нещо след изморителния ски ден“ – помисли си Реган.

– Госпожо Грант – викна жената, докато я водеше през мраморното фоайе към задната част на къщата, през хола с телевизор като киноекран и накрая стигнаха великолепно библиотека с канапета и столове от

китайска кожа. – Тя е тук.

Краткото съобщение накара Реган да се зачуди какво ли са си говорили за нея преди това.

Ивон и Лестър Грант седяха един до друг и пиеха кафе. Двамата станаха и се ръкуваха с нея. Ивон носеше лъскави ски дрехи и изглеждаше готова да се снима за „Вог“. Лестър също беше облечен в хубав и явно скъп ски-екип. Ивон изглеждаше на четирсет. Съпругът ѝ сигурно беше с десет години по-стар.

– Кендра ми каза, че ще ходите на ски и съм много благодарна, че ме изчакахте. Знам, че вече сте говорили с много хора за това.

– Така е – промърмори икономката, докато се гласеше да излезе.

– Чакай, Беси – каза Ивон. – Реган, искате ли чаша кафе?

Съдейки по физиономията на Беси Реган реши, че вероятно ще е най-добре да се престори на препила с кафе и отказа предложението.

– Та кога каза, че тръгва рейсът ѝ? – попита Лестър жена си, след като Беси изчезна зад ъгъла.

Ивон се засмя и се обърна към Реган.

– Такава си е Беси, икономката ни. Взима си почивка следващите няколко дена.

– Това е добра идея – иронично вметна Реган докато седеше.

Тя им обясни връзката ѝ с Луис и това, че тя познава миналото на Ибън.

– Така че разбирате защо искам да науча какво е станало.

– Значи ставаме трима – заяви Лестър.

– Петима – поправи го Ивон. – Кендра и Сам също си искат своето. Само бих искала да бях внимавала повече, докато той беше тук миналата нощ. Но трябваше да се правя на домакиня в дневната с приятелите ми, а децата бяха в другата стая с онзи ужасен крадец...

– Аз също помагах – с подигравателен протест каза Лестър.

Ивон стисна ръката му:

– Разбира се, скъпи. Ти си идеалния домакин – Тя се наклони и леко го целуна.

„Ще повърна“ – помисли си Реган, но ги изчака търпеливо преди да подновят разговора за престъплението.

– Значи и двамата бяхте в дневната – каза тя.

– Беше наистина велико парти – усмихна се Ивон. – Бих искала и Кендра и Сам, и вашите родители, и дори вие да бяхте тук.

– Е, благодаря ви – успя да каже Реган. – Сигурна съм, че щеше да е хубаво.

– Наистина – кимна Лестър. – Като имате пред вид, че всички се забавляваха на партито.

– Особено Дядо Коледа – Ивон прихна да се смее, последвана след малко и от съпруга си.

– Сладката ми, толкова си забавна – задъхано каза Лестър.

„Дали пропуснах нещо?“ – чудеше се Реган. – „Мислех, че тези двамата са разстроени заради кражбата“.

– Съжаляваме, Меган – изхълца Лестър, докато се бореше да си възвърне спокойствието.

– Реган, скъпи – поправи го Ивон и двамата се заляха от смях отново. Когато енергичните звуци на веселието й заглъхнаха, Ивон заяви: – Реган, ние четем книга за контрол на стреса. Там се казва, че ако се смееш на проблемите си, те ще ти навредят по-малко.

– Кога сте започнали да я четете? – попита Реган.

– Тази сутрин – изсмя се Лестър.

„Нямам време за губене – помисли си Реган. – Сигурно е страшно да си толкова богат, че да се смееш на загубата на картина, струваща милион. Може би ще трябва да намеря копие на книгата за Луис. По-полезно ще е от носните кърпички“.

– Беше ли застрахована картината? – попита тя.

Смехът на Лестър веднага секна:

– Разбира се.

„Бинго – рече си Реган. – Много по-лесно е когато знаеш, че застрахователния чек лети към теб“.

– Всички наши приятели харесаха коледното ни парти – каза Ивон. – Много от тях се обаждаха да питат дали ги има на някои от снимките, които пратихме на вестника. Сигурна съм, че много ще се говори за него – Очите на Ивон се разшириха. – Удивително е колко популярни станахме.

– Имате ли някакви снимки с Дядо Коледа? – попита Реган.

– Нито една. Той дойде и си тръгна толкова бързо... – отговори Ивон.

– Което беше облекчение за нас – каза Лестър. – Миналата година ни беше писнало от позирането за снимки с всеки от гостите. На практика трябваше да използваме физическа сила, за да се отървем от него. Тази година дадохме инструкции на Беси да се снима само с децата и после да го разкара.

– Скъпи! – погледна го Ивон.

– Моля.

– Беси се грижеше за всичко.

– Както винаги – добави Лестър.

Ивон го игнорира.

– Омръзнало ѝ е да разговаря с хората, но все пак нека я викна.

БЕСИ! – тя направи пауза. – БЕСИ!

– КАКВО? – извика Беси в отговор от другата стая.

„Сигурно е много добра в чистенето – размишляваше Реган. – Със сигурност не е тук, за да дава уроци по френски или съвети за изкусно поведение на децата“.

– Ела тук, моля – извика Ивон.

Беси отново се появи с отегчено изражение на лицето.

– Точно вадех прахосмукачката. Ако няма да ме има за няколко дни...

– Би ли довела децата тук? Мисля, че ще трябва да говорим с Реган всички заедно.

– О-о. Разбира се – кимна Беси неохотно и извика надолу по стълбите – Джош! Джули! Майка ви ви вика.

– Реган – предупреди я Ивон. – Децата все още вярват в Дядо Коледа. Моля, внимавайте какво ги питате.

– Ние се опитваме да съхраним мита, че Дядо Коледа е жив и добре, и не е лигав...

– Скъпи!

Лестър си затвори устата и се обърна към Реган широко усмихнат.

– Знаете ли как Дядо Коледа си пише името?

– Мисля, че знам – отвърна Реган.

– Челюсти – каза Лестър и се изкикоти. – Току що го измислих. Дядо челюсти². Не е лошо.

– Не е лошо? Мисля, че беше дори твърде добре.

„Трябва да я намеря тази книга“ – каза си Реган.

Една от многото врати в къщата се тресна и две чудесни деца с кафяви очи и коси нахълтаха в стаята. Очевидно тяхното ски облекло също не бе купено от местния ски дюкян. Те се хвърлиха и седнаха до родителите си на безкрайния диван, получавайки няколко прегръдки и зачакки от Лестър преди нещата да се успокоят.

„Твоето идеално, по-богато от Господ семейство“ – помисли си Реган.

2. Игра на думи. В английския език Claus (Коледа) и claws (челюсти) се произнасят по един и същи начин. – б. прев.

Беси се отпусна на стола до нея. Въздъхна, скръсти ръце и започна да си върти палците. Реган доби впечатлението, че тя не е човек, който би могъл да стои спокойно за дълго, без да се ядоса на някого. И изглеждаше нервна.

Ивон погали дъщеря си по косата.

– Деца, тази прекрасна дама иска да говорим за Дядо Коледа.

– Но Коледа свърши – практически заяви Джули.

– Знам – каза Ивон, – но тя иска да й разкажете за Дядо Коледа, който дойде тук миналата нощ.

– Този, който открадна картината? – запита Джош.

Ивон хвърли един бърз поглед към Лестър.

– Не сме казвали такова нещо, скъпи.

– Но ти беше полудяла в ресторанта вчера и каза, че...

– Мама беше просто ядосана. Ние не знаем кой е откраднал картината.

Джули изглеждаше замислена.

– Мислиш ли, че някой от твоите приятели я е взел?

Реган се опитваше да не се усмихва.

– Не, скъпа – отговори Ивон с търпение, което явно едва съдръжаше.

– Сега нека отговорим на някои важни въпроси.

Двете деца погледнаха към Реган. Погледите им бяха на малки деца, които очакват да бъдат забавлявани или поне да не бъдат оттегчени до смърт.

„По-добре ще е да побързам“ – каза си Реган. Имаше чувството, че вниманието им беше нещо, което може да изчезне по-бързо и от картината. Още преди да успее да формулира и един от въпросите си, Джули започна да говори.

– Миналата година Дядо Коледа беше по-хубав – изтърси тя.

– Какво имаш пред вид? – попита Реган с онзи мек глас, с който, както предполагаше, трябваше да се разговаря с малки деца.

– Ами ... – започна малкото момиченце и вдигна глава, – той беше по-смешен и си игра с нас повече. Тази година той просто ни раздаде набързо подаръците.

Джош извади палеца от устата си.

– Освен това подаръците не бяха толкова хубави. Дядо Коледа беше стиснат тази година.

Джули започна да се киска:

– Той беше стиснат – почти се изхили тя. – Стиснат, стиснат, стиснат.

За секунди Джош и Джули заприличаха на миниатюрни копия на родителите си, истерично смеещи се на мисълта за стиснатостта на Дядо Коледа.

„Дали и те са чели книгата за стреса?“ – почуди се Реган.

– На кой му е потрябвал още един тъп камион? – попита Джош.

– А на кого му трябваше още една тъпа кукла, която се оригва? – добави Джули.

Беше ясно, че Големият Татко Лестър го прие като лична обида; беше готов да се намеси, но Ивон го спря:

– Може би следващата година той ще ви донесе нещо, което ще харесате повече.

– Надявам се – каза Джош и отново лапна пръста си. Облегна се на гърдите на Лестър и кръстоса краката си.

– Той сега се е върнал на северния полюс – Джули информира Реган.

– Да, знам – отвърна Реган. Знаеше, че не може да говори за Ибън в ролята на Дядо Коледа пред децата. „В края на краищата – помисли си тя, – невинността им трябва да се пази. По-добре е да си мислят, че Дядо Коледа е стиснат, а не крадец“. – Значи той просто ви даде подаръците и си тръгна?

– Ъ-хъ – отвърна Джули. – Имаше достатъчно деца, с които да си играем, така че не ни пука.

– Но миналата година той е прекарал повече време с вас – попита Реган. – Беше ли весело тогава?

– Изпя няколко песни с нас. Беше чудесно – отговори Джули.

Джош погледна към баща си.

– Може ли следващата година да е Барни?

„Бедният Дядо Коледа. Готови са да го заместят с розов динозавър“ – помисли си Реган.

– Ще видим – каза Лестър.

Ивон погледна към Реган и сви рамене. Беше ясно, че Реган няма да узнае много повече от децата.

– Ние по-добре да тръгваме, Реган. Защо не си поговориш с Беси за няколко минути. Тя уреждаше посещението на Дядо Коледа.

„Хвърляш ме на лъвовете, нали? – каза си Реган. – Ще бъде страотно, стига Беси да няма нищо против...“

Нямаше нужда да поглежда към Беси; усещаше нейната реакция.

– Имам много неща да свърша преди да замина за Вейл.

Ивон я погледна и Беси разбра, че не това е волята на работодателя

й.

– Мисля, че можем да поговорим няколко минути все пак.

Когато семейство Грант се отправи към пистите, Реган отново седна. Стаята се изпълни с тишина. Сама с Беси, Реган се почувства изоставена като стаята, в която се намираха. Тя си прочисти гърлото и реши, че е най-добре да започва. Работата си е работа.

– Познаваше ли Ибън Бийн? – попита Реган.

– Съвсем малко – каза бързо Беси. – Миналата година, когато беше Дядо Коледа, обърна цялата къща с краката нагоре.

– Какво имаш пред вид?

– Когато дойде, целите му ботуши бяха в кал. Няколко дни времето беше топло и той обиколи зад къщата, тропаше по прозорците и крещеше „Весела Коледа“ – Беси се наведе напред на стола си. – „Весела Коледа. Весела Коледа“. Казах му „Стига толкова, достатъчно“. После вкара калта в къщата и аз вървах по петите му, опитвайки се да изчистя след него. Заприличах на Гринч, дето откраднал Коледа, но преди да си тръгне му казах следващия път да се погрижи да си изчисти ботушите, иначе няма да мине повече през вратата, или комина или откъдето влиза в къщата.

Пулсът на Реган се ускори.

– Какви му бяха ботушите миналата вечер?

– Проверих ги когато дойде на вратата и си помислих, че отдолу има залепнала дъвка. Щях да го убия. Но той беше стъпил на някаква оранжева лепенка. Тъй че го пуснах. Тук всичко беше наопаки.

– Видя ли го отново?

– Не. Той беше в хола с децата и после си тръгна през библиотеката.

– Кога за последен път си виждала Ибън преди това?

– Той дойде да вземе играчките за торбата си миналия вторник – Беси си позволи малка усмивка. – Когато наемаш Дядо Коледа, трябва да му осигуриш подаръците.

Реган се замисли дълбоко и се намръщи.

– Притесняват ме ботушите. Моите родители са отседнали в стаята, която е използвал Ибън, в къщата на Кендра Ууд. В банята имаше чифт ботуши, които изглеждаха като тези, които човек би използвал, ако се обличаше като Дядо Коледа. Имаха даже коледни звънчета.

– Това ми прилича на Ибън – каза Беси.

– Но ботушите на Дядо Коледа миналата нощ не са били със звънчета?

Беси погледна Реган учудено.

– Не. Те бяха черни каубойски ботуши. Тук всички носят такива. Все едно, че си в Тексас.

– Просто не знам защо му е притрябвало да носи тези ботуши – ка- за Реган. – Според теб ти не си имала никаква причина да се съмняваш, че в костюма не е бил Ибън.

Беси поклати глава:

– Почти не го погледнах в лицето. Повече ме беше грижа за краката му, а после трябваше да тичам в кухнята да видя какво правят там.

Реган стана.

– Благодаря, Беси. Разбрах, че днес заминаваш. Все пак, ако се се- тиш за нещо, което би могло да подпомогне това разследване, колкото и тривиално да звучи, не се колебай да ми се обадиш.

Реган ѝ подаде номера си. Докато го вземаше, ръцете на Беси трепереха.

„Защо ли е толкова нервна“, чудеше се Реган.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСТА

Жералдин Спуунфелоу седна в скърцащия си стар люлеещ се стол, завързвайки износените си обувки на висок ток. Тя обичаше да става рано сутрин и да диша ободрителния планински въздух. Беше преживяла целия си живот в Роуринг Форк Вали и се почувстваше част от земята, от Аспен, от всичко, което ставаше в града. Тя олицетворяваше идеала на Аспен за себеутвърждаване, което обикновено означаваше, че всеки е длъжен да чуе мнението ти, независимо дали иска или не.

Дядото на Жералдин, Бъртън П. Спуунфелоу, беше един от първите откриватели, които преминали континенталната граница в началото на осемдесетте години на миналия век и се установили в Аспен, известен тогава под името Ют Сити. Той заградил участък от земя и направил удар със среброто, което лежало отдолу. Вълнуваща ера, докато през 1893 правителството на САЩ сменило паричния стандарт от сребро на злато.

– Това направо ме разби, Жералдин – винаги казваше той, докато тя се гушеше в скута му и слушаше всичките стари истории за ранните пионери. – Искаше ми се да отида във Вашингтон и да ги убия, но си останах тук и оцелях. Ето какво ще трябва да правиш през живота си в трудни моменти и можеш да си сигурна, че те ще бъдат много. Горе главата и оцелей.

Жералдин успяваше да извади палеца от устата си, колкото да каже „Да, дядо“, да намери друга част от покривката, за да се избърше и после слагаше отново бузката си на приятно бодливата страна на дядо.

Оцеляването за него означаваше да живее от средствата, които вече беше натрупал. С част от тях той отвори ново заведение в града, от което продължаваше да печели още пари. Ожени се и му се роди син, бащата на Жералдин. Когато жена му, благословената и свята Унифред, умря от воднянка, той и синът им Феликс заживяха сами, докато и Феликс не си намери жена, Имоджен. Тя се нанесе при тях, донасяйки в къщата женствеността, която толкова липсваше.

В тази стара викторианска къща построена в подножието на планината Аспен, Жералдин и нейният брат Чарлз отраснаха под вниманието на двама грижовни родители и техния обичан дядо. Огромните открити пространства бяха под носа им и те опознаха предимствата на езерата, планините и реките, далеч преди някой да измисли списанието Фийлд

Енд Стрийм. Беряха малини, хранеха прасетата, пилетата и зайците, дояха кравите и се возеха в магарешки и кучешки впрягове. Жералдин стана истинска мъжкарана, учейки се да не изостава, докато Чарлз тичаше пред нея в планината, забавяйки се единствено пред вида на някой прекрасен камък, който трябваше само да посегнеш и вземеш, за да го захвърлиш по близкото дърво.

Докато Жералдин беше малка Аспен беше здраво свързано общество. След сребърната криза през 1893 година населението беше сериозно намалало и хората, останали в града, се подкрепяха взаимно през спокойните години, които продължиха до 1940 година.

Вечери с вафли, свинско печено, църковни вечеринки, игри на канаста около радиото, докато децата си играеха наоколо – всичко това беше част от живота. Доброволната пожарна служба организираше пикници, понякога минаваше дори някоя театрална трупа, за да достави малко развлечение.

Сега Жералдин продължаваше да живее в същата къща, единственият жив член на фамилията Спуунфелоу. Това, че никога не се ожени, означаваше, че никога не се беше местила отгук. „Никое порядъчно момиче не напуска дома си преди да се е оженило“ казваше майка ѝ. Когато стана на петдесет и седем години си помисли дали да не си вземе апартамент в града, но родителите ѝ не бяха съгласни. Въпросът беше забравен и никога не се постави отново, защото и двамата умряха няколко години по-късно. На шейсетгодишна възраст Жералдин най-накрая получи ергенската си квартира.

Беше самотна понякога, но следвайки съвета на дядо си оцеля и постигна много. Понеже нямаше семейство, тя се включи активно в обществения живот на града, политическите спорове и недоволства. Беше си спечелила приятели и врагове от всички възрасти и не пропускаше нито една градска среща.

Откровеността и настоятелността бяха ценени черти в Спуунфелоу. „Прави живота си разнообразен“ – ѝ казваше винаги дядо ѝ. Жералдин следваше съвета му. Още през 1956 година бе повела бригада, която под прикритието на нощта беше свалили всички реклами по магистрала 82, защото загрозявали красотата на природата в Аспен. Оттогава нови реклами в Аспен така и не се появиха. Групата на Жералдин ги беше забранила. Наскоро тя участва в група, която обикаляше с коли около кметството, надувайки клаксоните си в протест срещу построяването на платен паркинг в Аспен. Шумът, който Жералдин вдигна, достигна 114 децибела.

През юли списанието „Аспен Глоуб“ публикува серия от статии, разказващи за потомците на първите жители на Аспен. Жералдин беше сред първите. Бяха я интервюирали и снимали в дома ѝ, гордо застанала под триметровия портрет на дядо си, който висеше на стената в трапезарията. Беше го поръчал когато откриваше заведението си. Облечен в празнични дрехи, той стоеше пред салона, опрян на бастуна си, горд като паун.

Когато репортерът бе поискал да разгледа имението и го заведеха в плевнята, беше забелязал друга картина. Откакто Спуунфелоу нямаша животни, плевнята беше превърната в склад за лични вещи. „Човек никога не знае кога може да му потрябва нещо“ – беше другият семеен принцип и всичко – от брачното легло на дядо, до съдовете и приборите от миналия век, беше захвърлено тук.

Репортерът, Тед Уймз, силен млад мъж, който се считаше за специалист по история, се беше заровил наоколо. „Невероятно, казваше той, просто невероятно“. Когато измъкна голямото парче платно от картина, едва не припадна. Пред него беше друга картина на дядото, който го гледаше право в очите. Беше от миньорските му дни. Слизаше надолу по планината заедно със свой приятел миньор. Следваше ги колона от работници със светещи фенери в ръце.

– Знаете ли какво е това? – попита той Жералдин с треперещ глас.

– Картина на дядо ми. Но аз повече харесвам тази в къщи. На тази лицето му е мръсно.

– Мис Жералдин, мисля, че това е картина на Бийсли.

– Кой е Бийсли? – беше попитала Жералдин.

Когато статията беше публикувана, огромно място в нея беше отделено на факта, че Жералдин даже не е знаела, че притежава безценна картина. Беше една от липсващите картини на Бийсли и беше наречена „Завръщане у дома“. Бийсли бе художник, пътувал от един миньорски град в друг през осемдесетте и деветдесетте години на миналия век и отразил в платната си духа на времето. Картината беше автентична и оценена на три милиона долара.

Правейки си сметката накриво, асоциацията „Спасете миналото на Аспен“ се събра и направи план. Целият антураж, воден от Тед Уймз, най-активният в организацията, се изкачи в планината до къщата на Жералдин за кратко посещение. Причината, разбира се, беше да се опитат да измъкнат от ръцете ѝ картината за новия им музей, който щеше да бъде отворен в началото на годината. Но първо трябваше да отдадат почитта си на Бъртън Спуунфелоу.

– „Завръщане у дома“ отразява духа на ранните години, които, разбира се, са били толкова важни за дядо ви – с тих и почтителен глас ѝ беше казал един от тях. – Да я окачим в нашия музей би било заслужена почит за него.

– Ами неговият портрет? – практично бе попитала Жералдин. – Защо не го искате?

– Ами-и-и – беше казал един от членовете на комитета, – ние не искаме да бъдем егоисти. Мислехме, че ще искате да я задържите.

– Ако ви дам „Завръщане у дома“, ще искам специална стая в музея, посветена на моя дядо. И в нея ще висят и двете картини.

За десетки от секундата членовете на комитета се бяха съгласили единодушно, изтъквайки колко хубава е идеята. Те казаха на Жералдин за организираното от тях коледно парти, което според тях щяло да бъде най-голямата атракция на сезона в Аспен. Тя трябвало да дойде и да бъде почетен гост. Жералдин, под влияние на изключителното си гражданско съзнание, предложи да участва в подписката и всички приходи от билетите да бъдат предоставени на музея. „Аз нямам на кого да оставя парите си и тъй като споменът за дядо е жив...“

Членовете на комитета за малко не паднаха от столовете си.

Няколко седмици по-късно отново ѝ се обадиха, за да я осведомят за последните си планове за партито и музея.

Сега те бяха решили да преобразят всички стаи, за да изглеждат така, както биха изглеждали в края на миналия век и посетителите да почувстват, че са в старо миньорско селище. Може би Жералдин има някои дреболии в плевнята, които би желала да дари.

– Плевнята не е чистена от десетки години – отвърна им тя. – Това е добро извинение.

– Нещичко, каквото и да е, което може да има историческа стойност. Аз мога да ви помогна, ако желаете – беше настоял Тед Уймз.

Жералдин бе отхвърлила предложението.

– Искам да остана насаме със спомените си – категорично му заяви тя. – Когато съм готова и се почувствам зле, ще ви се обадя за помощ.

Сега, докато ставаше от люлеещия се стол, вдървените ѝ кокали я караха да чувства всеки ден от седемдесет и пет годишния си живот.

– Да тръгваме, момиче – каза си тя. – Денят тече. Ако искам да направя нещо в този плевник, трябва да започвам.

Вече беше направила няколко интересни открития, като стари плювалници, които са били използвани в салона и чифт избелял работен комбинезон, който, мислеше си тя, може да се изложи като символ на

работническата етика.

Жералдин мина бавно покрай портрета на дядо си, изправен пред заведението и го поздрави, както правеше всяка сутрин. Искаше да го запази в къщи чак до нощта на партито.

– Ще идвам да те посещавам всеки ден – каза тя на глас докато си закопчаваше жакета.

Отвори входната врата, пристъпи в предверието и се наведе да вдигне вестника. Беше вече готова да го захвърли в дневната, когато видя заглавието.

– По дяволите! – изръмжа тя и се върна обратно в къщата, за да се обади по телефона.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСТА

– Това е! Аз съм разорен! – извика Луис, когато Реган се появи на вратата на офиса му.

Трип, младият служител, който беше на бюрото, когато Реган пристигна, стоеше там с посърнало лице.

– Какво се е случило? – бързо попита тя, разкопчавайки скиорското си яке.

Луис размаха ръцете към Трип.

„Кажы, кажы, кажы!“ – Очите на Луис бяха насълзени и лицето му изглеждаше така, сякаш кръвното му беше високо, колкото надморската височина. В ъгъла близо до бюрото му бръмчеше малък овлажнител, варчайки фина мъгла от хладен въздух в напрегнатата обстановка.

Трип прокара ръката си през огряната си от слънцето коса. Реган седна на тапициран стол срещу античното бюро на Луис. Трип седна на съседния.

– Какво става? – отново и нетърпеливо попита Реган.

– Моят приятел Джейк, който работи в един ресторант в другия край на града... хубаво местенце е... – започна Трип.

Луис изохка.

– Както и да е, той ми се обади преди няколко минути. Каза, че Жералдин Спуунфелоу, тази, която спонсорира партито и дари картината, е побесняла, защото Луис препоръчал бивш затворник за работа в Аспен и не казал на никого...

– И...?

– Тя се обадила в онзи ресторант и попитала дали са свободни. Тя иска историческият комитет или каквото е там, да премести голямата веселба от тук, там.

– Разбираш ли, Реган? – жално попита Луис.

– Защо това е толкова важно за нея? – запитва тя на свой ред.

– Защото тя е повела кръстоносен поход срещу престъпността. Изкарва си на мен това, че лошият Ибън отново започна със старите си номера – Луис удари по бюрото си. – Получих удар.

– Спокойно, Луис – предупреди го Реган. – Нещо да ти донеса?

– Чаша кафе?

– Никакво кафе сега. Трябва ти нещо успокояващо. Какво ще кажеш за малко билков чай?

– Все едно. Трип, ти иди да го донесеш – изръмжа Луис.

„Убий пратеника“ – помисли си Реган.

– Веднага, човече – щастлив, че ще се махне извика Трип.

– Билков чай за двама и чиния със сладки.

Трип вдигна палци нагоре, което накара Луис да извика „По-бързо!“

– Каж ми повече за тази Жералдин – попита Реган след като вратата се затвори след Трип.

Луис ѝ метна папката през бюрото. Тя я разгърна и бегло прочете статията от Аспен Глоуб. Погледна към Луис.

– Да отидем да я видим.

– Страх ме е – изхленчи той.

– Престани! Какво пък толкова може да се случи?

– Ще ни каже, че окончателно премества партито.

– Правилно.

– Което ще рече, че аз съм разорен. Всички тези знаменитости, които бях поканил за четвъртък вечер. Всички щяха да ме видят в списание Пипъл!

– Луис, отиването до Жералдин няма да навреди, може само да помогне; още повече, че то е единствената ни надежда.

– Може би утре.

– Днес, Луис.

– Този следобед.

– Сега.

– Нека се обадим първо.

– Не. Може да не е съгласна да ни види.

– Не е учтиво. Майка ти никога ли не ти е казвала, че не трябва да се изтърваш неканен на гости?

– Луис – твърдо каза Реган. – Обличай си палтото.

– Ами чая? – попита той.

– Може да си направим чай-парти с Жералдин – Реган стана. – Ще го направим много цивилизовано – тя го хвана за ръката и го издърпа от мястото му. – Тази Жералдин изглежда е с характер. Да отидем да видим дали е така.

– Щом казваш – с тих глас каза Луис, като си представяше гневните лица на всичките си инвеститори. – Мога направо да убия този Ибън. Виж какво ми причини.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСТА

Жералдин беше навън в плевнята, мърморейки си нещо, докато Реган, следвана от Луис, се опитваше да я намери.

„Къщата на Жералдин вероятно изглежда по същия начин, както когато е била построена“ – помисли си Реган. Бяла със зелени първази, тя беше старомодна и очарователна. Плевнята беше отзад.

– Мис Спуунфелоу? – извика Реган.

Видяха, че вратата на плевнята е отворена; когато никой не отговори на звънеца, те обиколиха къщата, за да проверят.

– Може би трябва да си тръгваме – предложи Луис.

– Хайде, Луис – настоя Реган.

Те влязоха в плевнята, очите им бавно привикваха в тъмнината. Мястото беше пълно с боклуци; Реган се чудеше дали изобщо някога животното беше полагало уморената си глава на покрития със слама под.

– Кой е там? – извика остър глас.

– Мис Спуунфелоу? – попита Реган.

– Това съм аз. Кои сте вие? – изръмжа Жералдин, когато се появи.

– Казвам се Реган Райли, а това е приятелят ми Луис.

– Чудесно. Какво мога да направя за вас?

– Искахме да говорим с вас.

– За какво? Аз съм доста заета. Имам много неща, из които да се ровя.

– Изглежда, че имате доста интересни неща тук – каза Реган, лъжейки. – Може даже да направите разпродажба.

– Ами да. Дарявам каквото харесат от новия музей в града. Другите неща – тя посочи едно платно, лежащо на земята, – не знам какво да правя.

– Какво е то? – попита Реган.

Жералдин размаха ръка неопределено:

– Купих я заради рамката. Това е просто портрет на някакъв старец от Франция.

– Може ли да видя? – попита Реган, като се навеждаше.

– Разбира се.

Жералдин я наблюдаваше, докато Реган вдигна сгънатото платно. Под пласт мръсотия и нечистотии от картината гледаше едра фигура на белокос аристократ със самодоволна усмивка. Той носеше кадифена

шапка, украсена с хермелин, сребристи чехли и чорапи. В едната си ръка държеше шапка с перо, а в другата – скиптър. Зад него се виждаше трон, а златна корона лежеше на масата до него.

– Не знам какво ги е обхванало тези хора, че да се обличат по този начин и да ходят с дълги и къдрави коси – каза Жералдин. – Не мислите ли, че изглежда отвратително?

Реган се засмя:

– Мисля, че той е бил на върха на модата за времето си. Сигурно му е трябвало доста време, за да се облече. Това също ли ще го давате на музея?

Жералдин сви рамене.

– Както вече казах, купих я само защото рамката беше наистина хубава и я исках за портрета на моя дядо.

– А знаете ли кой е този тогава?

– Би трябвало да бъде Луи Осемнайсти – отвърна тя. – Поне така ми каза жената, която ми я продаде. Не ме интересуваше кой е. Музеят със сигурност няма да я иска. Този никога не се е и появявал около Аспен. Ще я захвърля някъде.

Луис се въртеше около вратата. Умът на Реган работеше бързо. Може би сега бе моментът да разкрие кой е той.

– Луис, чу ли това? – попита го тя. – Това е портрет на Крал Луи. Не мислиш ли, че ще изглежда добре в ресторанта ти?

– Чакай малко! – реагира Жералдин. – Какъв ресторант?

– Този, на който сте ядосана – рече бързо Луис. – Моля ви, изслушайте ни!

– Вие!!! Вие доведохте този престъпник в лоното на този град и го оставихте да вилнее сред младежта? – поклати глава тя и излезе от плевнята. – Не заслужавате голямото празненство – обърна се и посочи с пръст към Луис. – Полицията в града има чудесно мото – Тя се изправи. – „Всички да живеят в едно сигурно и мирно общество, като се насърчава взаимната отговорност и уважение.“ Вие, синко, не покажахте никакво уважение към Кендра и Сам Ууд или към семейство Грант, или към който и да е в този див рай.

Устната на Луис трепереше.

– Много съжалявам. Хайде да си тръгваме, няма полза – обърна се към Реган и тръгна надолу по пътя, а снегът скърцаше под краката му.

– Луис, чакай! – извика Реган. Тя се обърна към Жералдин, която се бе загърнала в червено-черното си яке. – Мис Спуунфелоу, от това, което Луис ми каза, и от това, което съм чела за вас, разбрах, че вашият

дядо е добивал сребро, като е загубил шанса да забогатее още когато сребърният стандарт бил сменен.

– Не споменавайте тази змия, президента Гроувър Кливланд в мое присъствие – предупреди Жералдин. – Това беше неговата велика идея.

– И 80 процента от хората на Аспен банкрутираха?

– 1893 беше ужасна година, хм-м-м.

– Но дядо ви, като малко други хора предпочел да остане тук...

– И да оцелее.

– Не е напуснал потъващия кораб, ако може да се каже.

– Точно така. Той използва средствата си и отворил заведение. Беше разбрал, че хората имат нужда от място, където да забравят проблемите си. Да ударят няколко чашки уиски, да си кажат малко шеги, да се напият. Дядо ми обичаше да събира хората заедно.

– Защо тогава не дадете на Луис тази възможност?

– Какво общо има той с дядо ми? Не ги споменавайте заедно, госпожице.

Реган си пое дълбоко въздух. Ако се провалеше сега, с Луис бе свършено.

– Мис Спуунфелоу – сериозна каза тя, – Луис се опитва да го направи повече от ресторант. То ще бъде място, където ще се чете поезия, ще се провеждат обществени срещи и изобщо всичко, за което хората ще искат да се съберат. Картините на местни хора на изкуството ще бъдат постоянно изложени. Ако някой се опитва да прокара идеята за запазване на културата на града в Аспен, то това е Луис. Както вашият дядо с неговия салон, той просто иска да събере хората заедно. Ако преместите партито в другия ресторант, който е просто още едно търговско заведение, с него ще бъде свършено.

Жералдин подритна буца сняг с върха на обувката си. Бялата ѝ коса се съчетаваше със снежните планини в далечината зад нея. Бръчките на лицето ѝ станаха по-дълбоки.

– Ами Ибън? Той е пълен безобразник.

– Луис се опитваше да даде на някой нов шанс. Той си е мислел, че Ибън иска да излезе от калта и да започне нов живот. Като старите миньори, които се опитали да започнат наново в Аспен. Никой нямаше да наеме Ибън, ако знаеше, че има криминално досие. Единственото нещо, за което Луис е виновен, е че си е заложил главата заради някой – Реган направи пауза. – Не се получи, но не мисля, че той трябва да бъде наказан толкова сурово. Ако този град е нещо, аз мислех, че е свободомислещ. Мислех, че е място, където всякакви хора могат да живеят

заедно...

– Хора, които могат да си го позволят.

– Засега. Хората идват тук да карат ски и да общуват, да пийнат малко чай с ром...

– Ментовата ракия е любимото питие тук – отбеляза Жералдин.

– Ментова ракия, все едно – съгласи се Реган. – Този град е основан от хора, които рискуваха, а не които играят на сигурно. Вашият дядо е бил един от първите. Мисля, че той сигурно не би харесал някой да загуби шанса си преди още да е започнал.

Жералдин се загледа далеч в планините. „Кой знае какви спомени за дядо ѝ минават през главата ѝ“ – помисли си Реган.

Накрая Жералдин каза:

– Предполагам, че никой не е идеален. Става студено – тя се загърна в якето си. – Защо не влезете вътре за по едно кафе?

Луис, който до този момент стоеше тихо, протегнал единия си крак напред, сякаш беше готов да побегне всеки момент ако Жералдин го нападне, сега изглеждаше способен да скочи един метър над земята. Той плесна с ръце.

– Случайно да имате билков чай? – попита той, докато вървяха след нея към къщата.

– Билковият чай е за бабите – подчерта домакинята.

През следващите четирсет и пет минути те седяха и говореха.

– Викайте ми Жералдин – настоя тя. – Когато остаряваш, откриваш, че все по-малко хора ти говорят на малко име. И малкото, които го правят, са направо груби. Това, което ме дразни най-много са хората, които се опитват да ти продадат нещо, което не ти трябва. Винаги започват със „Здравей Жералдин, добре ли си днес?“ Не, почакайте. Тези, които наистина ме вбесяват казват „Здравей, Джери.“ На тях просто им затварям. Както и да е, откакто семейството и повечето от приятелите ми ги няма, започвам да забравям звука на собственото си име.

Реган намери къщата за уютна. Коледно дръвче, украсено със стари семейни украшения, картини с рамки и святата картина на дядото, украсяваща полицата над камината, цветни завеси и ориенталски килим – всичко това събуждаше чувството, че къщата и собственикът ѝ споделяха едно и също минало. Същността на Жералдин струеше от всеки един кът. Очевидно всичките боклуци бяха преместени в плевнята.

Букет цветя стоеше по средата на масата в трапезарията, там където те седяха и си пиеха кафето.

– Прекрасни са – каза Луис, навеждайки се за да улови уханието

им.

Лека усмивка се появи на устните на Жералдин.

– Имах приятел, който обичаше да излиза навън и ми берете цял куп незабравки. Затова обичам да имам свежи цветя наоколо, напомнят ми за него. Обичахме да ходим до Маруун Белс Сноумас Уилдърнес и да размишляваме върху съществуването ни. Там спорехме за смисъла на живота. Или взимахме въдиците и отивахме до Роаринг Форк или Фраинг Пен, да си опитаме късмета с тези летящи риби... – очите ѝ заблестяха от спомена.

– Кога беше това? – попита Реган.

– Миналата година. След дядо ми Първис бе най-умният мъж, когото съм срещала. И една сутрин се събуди мъртъв.

– Това е тъжно – искрено каза Луис, мълчаливо чудейки се как може да се събудиш мъртъв.

– Безделник – съгласи се Жералдин.

Реган се усмихна на себе си. Тя се съмняваше, че през всичките години, откакто баща ѝ бе заминал за семейното гробище, се бе намерил някой, който да дойде и да изрази съболезнования си към опечалените с думите „Какъв безделник“.

– Беше ни забавно заедно – продължи Жералдин. – Винаги искаше да знае всичко. Не беше живял дълго тук и искаше да научи цялата история на града. Например, обзалагам се, не знаете, че стария град Ют Сити е наречен Аспен по името на трепетликата около него?

„Как съм оживяла толкова дълго, без да знам толкова важно нещо“ – учуди се Реган, но прилежно поклати глава. Луис слушаше внимателно с пламенността на ученик, заплашен от изхвърляне от училище.

– Трепетликата е член на семейство тополи. Те са толкова красиви. Нищо не ме дразни толкова, колкото когато тези стопаджии си драскат инициалите по кората. Така насекомите влизат и дървото започва да гние. Единствения път, когато се ядосах на Първис, бе когато той започна да дълбае нашите инициали на едно от тези дървета. Разбира се, той не знаеше, докато не му го обясних. Както и да е, стига толкова.

На Реган ѝ се струваше, че Жералдин определено обичаше да има публика. След смъртта на Първис беше останала сама и сега явно се радваше на компанията им. „Бих искала да видя как е контактувала с Първис“ – помисли си Реган. Беше ѝ трудно да си представи Жералдин с мъж, особено откакто духът на дядо ѝ бе напуснал стаята.

– Обзалагам се, че сте разказали на Първис много истории за дядо ви.

– Дядо беше личност – каза Жералдин. – Той е имал толкова много приключения през живота си, че никога не можеше да се отегчиш да го слушаш. Аз се опитвах да ги запомня всичките, да ги запазя живи.

Тя отпи от специалното си кафе и си взе парче от боровинковия сладкиш, който великодушно беше сложила в старомодна чиния, напомняща на Реган за чиниите на баба й. Дядовият часовник се обади от хола.

– Кафето е вкусно – отбеляза Луис, докато пресушаваше чашата си. Жералдин почти удари по масата.

– Съживява те сутрин. Прилошава ми като слушам за хора, които се успокояват с билки – облиза устни и сложи каната на старата дъбова маса. – Добре, Луис – внимателно каза тя. – Няма да вдигам повече шум партито да не бъде в твоя ресторант. Бог ми е свидетел, че щях да хвърля тези гъзолизци от комитета в шок, ако трябваше да променям нещата сега. Казвам ти, задните ми части никога не са се чувствали толкова обичани. Тези хора наистина ми лаят по нервите. Мислят си, че могат да ме заблудят с подмазванията си. Но...

Реган и Луис изчакаха да чуят това „но“. „Винаги има едно «но»“ – помисли си Реган.

– Надявам се, че няма да имаме повече проблеми с този кучи син, Ибън. Аспен е място, с което искаме да се гордеем.

– Доколкото знаем, сега той е на стотици километри от тук – каза Луис, нетърпелив да си тръгне преди да е объркал нещо.

– Жералдин – проговори Реган, – аз съм частен детектив. Наистина искам да разбера какво се е случило. Ти си тази, която познава града отвътре. Мога ли да ти се обадя, ако имам някакви въпроси или ако трябва да говоря с теб?

– Обади се. Ако има някаква клюка, винаги я научавам по един или друг начин – Жералдин погледна през масата към Реган, като я преценяваше. – Изглеждаш ми на млада и умна жена. Напоследък имах работа с двама частни детективи и изобщо не струваха. Ако този, когото съм наела, не се справи може да те викна.

– Ще ми бъде много приятно да ви помогна – искрено заяви Реган.

Жералдин се обърна към Луис и се намръщи:

– Сега слушай. По време на партито ще е добре портретът на дядо ми да бъде удостоен с необходимата почит. Комитетът се кълнеше наляво и надясно, че ще е така, но аз ще те държа лично отговорен за това.

Луис държеше кърпичката си пред устата, сякаш да се предпази от всичко, което Жералдин би могла да му направи.

– Най-доброто – изпелтечи той. – Само най-доброто.

– О-о. Знам, че картината на Бийсли, която дарих и за която казват, че е толкова ценна, ще събере най-много почести. Съвсем бях забравила за нея. Помня, че съм я виждала като малка, но дядо ми никога не я е харесвал. Този с него е бил приятел, който се опитал да го прецака – лице-то ѝ потъмня. – Имало е много свади между двете семейства. Предполагам, че затова той я е зарязал в плевнята. Бях я забравила напълно, дока-то онзи репортер не започна да се рови наоколо.

Когато си затръгнах, Луис се вмъкна в тоалетната. Реган се опита да се спазари с Жералдин за картината на Луи.

– Вземи я – настоя Жералдин. – Направете дарение на музея в чест на дядо ми.

Няколко минути по-късно Реган и Луис завързваха Луи XVIII върху ски багажника на колата на Луис.

Тежестта от почти сигурната му гибел падна от раменете на Луис и той сякаш танцуваше. Още малко и щеше да запее.

– Не беше нужно да го правиш, Реган – изчурулика Луис.

– Беше безплатно, Луи, скъпи – отвърна Реган, – само ще отскоча за рамка. След това ще намерим хубаво място да я окачим.

– Имам чувството, че почти бях окачен.

– Ти беше, Луи. Но сега ще окачим този Луи там където всеки ще го вижда като влиза и ще му отдава необходимата почит.

– Говориш като дъщеря на погребален агент.

– О-о. Благодаря. Но ще е най-добре, ако утре най-важният труп на празненството бъде този на дядото. Картината на Бийсли няма да бъде открита до късно тази вечер. Дотогава ще бъдат само портретите на дядото и на Луи. Каква двойка.

– Легенди, според самите тях – промърмори Луис. – Когато това парти свърши, аз ще бъда един щастлив човек.

Реган не знаеше защо не може да се освободи от чувството, че няма да стане точно така. Установи също, че изгаря от любопитство да разбере защо седемдесет и пет годишната Жералдин Спуунфелюу бе замесена с частни детективи.

ГЛАВА ДВАЙСТА

До три часа следобед викът на природата у Ибън се беше засилил. Всъщност беше адски силен. Уилийн и Джуд бяха излезли в девет, след като му бяха дали закуска и отново го бяха завързали за леглото.

Той все още беше доволен, че ги беше обидил. „Трябва да извършат кражбата под прикритието на нощта и да си държат устите затворени дотогава“ – каза си той. Въпреки че си имаше тази малка радост, той все още беше много депресиран.

„Не мога да повярвам – мислеше си той, докато гледаше телевизора, който му бяха оставили в спалнята. – Направо не е за вярване как спешната нужда да се облечеш може да изтрие почти всички мисли от вселената“.

Докато гледаше телевизора, Ибън не можеше да повярва, че Джуд и Уилийн го бяха оставили включен заради него.

– Може би ще чуеш как някои хора се кълнат, че са те видели – беше казала Уилийн, докато търсеше контакт. – Не мога да обещаая, че ще бъдеш добре приет, но просящите не могат да избират.

– Аз не просех – кисело отвърна Ибън.

Уилийн не му обърна внимание.

– Този телевизор е боклук. Няма дистанционно управление. Така че ще гледаш една и съща програма цял ден.

– Как понасяте такова нещо? – попита я Ибън.

– Аз и Джуд винаги се караме за дистанционното управление. Ти, понеже си сам, няма да имаш този проблем, нали?

– Това е едно от големите удоволствия да си сам – отвърна Ибън. – Джуд винаги предизвикваше сбивания в телевизионната стая в затвора. Никога не искаше да гледа това, което искаха другите.

– Сигурно го е правил от злоба – небрежно отвърна Уилийн като се изправяше.

Сега, докато гледаше малкия черно-бял приемател върху шкафчето, той отново беше тема на новините, предупреждаващи всички да внимават за него. Къдравият говорител изглеждаше объркан и обезпокоен.

– Ибън Бийн може да е въоръжен и опасен. Бъдете внимателни – предупреди зрителите той. – Ако разполагате с някаква информация, моля обадете се на...

– И муха не съм убивал през живота си – прошепна Ибън и очите

му се насълзиха. „Няма да плача – помисли си той, – защото ще трябва да заровя лицето си в смрадливата възглавница, за да си избърша сълзите“.

Беше ужасно да слуша, че полицията го издирва навсякъде, когато беше само на три-четири километра от нея. Толкова близо и толкова далеч. Както толкова много неща в живота му.

Ибън не се и съмняваше, че Джуд и Уилийн ще успеят да откраднат картината от партито на Луис. Явно всичко беше добре планирано и от малкото, което беше дочул, разбра, че те са част от нещо по-голямо.

Дали те бяха извършили онази работа във Вейл? Ибън не мислеше така главно заради това което бе дочул вчера. Макар че изглеждаше в техния стил, а говорителят, поклащайки глава с отвращение, съобщи, че в случая вероятно са замесени мъж и жена. „Така че сега сигурно се опитват да разберат с кого съм се свързал. Ха“ – рече си той. – „Не съм се срещал с никого, откакто се преместих в Аспен. А толкова голяма част от живота ми преди това, ако не се брои времето в затвора, премина в бягство“.

В новините през деня даваха примери за престъпното минало на Ибън. Като този, когато открадна скъпоценностите на семейство Уелингтън. Едно от колиетата, кръг от безупречни диаманти, всъщност бе подменено, вероятно от завистлив роднина, с пробити, нискокачествени камъни, на една десета от истинската им цена. Със сигурност не си струваше трудното спускане по водосточната тръба от покрива до спалнята. И разбира се, никой нямаше да повярва, че хубавите диаманти са вече били откраднати още преди да стигнат до него.

Когато новините свършиха, Ибън се извъртя на една страна и се сви в позата на зародиш, както обичаше да спи. Може би защото последният му контакт с майка му беше в тази поза в утробата ѝ.

Ибън си пое дълбоко въздух. „Защо ме държат жив? – мислеше си той. – Какво ли са измислили? Докато бяха заедно в затвора се носеше слух, че Джуд е убил двама души, но така и не го доказаха. Какво го спира да убие и мене? Естествено, сега те двамата са доволни, че аз съм обвинен за техните деяния“.

Изведнъж кръвта на Ибън замръзна. „Дали пък няма да направят така, че да изглежда, че аз съм виновен за кражбата на празненството и после да се отърват от мене? Това трябва да е причината да ме държат жив! Как ли ще го направят? Да изгорят къщата с мен заедно с някои от по-евтините неща вътре?“

Ибън чу да спира кола на паркинга отвън. Де такъв късмет да е

някой случен шофьор, който пита за посоката, на когото да извика за помощ. Вместо това чу как се отваря вратата и Уилийн извика с носовия си глас:

– Идваме да те разходим, Ибън.

Тя и Джуд се появиха на вратата.

– Днес се сприятелихме с доста хора – каза Джуд. – Ще ни завидиш, Ибън. Взехме адресите на цял куп богаташи, които ни казаха да им се обадим ако минаваме през града.

– Май ще ги посетим неочаквано – изхили се Уилийн. – Когато няма да са си в къщи.

– Да – потвърди Джуд, – сега се връщаме за още малко приятели, но се сетихме, че ще е по-добре да те облекчим в случай, че не се върнем преди вечеря.

– По-лошо е от това да имаш куче – промърмори Уилийн.

– Млъквай – отвърна Джуд.

Двамата се загледаха в Ибън като в ценен експонат.

„Чувствам се като агне на заколение – помисли си Ибън. – Трябва да намеря начин да се измъкна оттук“.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Беси беше щастлива да се измъкне от града за няколко дни. „Достатъчно – рече си тя. – Работих много през миналите дни между партито и приготовленията за Коледа, и провала с откраднатата картина. Не съм робот и нервите ми са на скъсване“.

Този шегаджия, маскиран като самото въплъщение на доверието и доброжелателството, Дядо Коледа, наистина я беше ядосал. „Да бях го огледала по-внимателно, но като видях, че ботушите му са чисти, това ми беше достатъчно. Имах и други грижи“.

Беше средата на следобеда и тя почиваше в стаята си, чакайки да стане време да слезе долу и да хване автобуса. Гледаше един от ежедневните сериали. „Не знам защо ги харесвам – помисли си. Откакто работя за това семейство живея с тези лайна“.

Беси работеше за семейство Грант от седем години, откакто Ивон и Лестър бяха дали обет за любов и вярност до края на живота си. Беси им даваше година, в краен случай две и беше изненадана и доволна, че те се задържаха и тя успя да си направи пенсионна осигуровка. Като се изключи надменността на Ивон понякога, не беше трудно да се работи за тях. Хаваите, Аспен и Ню Йорк не бяха чак толкова лоши места, въпреки че все пак се дразнеше от факта, че Грант никога не й купуваха билет първа класа. „Аз най-много се нуждая от него“ – винаги си мислеше тя.

Под тъжните фрагменти на музиката от „Да обичаш или да не обичаш“, показваха как една двойка се събира отново след като той се бе изгубил в джунглата цели седем години. „Не бих се събрала отново с такъв глупак“ – промърмори Беси, нищо, че избърса една отронила се сълза. Когато прегръщащата се двойка изчезна, на екрана се появи снимката на Ибън Бийн.

Беси скочи на крака и се втурна към телевизора, сякаш имаше значение ако Ибън можеше да чуе ругатните й, отправени към него. Усърдният говорител отново повтори, че Ибън е бил във Вейл в деня на втората голяма кражба и че е възможно вече да работи с партньорка.

Сърцето на Беси започна да тупти. „Боже мой, Боже мой“ – помисли си тя. – „Не мога да повярвам, че може отново да ми се случи. Трябва да изчезна оттук. Ще отида да пийна нещо, преди да взема автобуса“.

Докато се луташе из стаята, събирайки нещата си, тя улови отражението си в огледалото. Яка жена с кафяви коса и очи, беше трудно да се

каже дали е в края на четирсетте или в началото на шейсетте. Беше на петдесет и шест. Не беше се женила никога, но беше намерила удовлетворение, докато работеше за четири различни семейства през последните трийсет и пет години. Да има собствен дом беше почти немислима и далечна мечта, нещо, за което можеха да си мислят другите хора, но не и Беси.

Тя рязко дръпна ципа на продълговатата си многоцелева платнена пътна чанта и бързо се огледа из стаята за нещо пропуснато. „Ако забравя нещо, Кармел ще ми го прати“ – помисли. Беше оставила съобщение на телефонния секретар на братовчедката си, че ще я посети за няколко дни. Кармел винаги я беше карала да си вземе малко почивка. А тя е човек, с който може да си поговори. Беси не можеше да повярва, че е станала втора кражба.

Взе чантата от леглото. „Да тръгваме, Мери Попинс“ – каза си тя.

Петнайсет минути по-късно седеше в едно от удобните кресла в бара близо до спирката на автобуса. Мястото ѝ не беше толкова близо до камината, колкото ѝ се искаше, но за да си намериш едно от онези хубави места трябваше да дойдеш твърде рано. Всъщност днес не ѝ пукаше. Обикновено се забавляваше да гледа как всички се пъчат като пуяци в модните си ски-облекла, но днес набързо си поръча джин-мартини и едва забелязваше какво става около нея. Един пианист си изливаше сърцето в ъгъла, но крака на Беси отмерваше три пъти по-бърз такт.

Една двойка влезе през входната врата и се приближиха до сепарето вдясно от Беси.

– Джуд, какво ще кажеш да седнем тук? – попита жената.

Те седнаха и мъжът си кръстоса краката по онзи неприятен начин, със стъпалото на единия крак върху коляното на другия и с подметката на каубойския ботуш насочена към Беси. Мина около минута преди да забележи, но когато го видя, замръзна на мястото си. Върху подметката на обувката висеше орфана оранжева лепенка. Тя плъзна поглед нагоре по нея и позна сребърната ивица отстриани. Това беше обувката на дядо Коледа! Тя беше абсолютно сигурна, че е същата, която беше огледала. Но този мъж не беше Ибън. „Трябва да се обадя на Реган Райли“ – помисли си тя.

Скочи бързо, прекалено бързо и точно когато сервитьорката дойде с питието ѝ.

– Промених си решението – каза тя.

– Но напитката е вече готова...

– Ще я платя – отвърна Беси и извади няколко банкноти от

портмонето си. Остави ги с треперещи пръсти на подноса на сервитьорката. Искаше да се добере до телефона колкото можеше по-бързо.

Докато се обръщаше да тръгне портмонето ѝ се изплъзна от ръцете. То се приземи в краката на мъжа с каубойските ботуши. Когато се сви да си го вземе, той се наведе да помогне. Лицето ѝ беше на сантиметри от подметката на крака му, когато очите им се срещнаха. Кафявите му очи се стрелнаха между лепенката и Беси. Цялото ѝ тяло потрепери, когато през лицето му премина проблясък на разпознаване.

– Благодаря ви – прошепна тя и се забърза към телефона, портмонето и чантата ѝ се развяваха след нея. Изрови телефона на Реган Райли и го набра.

Отговори някакъв служител, който ѝ съобщи, че Реган е навън. Може ли той да предаде съобщението?

– Аз съм Беси Армбъкъл. Много е важно да говоря с нея...

Една ръка се пресегна и прекъсна разговора. Уилийн и Джуд стояха точно зад нея.

– Скъпа, отиваме на разходка – каза той. – Бъди добра и нищо няма да ти се случи. Само се опитай да вдигнеш шум и няма да ти казвам какво ще стане.

Беси окачи телефона на вилката и тръгна между тях през страничната врата към паркинга.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

– Не мога да повярвам, че е станало толкова късно – каза Реган докато тя и Луис пренасяха внимателно Луи XVIII през вратата на ресторанта. – Вече е четири.

– Време за питие – измърка Луис. – Да прием за Жералдин. И за теб, че ме накара да се срещна с нея.

– Понякога просто трябва да се изправиш лице в лице с проблемите – отвърна Реган. – Няма значение какво се случва, обикновено се чувстваш по-добре когато всичко свърши.

– Може и така да е – каза Луис. – Но ако Жералдин беше отказала да остави партито тук, сега щеше да ме съживяваш. Къде искаш да сложим Негово Величество?

– Нека бъде в моята стая. Ще го задържа докато го изчистят и му сложат рамка, което трябва да стане скоро, за да е готов за празненството.

В този момент Трип излезе от офиса със съобщенията в ръка.

– Какво конте – каза разбиращо той, докато гледаше Луи Осемнайсти в цялото му величие.

– Бил е крал на Франция – заяви Реган.

– Забелязах, че не е олимпийски скиор. Изкарах си курсовете по история в колежа – усмихна й се той.

– Понякога обичам да казвам очевидното – засмя се Реган в отговор.

Трип погледна към съобщенията в ръцете си.

– А-а, Реган, току-що пропусна едно телефонно обаждане.

– Кой беше?

– От някаква си Беси Армбъкъл.

Реган повдигна вежди.

– Наистина ли? И какво каза тя?

– Изглеждаше доста напрегната. Каза, че трябвало да говори с теб, но затвори прекалено бързо.

– Днес се видях с нея. Може да е била малко рязка – каза Реган. – Не остави ли номер?

Трип поклати глава:

– Не. Обади се и още някакъв тип, на име Лари Ашкинази. Каза да се срещнете в Литъл Нел. Ще бъде там между четири и шест – той си

погледна часовника. – Сега би трябвало да е там.

– Щяхме да прием по нещо... – обърна се тя към Луис.

Луис махна с ръка.

– Не се притеснявай, скъпа. Иди да се позабавляваш. Аз, тъй или иначе, трябва да се приготвям за тълпата довечера. Ще бъде голяма та-рапана. Трябва да видя какво става в кухнята и да ги раздвижа малко. Ще се видим по-късно.

Реган се усмихна. Няма да е лошо да излезе за малко. Беше в Аспен едва от двайсет и четири часа и нямаше нищо против да види какво прави останалият свят.

– Добре. Но първо ще се кача горе да се преоблека. Ще се обадя на семейство Грант да видя какво става с Беси.

– Моля те, Господи, дано не е пак нещо, свързано с Ибън – възкликна Луис. – Това ще ме съсипе.

„Аз ли не знам как е“ – помисли си Реган. Луис и Трип я следваха нагоре по стълбите, носейки картината. Веднага щом затвори вратата след тях, тя набра номера на Грант. Ивон вдигна.

Реган се представи.

– ...и се чудех дали Беси не е там.

– Не, Реган – отговори Ивон. – Ние току-що се върнахме от чудесно следобедно каране на ски. Наистина трябва да дойдеш и да пробваш.

– Знам – отвърна Реган. – И смятам да го направя. Значи Беси не е там?

– Трябваше да вземе автобуса за Вейл някъде по това време. Нали я видя днес. Тя е доста изтощена. Имахме много партита в Ню Йорк и мисля, че я изморихме. Така че решихме да ѝ дадем малко почивка и да отиде да види братовчедката си – Ивон се засмя. – За наша сметка.

Реган се отпусна на леглото.

– Тя е искала да говори с мен, но не е оставила номер. Имате ли номера на братовчедка ѝ?

– Трябва да е някъде наоколо. Ще погледна. Като го намеря, ще ти се обадя.

– Благодаря ти, Ивон – затвори телефона и се замисли. Не можеше да освободи съзнанието си от Ибън. Къде ли е той? Реган стана. Поне постигнах нещо днес. Засага, освен ако не се случи нещо друго, партито на Луис ще се състои.

На вратата се почука. „А сега какво?“ – помисли си Реган. Отиде и отвори. Пред нея стоеше добрата ѝ приятелка от Кънектикът.

– Кит! – извика тя и бързо я прегърна. – Ти си тук!?

– Както винаги!

– Влез! – Реган грабна куфара ѝ. – Страх ме е да попитам. Какво стана с онзи?

Кит изглеждаше отвратена и се изпъна на леглото.

– Каза ми, че бившата му приятелка се е появила с коледен подарък. Подарък, който тя купила още преди да скъсат.

– Най-старата лъжа в света.

– Без майтап – отвърна Кит. – Сега имали да „оправят някои неща“. Щял да ми се обади, когато нещата се успокоят.

– А ти какво му отговори? – нетърпеливо попита Реган.

– Казах му да си купи по-голяма торба с лъжи.

– Чудесно – засмя се Реган.

– Това е покъртително. Мислех си, че е по-различен от другите. Надявах се, че тази Нова Година ще е различна. Като, например, че ще имам среща.

– Радвам се, че си тук. Ще се забавляваме и ще ми даваш морална подкрепа. Няма да повярваш какво става тук; ще трябва да те въведа в нещата. Но дай да се приготвяме. Един господин ни очаква в Литъл Нел да пийнем по нещо.

– Отивай, Реган – каза Кит. – Не мога да се потопя отново в обществото. Сигурно отново ще имам лош късмет с мъжете и пак ще се депресирам.

– Не, няма – тихо се изсмя Реган.

Кит разтърка очи и се прозя.

– Между другото, надявам се, че нямаш нищо против да си поделим стаята. Луис каза, че всички са толкова пълни, че не можеш да сложиш и детско креватче.

– Чудесно. Ще бъде като в старите времена в колежа.

– Означава ли това, че ще спим до обяд?

– Не. Означава, че ще можем да лежим и да анализираме всичко, което става в града. Може би ще успеем да хванем няколко престъпника докато сме тук.

– Престъпници? – изправи се Кит. – Райли, мислех, че сме на почивка.

– Мисля, че карането на ски не ми е достатъчно – отговори Реган. – Освен това не ми се иска да ни доскучее, нали?

– Тези дни ме преследва само скука – уморено отвърна Кит.

– Пригответъ се – подкани я Реган. – Никога не знаеш кого ще срещнеш.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

Дейзи караше към къщата на семейство Ууд и не можеше да се насити на пейзажите на Аспен. Малките викториански къщички като от картинка, много от които бяха боядисани в ярко розово, варосани в зелено или тюркоазено и украсени с умерено пищни цветове, я караха да се усмихва. Нарисуваните върху пощенските кутии крави им придаваха определен чар. И, както винаги, гледката на планините през всеки сезон я караше да се чувства жива.

Всичко в живота на Дейзи беше толкова хубаво, макар че тримесечните визити на майка ѝ ставаха малко уморителни.

През коледната седмица времето ѝ беше заето. При толкова много хора в града, които искаха да карат ски, масажите бяха необходимост. През зимните месеци работата беше много. Само през пролетта беше по-спокойно, но след това, през лятото, тълпите отново пристигаха заради музикалните фестивали и другите събития.

Докато спираше, установи, че се усмихва. Уудз бяха чудесни хора. Тя винаги идваше с удоволствие в тяхната къща. „Трудно ми е да повярвам за Ибън“ – каза си тя, докато изваждаше дъската за масажи от колата.

Кендра я поздрави от вратата.

– Влизай, Дейзи. Теглим чоп кой да бъде първи. А никой от нас не е карал ски днес – тя представи Дейзи на Люк и Нора.

– Имахме тежък ден – провлечено каза Люк. – Той се състоеше се от отиване на обяд и връщане да четем.

– Това само ме улеснява. Вие сте вече релаксирали – засмя се Дейзи.

– Знам какво имате пред вид – отвърна той. – Работя с тела и е много по-лесно, когато са релаксирали.

– Люк! – изписка Нора.

– Какво работите? – невинно попита Дейзи.

– Аз съм погребален агент – гордо отговори Люк. – Можем да подготвим телата едва след като е минал *rigor mortis*.

Дейзи го погледна.

– Работила съм върху някои тела, които са толкова сковани, сякаш са били в гърчове от *rigor mortis*. Обикновено това е първият ден от ваканцията им.

– Честно, Люк – каза Нора и се обърна към Кендра. – Никога не е говорил за клиентите си така.

– Ами, защо не? Те не могат да отвърнат – обади се Сам, докато приготвяше огъня.

Кендра забеляза, че Дейзи оглежда голите стени.

– Гледката е доста оскъдна, Дейзи.

– Просто не мога да разбера какво е станало с Ибън – отговори тя. – Не мислех, че е способен на това.

– Доказателствата са налице – прозаично рече Кендра. – Нора намерила квитанция, доказваща, че Ибън е бил във Вейл в деня на другата голяма кражба на произведение на изкуството.

– Това ми напомня – прекъсна я Нора, – че трябва да се обади на Реган. Чудя се какво ли е станало с нея днес.

– Добре, Нора, ти ще си първа. Така че защо не се обадиш на Реган като свършиш?

– Звучи ми добре.

– Аз ще стоя тук и ще измисля какво да правим за вечеря.

– Направи резервации – предложи Сам.

– Като го няма Ибън сега, няма кой да пазарува и да готви – обърна се Кендра към Дейзи.

– Освен нас – отново се обади Сам, докато сядаше и взимаше вестника.

– Решихме да мързелуваме тази седмица – продължи Кендра. – Докато беше тук, Ибън се грижеше за всичко. Той ни остави малко готова храна, но не стига за цялата седмица.

– Той стана алчен – промърмори Люк.

– Така че сега, какво нещастие, ще трябва сами да си измисляме всяко ядене. И да ходим да пазаруваме. Каква мъка.

Дейзи се колебаеше. Майка ѝ беше добър готвач, не гастроном, но можеше да приготи няколко свестни ястия, които можеха да бъдат вкусни, особено ако умираш от глад след цял ден каране на ски. И тя можеше да им пазарува. Какво ли би казала? Не би я препоръчала за Белия Дом, но Кендра и Сам Ууд го бяха закъсали тази седмица и вероятно нямаше да очакват да им се сервираат седем ястия на едно ядене. Защо не?

– Майка ми – започна тя, – е на гости тук от Охайо. Временно работи в химическото чистене, но съм сигурна, че няма да има нищо против да поработи за вас по няколко часа на ден. Тя е доста добра готвачка, не нещо особено ...

Сам свали вестника.

– Затова те обичам, Дейзи. Кога може да започне.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Уилийн седна отзад в колата с пистолета, който държаша в отделението за ръкавици, насочен в главата на Беси. Беси лежеше неудобно на пода.

– Побързай, Джуд – каза тя. – Настъпи газта.

– Уилийн, последното нещо, което искам да ми се случи е да ме спрат.

– Заслужавате си го – изкрещя Беси. Уилийн я сръга с пистолета. – Ако трябва, стреляй в тази стара, сива глава – продължи Беси. – Но няма да се измъкнете с нея.

– Слушай, госпожо – започна Джуд.

– Казвам се Беси. За вас – мис Армбъкъл.

– Мис Армбъкъл, не искаме никакви проблеми...

– И затова се предрешихте като дядо Коледа и откраднахте картината. Изобщо не трябваше да ви пускам вътре.

Беси се опитваше да си намери по-изгодна позиция. „На моята възраст да ме захвърлят като мръсно пране“ – помисли си тя. Беше толкова ядосана, че забрави страховете си. Беше още в шок, и, както обикновено, реагира като се разприказва.

Когато най-накрая колата спря и Джуд отвори вратата, Беси започна да усеща страх. Докато колата бе в движение, тя не беше разбрала какво наистина става, като бебе, което може да се вози в колата и щастливо да спи, но в момента когато спре, за да се плати някоя такса, започва да пиши. Нервите на Беси реагираха по същия начин.

– Те ви търсят, знаете, нали – каза тя. – Младата детективка, Реган Райли, е в града и прави първокласно разследване.

Джуд и Уилийн размениха погледи. Те я заведоха до задната врата на къщата, отключиха и запалиха лампата в кухнята. Ръцете на Беси бяха завързани с въжето, което стоеше при пистолета.

– Изглежда сте помислили за всичко? – саркастично беше отбелязала тя.

Джуд я поведе из къщата, докато Уилийн тръгна да пали лампите.

Беси огледа добре мястото и сбръчка нос.

– Тази дупка се нуждае от почистване.

– Може би точно ти си човекът, който ще го направи – отбеляза Джуд.

– Няма начин – промърмори през зъби тя.

– Какво казваш?

– Нищо – отвърна Беси, чудейки се какво ли ще правят с нея. Не ѝ трябваше много време, за да разбере.

Уилийн отвори вратата на спалнята.

– Ибън – каза тя. – Имаме компания за теб.

– Ибън! – извика Беси. Тя не можеше да повярва на очите си. Пронат на двойното легло, с ръце завързани отзад, лежеше човекът, за когото се предполагаше, че е бил дядо Коледа, човекът, чието лице бе видяла по телевизията този следобед.

– Няма ли истинският дядо Коледа да стане? – пошегува се Джуд.

Ибън погледна към Беси.

– Беси! Какво правите тук? Простете ми, че не мога да стана и да ви стисна ръката.

– Казвам ти, Ибън, обичам чувството ти за хумор. Кажи здрасти на Ибън, Беси.

Тя се вгледа в него.

– Ти си лигълото, който омърля килима ми с кал миналата година. Което означава, че ти ме забърка в цялата тази каша. Ако не бях толкова притеснена за обувките на дядо Коледа миналата нощ, нямаше да обърна внимание на ботушите на тази птица тук.

– Това е онова глупаво нещо, наречено съдба – безстрастно каза Ибън. „Мечтаеше си за компания – размишляваше той. – И си я получи. Госпожа Чистота“.

– Е, имам малко новини за вас – прекъсн го Джуд. – Вие двамата ще имате време да се опознаете, защото ще споделяте това легло.

– Какво? – в един глас изпротестираха и двамата.

– Ами дивана? – попита Ибън. – Аз ще отида на дивана.

– Той не е достатъчно дълъг и не се отваря – информира го Джуд.

„Къде е Бернадет Кастро, когато се нуждаеш от нея?“ – чудеше се Ибън. – „Той би направил всичко за един от онези разгъващи се дивани Кастро, които се отварят толкова лесно, че дори и дете може да се справи с него. Както малката Бернадет правеше в рекламите на фирмата на баща ѝ преди толкова години. Ако се измъкна жив оттук – рече си той, – ще трябва да ѝ напиша едно писмо“.

– Може пък да се влюбите един в друг. Ще имате много време да споделите най-съкровените си мисли и чувства. Както ние с Уилийн. Нали, скъпа?

Тя сбърчи нос.

– Ти не си споделяш най-съкро...

– Млъквай.

Джуд се обърна към Беси.

– Сега лягай. Ибън ще отиде до банята и после ще се пъкне при тебе.

– Почивка за тоалетна толкова скоро? – попита Ибън докато Джуд го развързваше. – Трогнат съм.

– Без тъпи коментари – разпореди Джуд.

– Между другото – каза Уилийн на Беси. – Коя е тази Реган Райли?

Ибън наостри слух. „Реган Райли – помисли си той. – Нейните родители бяха при Кендра и Сам“ – Той се беше срещнал с нея чрез Луис и знаеше, че е частен детектив.

Беси разбра, че не е трябвало да бърбори за Реган. Ако тя може да бъде от помощ на нея и Ибън, беше по-добре тези двама нещастници да не знаят за нея. Трябваше да си трае.

– Коя е тя? – запита Уилийн.

– Частен детектив. Тук е на почивка.

– Къде е отседнала?

– Не знам – Беси ги изгледа с каменно лице.

– Чудесно – отвърна Джуд. – Просто чудесно.

Когато Уилийн и Джуд се върнаха обратно в колата, за да отидат отново в града, тя изглеждаше угрижена.

– Коя е тази Реган Райли, Джуд? Ето затова не ми се иска да оставаме дълго тук. Трябваше да прекараме една седмица в каране на ски, да се срещнем с богати хора и да изчезваме оттук след празненството. Сега бездействаме и ченгетата се чешат по главите и пращат съобщения навсякъде.

– Уилийн, какво искаш? След като Ибън ме видя, няхаме друг избор. Трябваше да го разкараме, за да си свършим работата. Всичко върви точно. Всички си мислят, че той е извършил всичко и сега търсят него.

– Надявам се, че на това ще се хване и тази Реган Райли. Искам да разбера коя е тя.

– Ще разберем, Уилийн. Не се тревожи. Ще разберем.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

След като се изкъпа, Койотът изсвири и побърза да се присъедини към другите. Докато се подсушаваше, той включи телевизора и се втрещи от учудване.

„Какво, по дяволите, става?“ – каза си той.

Докато се обличаше, слушаше всяка дума за Ибън Бийн от предаването. „Значи така, Ибън, намерил си си момиче“ – тихо се изсмя Койотът.

На няколко пъти той избухна в смях. Никога досега не беше имал толкова забавна работа. Уилийн изглеждаше нервна. Какво казваха те? Реган Райли е частен детектив? Нека си разследва.

От друга страна едно от най-важните правила в този бизнес е да не подценяваш когото и да е, било то ченгета или конкуренцията. Джуд и Уилийн не бяха объркали работата във Вейл. Нямахше начин да знаят, че той си има собствена брънка в тяхната верига. Всъщност кражбата им беше добре планирана. Но както сами разбраха, дори и най-добрите планове могат да се объркат. Койотът се изсмя. Неговият план нямаше да се провали.

Той изчака докато Джуд и Уилийн завързаха Беси и Ибън и заминаха за града. Изключи телевизора и им помахаша за довиждане. „Сигурно ще се видим по-късно, деца.“

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

Когато неочакваните ѝ гости си тръгнаха, Жералдин се върна в плевнята да поработи още известно време. Надяваше се, че не е направила грешка с щедростта си към този приятел Луис, но хареса Реган. Изглеждаше сваятна и умна, не като онези хипита, които нахлуха в Аспен през шейсетте, и не правиха нищо друго освен да свирят на китарите си и да пеят за мир.

Беше близо пет часа когато Жералдин установи, че се е вкочанила и ѝ е студено. Освен едно ведро, което дядо ѝ вероятно е използвал през младите си години, този следобед беше безплоден. Всичко, което намери, беше боклук. Чисто и просто боклук.

Жералдин беше готова да се прибира, когато нещо я накара да се изправи на пръсти и да провери дали рафтът, който беше чистила през последния един час, е съвсем чист. Имаше ли там още нещо? Светлината на лампата, окачена отгоре, не беше достатъчна да разпръсне тъмнината там, където рафтът се срещаше с наклонения покрив.

Тя извади фенера от колана си. Носеше го, за да открива вероятни съкровища, стаени под купчини какво ли не. Насочен към полицата, тънкият лъч светлина разкри дебела книга, нещо като счетоводна книга или фото-албум.

Жералдин придърпа един стол, стъпи на него и протегна ръка. Рафтът беше толкова дълбок, че тя едва успяваше да докосне с върховете на пръстите си края на книгата. С много усилия най-накрая успя да я измъкне. Освети корицата, като се надяваше да намери стари снимки на дядо си и на семейството ѝ. Избърса праха отгоре и ахна, когато видя инициалите на дядо си, изписани със сребро, блещукащи на фона на червенокафявата кожа. Б.С.

Когато отвори първата страница очите ѝ се напълниха със сълзи.

„Историята на моя живот“, от Бъртън Спуунфелоу.

С двете си ръце тя я придърпа към себе си. Почти забравяйки да угаси лампата и да заключи вратата на плевнята, тя се втурна към къщата и си наля малко Уайлд Търки. Запаля огъня, намести се в люлеещия се стол, който беше любимото място на дядо ѝ и погледна към портрета му, който толкова много обичаше – изправен, в най-хубавите му дрехи, подпрян на бастуна си. Тя вдигна чашата си за здравица.

„Както ти би казал, почтени дядо, «Долу колебанието».“ Жералдин

Каргината

гълтна уискито на един дъх и си избърса устата. „Сега вече съм готова да разкривам тайните ти“. Особено една, за която тя се надяваше, че е написал.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

В джипа, на път към дома си, Дейзи говореше сама на себе си. „Всеки обича масажите“. Двете семейства, Ууд и Райли, бяха оценили високо работата ѝ, докато масажираше вдървените им мускули и отпускате скованите им стави.

Докато работеше върху Кендра, Дейзи беше пуснала най-успокояващата, според нея, касета. Тя я харесваше, защото това бяха звуците на океана – леко плискащите се на брега вълни и писъците на няколко чайки във въздуха. За съжаление, тя напомни на Кендра за една от най-любимите ѝ картини, един морски пейзаж, който беше купила от Кейп Код и сега беше сред откраднатите.

– Мисля, че ще е по-добре да смениш касетата – беше ѝ казала. – Тази ме изнервя.

– Няма да се караме – беше отговорът на Дейзи. – Мислех си, че ще ти харесва, защото телата ни се състоят предимно от вода. Както и цялата планета. Затова така ни тегли морето, нали знаеш?

– Точно така, по същия начин, както моите картини притеглиха Ибън – беше отвърнала Кендра, затваряйки очите си.

Дейзи разбра, че бяха стигнали до момента, когато клиентът не желае да мръдне и мускул, в това число и устата си. Масажът щеше да продължи в мълчание.

Сега Дейзи зави по пътя към дома им и се усмихна. Хубаво е да си у дома.

В къщата Ида стоеше пред купа със смяно месо и оформяше кюфтетата с ръце.

– Не се безпокой, скъпа, това са хамбургери с пуйка – каза тя, като повдигна очилата си с кокалчетата на ръката.

– Не съм казвала нищо – засмя се Дейзи. Окачи якето си на закачалката до задната врата, където висяха един куп палта и шалове, а ботушите стояха в малки локвички разтопен сняг.

Ида бръкна във фризера, извади парче замръзнала царевица и я сложи на дъската. Вдигна чука и нанесе силен удар.

– Как ти мина денят, скъпа? – попита тя.

– Чудесно – отвърна Дейзи. – Имам няколко добри новини за теб.

Ида погледна към нея.

– Какви?

– Намерих ти друга работа.

Болезнена и тъжна гримаса мина през лицето на Ида.

– Друга работа? Мислиш, че се заседявам прекалено дълго при теб?

– Какво? Разбира се, че не! – Дейзи прегърна с една ръка майка си и си помисли, че може би наистина малко прекалява. – Знам, че се опитваш да спечелиш малко допълнителни пари и си помислих, че точно тази работа може да ти хареса.

– Слушам те – каза Ида с мрачно лице.

– Понеже икономът на Кендра Ууд изчезна, няма кой да им готви и да пазарува. Само по няколко часа следобед. Мислех, че ще ти се хареса. Само за тази седмица.

– Ако ме иска за цял ден, ще зарежа химическото чистене – отвърна Ида.

Дейзи се засмя.

– Не, мамо. Не искам да правиш това. Това е стабилна работа и на теб ти харесва да работиш там, когато си тук.

– Не са идвали много знаменитости тази година. Беше малко скучно. Но да работя за Кендра Ууд! А не каза ли, че и Нора Реган Райли е също там? Тя е любимият ми автор.

– Тя е там със съпруга си – кимна Дейзи.

– Не бях ли чела някъде, че имал някаква смахната работа?

– Той е погребален агент – сви рамене тя. – Все някой трябва да го прави. Ще се обадя на Кендра да ѝ кажа, че ще бъдеш там утре следобед. – Тя отиде до телефона и започна да набира.

Ида се въртеше из кухнята.

– Ще трябва да си купя още един филм за фотоапарата.

Дейзи затвори телефона.

– Никакъв фотоапарат, мамо.

– Но... – Ида изглеждаше съкрушена.

– Никакъв фотоапарат – твърдо заяви Дейзи. – Те са частни лица.

Ида махна примирително с ръка към дъщеря си.

– О-о. Добре.

Докато Дейзи отново набираще, Ида отвори буркан с ябълков сос със сила, каквато тя никога не бе предполагала, че притежава. Изсипа цялото му съдържание в купата. Процесорът в главата ѝ превърташе всичките телевизионни филми, в които Кендра Ууд беше участвала. Ида с нетърпение очакваше да говори с нея за всеки един от тях. Може би след това тя щеше да се съгласи да позира за няколко снимки.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА

Присъствието на Кит беше добре дошло за Реган. По пътя към Лийтъл Нел я осведоми за събитията през последните два дни.

– Помниш ли Ибън? – попита тя. – Беше на партито на басейна на Луис преди няколко години. Помагаше ни със сервирането на ордьовъра.

Кит се спря замислена.

– Спомням си го! Беше забавен! Точно така, той ми сервираше пиетето, когато хвърлиха продуцентката в басейна. Казах на Ибън нещо от рода на „надявам се да не загуби всичките бижута, с които се е накичила“, а той промърмори, че „всичките и без това са фалшиви“. После ми каза да внимавам, защото закопчалката на гривната ми изглеждаше изкривена.

– Той ти каза това? – попита Реган невярващо.

– Той ми каза това – потвърди Кит.

– Оу! Какво друго?

– Попитах го откъде знае толкова много за бижутата.

– И той какво отговори?

– Той се притесни и каза, че само се шегувал. Но беше прав. Закопчалката на гривната ми беше счупена. Можеш ли да повярваш?

– Да – отвърна Реган, докато вървяха. – Страхувам се, че нашият приятел Ибън е решил да разшири мирогледа си и е навлязъл в света на изкуството. И там си знае работата. Картината на Грант беше много скъпа. Картината от Вейл също. Това, което не разбирам е защо е посегнал към картините на Кендра, след като тя беше толкова добра към него. Както тя каза, те са имали по-скоро сантиментална, а не толкова парична стойност. Не са били евтини, но тя ги харесвала, защото са купени по време на пътешествията ѝ със Сам до Европа и Кейп Код.

– Няма по-добър крадец от стария крадец – издекламира Кит. – Веднъж като ти влезе в кръвта... Но аз също съм изненадана. Той сякаш се е изплюл в лицето им. Имаше нещо в този тип, което беше подкупващо.

– А аз си мислех, че е обърнал нова страница – каза Реган. – Заклевам се, че нещо не е наред, не съпада – тя сви рамене. – Нищо, няма смисъл да се тревожим за това точно сега. Не е ли чудесна нощта?

– Красота – отвърна Кит.

Докато вървяха през града срещяха скиори, които се прибираха у дома със ски преметнати през раменете им. Всички крайпътни капанчета бяха препълнени. Градът беше като жив. Те се загледаха във витрина-та на Мезалуна.

Когато стигнаха в Литъл Нел, барът беше пълен до горе. Трябваше да чакат на опашка зад кадифено въже, докато някои от гостите излязат.

Когато най-накрая ги пуснаха да влязат и да се присъединят към тълпата, Реган се обърна към Кит.

– Чуй тромпетите – Те си пробиха път през загритите гуляйджии и се насочиха към бара, търсейки с поглед зъболекаря на звездите.

– Виждам го – обади се Реган. – Той е в центъра на веселбата.

– Без съмнение, заслепен от собствената си ослепителна усмивка – изхили се Кит.

Лари седеше на ъгъла на една маса с две двойки, които явно се канеха да си тръгват. Когато стигнаха до него, той скочи.

– Реган! И Кит! Не знаех, че ще идваш – каза той, целувайки ги и двете.

– Беше изненада и за самата мен – иронично отвърна тя. – Но какво знаеш ти, освободих се и ето ме сега тук.

– Вие двете ще си прекарате добре – обеща Лари. – Вече знам за две партита и ще видя дали ще мога да ви вкарам.

– Как ще го направиш? За всеки доведен ще им обещавах безплатно зъбопочистване? – попита Реган.

– Много подло, Реган – смееше се Лари.

– Не, не е. Аз съм малката ти сестричка, която никога не си имал.

– Тук има доста приятели. Искате ли да ви запозная?

– Виж, вече се опитва да се отърве от нас – обърна се Реган към Кит.

Лари се обърна да огледа наоколо.

– Вие двете. Нека ви донеса нещо от бара. Аз ще съм по-бърз. Ето, седнете и пазете масата.

Той им взе поръчките и се промъкна към бара, спирайки се по пътя да каже здрасти на няколко представители на нежния пол.

– Мисля, че Мойсей е пресякъл пустинята за по-малко време, отколкото му трябва на Лари да отиде до бара – каза Реган докато се оглеждаше.

– Трябваше да му кажа, че се прибирам в Кънектикът следващата седмица – включи се в темата Кит. – Толкова се радвам, че съм тук.

– Аз също – отвърна приятелката ѝ. – Тази седмица ще бъде

забавна. Партито на Луис ще бъде страхотно – тя обърна очи към небесата. – Моля те, Господи, нека нищо не попречи на празненството. Луис ще се съсипе.

– Ето ви, дами – каза Лари, поднасяйки им питиетата, докато сядаше.

– Благодаря ти, Докторе – усмихна се Реган, хванла чашата си.

– Добрият доктор си идва с лекарствата – добави Кит и отпи.

– Здравей, Дерууд – кимна Лари на мъж, който сякаш се появи от нищото.

– Здравсти, Лар. Може ли да се присъединя към вас?

– Разбира се. Запознай се с приятелките ми, Реган и Кит. Реган и Кит, това е приятелят ми Дерууд.

Дерууд беше тих, с добри маниери, в средата на трийсетте мъж, който изглеждаше достатъчно привлекателен с къдравата си кафява коса и кестеняви очи. Той седна на стола до Кит и отпи от бирата си. След няколко минути вече се знаеше, че е компютърен специалист със собствен бизнес, дошъл от Чикаго. За нещастие Кит сподели, че си търси нов компютър. От този момент той се впусна в сериозна и безкрайна дисертация за твърди дискове, байтове, модеми и принтери. Даже Лари не можеше да вземе думата от изумление. Той погледна към Реган, но после плъзна поглед над рамото ѝ и енергично махна на широкоплещест мъж с кестенява коса и атлетична фигура, на около трийсет и няколко години.

– Здравсти, Стюарт – провикна се Лари.

Реган се обърна да види кого поздравява Лари. Един поглед беше достатъчен. „Опа-а“ – помисли си тя.

Той носеше ръждив ски пуловер, който допълваше кафявите му очи и подчертаваше червеникавите тонове в косата му. Топлата му усмивка беше привлекателна и се отразяваше в очите му.

Кит го забеляза, но беше прекалено заета в разговора за опасността от излагането на компютърните дискове на прекалено високи или ниски температури.

– Нямах намерение да го вземам с мен на ски – сърдечно се изхили Кит, докато Стюарт, човекът-мечта, сядаше до Реган.

„Кит е готова да се самоубие“ – помисли си тя, докато ги представяха.

Той се здрависа с Реган.

– Предположих, че вие сте Реган Райли. Видях Лари миналата вечер на едно празненство, докато си вземах палтото от спалнята. Той

беше там и говореше на джобното си касетофонче – Стюарт подражаваше на Лари, държейки устройството пред устата си. – Обади се на Реган Райли утре.

Всички се засмяха.

– Всички се подигравате с мен – каза Лари.

– Щеше ли да ме забравиш иначе, Лари? – попита Реган.

– Не. Това само показва, че мисля за теб. Накрая разказах всичко за теб на Стюарт. Той дори прочете една от книгите на майка ти.

– Няколко от книгите на майка ти – поправи го той. – Рядко чета белетристика, но тези наистина ми харесаха.

„Поне не каза, че никога не си губи времето с такива неща“ – помисли си Реган и се усмихна.

– В такъв случай ще трябва да ви поръчам по едно питие.

– Какво? Няма начин! Виждате ли, занимавам се с детски облекла. Бизнесът е доста доходен...

Жена с мека руса коса до кръста потупа Лари по рамото. Той скочи като ударен от гръм.

– Даниеле – щастливо ликуваше той и посочи стола до себе си. – Седни. Седни.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА

– Това не го вярвам – каза Беси. – Ръцете ни са завързани отзад, краката оковани за рамката на леглото.

– И даже не сме влюбени – коментира Ибън.

– Много смешно.

– Надявам се не мислиш, че това е моята представа за добро прекарване, госпожице.

– Името ми е Беси.

– Приятно ми е.

– Мисля, че сме се срещали и преди. Иска ми се никога да не се беше случвало – сега нямаше да съм забъркана в тази бъркотия – изсумтя Беси.

– Така ни било писано – философстваше Ибън. – Затова ли си в такова лошо настроение? Само защото миналата година ботушите ми бяха кални? Трябваше да сложиш приветствено килимче отвън за дядо Коледа да си избърсва краката. Жали малко чувствата ми. Обвиняват ме за всичко.

– Верига от събития. Съдбата си играе с живота ни – изръмжа Беси. – Как можех да знам, че като си върша работата, проверявайки ботушите на дядо Коледа, ще стигна до тук? – Когато Джуд и Уилийн бяха тръгнали обратно в града, Беси беше информирала накратко с язвителни думи Ибън как се беше натъкнала на тях в бара. – Затънали сме до гуша.

Часовете минаваха и те говореха все по-малко. Джуд и Уилийн бяха изключили телевизора, докато връзваха Беси за леглото и после бяха забравили да го включат отново. Нито една лампа в цялата къща не беше запалена. В спалнята беше тъмно като в дупка.

– Не знам какво ще правим – отчаяно въздъхн Беси. – Нито знам какво ще правят с нас.

– Защо не си починем малко? – предложи Ибън. – Има една стара поговорка, която казва, че утрото е по-мъдро от вечерта. Или нещо подобно. Сигурно ще получим вдъхновение и ще измътим някакъв план как да се измъкнем от тук.

Беси въздъхна и се опита да намери удобна положение за главата си. С нейната невероятна прическа това не беше никак лесно. Купищата коса, прикачени към скалпа ѝ с безброй фиби, не позволяваха на главата ѝ да потъне във възглавницата. Това ѝ напомни за времената, когато

жените е трябвало да носят ролки и в леглото, ако са искали да изглеждат що-годе прилично. Ако си беше вкъщи сега, щеше да махне всички фиби и да се среше. Най-малко стотина разресвания. Мисълта, че не е в удобното си легло, обкръжена от любимите си вещи, я правеше нещастна.

– Надявам се, че не говориш на сън – обърна се тя към причинителя на нейното нещастие.

– Приятни сънища – отговори Ибън и затвори очи.

Половин час по-късно двамата се събудиха от отварянето на задната врата. Миг след това Уилийн надникна в спалнята и погледна към тях. Голата крушка хвърляше дразнеща светлина право в очите им.

– Надявам се, че не ви събудих – изхълца тя.

„Май си е пийнала“ – помисли си Беси, затваряйки очи.

– Вие двамката май ще трябва да отидете до гърнето, защото аз със сигурност трябва. Джуд ме изпревари и сега трябва да чакам. Чудесно си прекарахме ...

„Чудя се колко ли чашки е обърнала“ – помисли си Ибън.

– ...и имахме страхотен късмет. Взехме визитката на някакъв тип, който бил зъболекарят на звездите – Уилийн хлъцна отново. – А-а, извинете ме. Както и да е, питах го какви звезди и той ми казва Нора Реган Райли. Аз казвам да, това име ми е познато. А той ми вика, че е писателка. Аз поглеждам към Джуд и казвам високо „Реган Райли“. И зъболекарят се изпуска – „Тя също е тук! Дъщерята! Искате ли да я видите?“ – Уилийн започна да се смее истерично. – И ние се видяхме с Реган Райли. Знаете ли какво, момчета? Тя хич не се тревожеше за вас. Тя се веселеше. С някакъв готин пич, бих добавила.

Джуд се приближи към нея на вратата. Тя вдигна ръка към лицето му.

– Разбира се, не толкова готин като тебе, Джуди.

– Хайде да си лягаме, Уилийн. Каза достатъчно.

– Звучи като предложение, което не мога да откажа, скъпи – изкоти се тя.

„О-о, Боже мой – рече си Ибън. – В опасност ли е Реган Райли сега? Беси с нейната голяма уста“.

ГЛАВА ТРИЙСТА

Жералдин седеше в стола си от часове увита в шал и погълната в опита си да разшифрова историята на живота на дядо си. Беше й ужасно трудно. Ситни букви, избеляло мастило, отвратителен правопис, задраскани думи, които почти бяха пробили дупки в изсъхналите крехки страници, приличащи на пергамент-всичко това допринасяше за бавното й напредване и я караше да дава честа почивка на изморените си очи. Потокът от мисли, прескачащ от една тема на друга без никаква рима или причина, наистина я вбесяваше.

– Какъв си мисли, че е бил? – промърмори на себе си тя, докато обръщаше внимателно следващата страница и нагласяше увеличителните си очила. – Джеймс Джойс?

Моментното й раздражение се смени с чувство за срам от самата себе си и уважение към дядо й, докато четеше, че едва на двайсет години ходел да бере ряпа в една ферма в горен Ню Йорк. Устните на Жералдин се движеха докато четеше. „Бях малко кльощаво момче със закърпени панталони, което се опитваше да живее. Дори след толкова години, откакто имам заведението си, гледката на ряпа още може да ме разплаче“.

Жералдин вдигна замъгления си поглед от книгата. „Той беше толкова добър към мен – помисли си тя. – Толкова внимателен. Кой друг, ако не дядо, имаше таланта да стане един от най-преуспеяващите хора в Аспен. Той го беше постигнал най-много с година и половина образование в училище. А какъв разказвач беше! Дали му прякор Сребърният Език, след като го поканили да говори на годишния пикник по случай четвърти юли“.

Тя погледна към портрета му. „Не искам да проявявам неуважение към теб. Но може да ми отнеме дни, за да разбере дали си писал за онова време или не. Мисля, че намерих някой да ми помага, но тя ще остане само една седмица тук. Иначе, дядо, ще трябва да прекарам часове в четене на подробности за всеки ден от целия ти живота, който изглежда си описал в този дневник“.

„Кога ли го е писал?“ – чудеше се Жералдин, връщайки се към спомените му. Трябва да е било късно през нощта. По време на половингодишното си пътешествие с него беше разбрала, че страда от тежко безсъние. „Сигурно е използвал онези тихи часове около полунощ, за да

излива душата си на хартия. Аз пък най-много мразя като се събудя в три часа посред нощ и не мога да заспя отново – помисли си тя. – Изнервям се прекалено много, за да мога да свърша каквото и да било“.

Около полунощ, използвайки очилата, за да си отбележи страницата, тя затвори книгата и я отнесе в спалнята. Сложи я на нощното шкафче до леглото си. „Надявам се, че е вътре – рече си тя. – Надявам се. Надявам се. Надявам се“.

Докато заспиваше си каза, че от това което е прочела досега излиза, че дядо ѝ е писал за всичко. Което означава, че със сигурност е написал и за онова.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЪРВА

– Толкова съм уморена, че мога да си легна направо с дрехите – въздъхна Кит, когато Реган отключи вратата на стаята им.

– Мислех, че ескортът ти тази вечер ще те държи будна цяла нощ – каза Реган.

– Господин Търся и Поправям – отговори Кит, когато влезе в стаята и се просна на детското подвижно легло, приготвено за нея. – Не мисля така. Изглежда, си хванала някой, който може да предложи нещо. Например невероятното си лице.

– Аз не съм го хващала, Кит – изпротестира Реган. – Той е приятен, това е. Ако питаш мен, е прекалено претенциозен. И е прекалено хубав. Той от тези, с които не можеш да се надяваш за по-дълга връзка.

– Кратките връзки са идеални за мен – отвърна Кит. Разкопча якето и свали обувките си. – Какво искаш, та ние сме тук само за една седмица. Не иска ли да отиде на ски с теб утре?

– С нас. Да не би Дерууд да не иска да кара ски и с теб?

– Не разбрах. Когато започна да говори за компютрите на бъдещето, започнах да се отнасям.

– Повярвай ми, мисля, че ще е с нас.

– Той ми каза, че бил страхотен скиор – каза Кит. – Страхувам се само от возенето в лифта. Ако трябва да слушаш историята на микрочипа, ще ти се стори много повече от петнайсет минути. Можеш ли да си представиш хората, които ще бъдат с нас в кабината? На половината път ще искат да скочат.

– Той не е толкова лош. Всъщност, дори е приятен – отговори Реган. – Стюарт не спря да говори за училището си с интернат и непрекъснато ме питаше дали познавам този или онзи. Когато му казах „не“ за деветдесет и девети път, бях сигурна, че ще си тръгне. Но той явно не се притесни.

– Той те хареса. Сигурна съм. Докато се бях отнесла от разговора с Дерууд, го наблюдавах.

– Отнасянето ли е твоят нов свят?

– Ъ-ъ?

Реган поклати глава, отиде в банята и взе хавлията от вратата. Облече я и завърза колана на кръста си.

– Ставай, Кит. Не заспивай с дрехите – провикна се тя.

– Научих го от теб. Твоите пижами останаха така и неразопаковани през всичките четири години в колежа.

Реган се засмя.

– Измислих нов термин за теб. Балонизираш – тя затвори вратата на банята. През следващите три минути изми лицето и зъбите си и взе калциевите си хапчета, защото беше чела много статии за необходимостта да се вземат превантивни мерки срещу остеопорозата.

Когато се върна в стаята, очите на Кит бяха затворени. Изобщо не беше помръднала.

– Кит. Ставай.

– Благодаря на Бога, че съм толкова уморена – отвърна тя. – Иначе никога нямаше да заспя. Това легло е доста...

– Напомня ми за креватите в Свети Поликарп – каза Реган. Обзаждането и водопроводната инсталация там, наистина не бяха идеални. – Утре аз ще спя на него.

– Не се притеснявай. Ще се оправя. Другата седмица имам час при лекар по хиропраксис – отвърна Кит докато ставаше и влизаше в банята.

Реган си легна и се зави. „Чувствам се виновна“ – каза си тя и погледна към леглото на Кит. – „Ох, добре. Утре ще видя дали Луис не може да намери нещо по-добро“.

Беше весела вечер. Всички бяха отишли на вечеря и после отидоха да танцуват. Лари ги беше представил на всички наоколо. Той определено си беше сбъркал призванието. Беше велик зъболекар, но всъщност трябваше да стане пътуващ общественик. Сигурно нямаше човек, когото той да не познава.

Когато тя и Кит се бяха прибрали, нямаше никакви съобщения за тях. Реган взе бележника си и драсна няколко бележки. Обади се на Ивон. Не беше я чувала тази вечер, а много искаше да се обади на Беси. Надяваше, че Ивон е намерила телефона на братовчедка ѝ. Докато танцуваше ѝ хрумна друга идея. Да се свърже с репортера, който беше написал статията за Жералдин във вестника. Реган не знаеше защо, но смяташе, че може да помогне. Той правеше репортажи за хората от града. Беше разпознал „Завръщане у дома“ на Бийсли. Може да има някаква идея за обира във Вейл. Няма да навреди. И може би ще хвърли малко светлина върху Жералдин. Може даже да познава Ибън. Каквото и да е. Реган си записа и остави писалката.

Кит излезе от банята.

– Обзалагам се, че майка ти ще хареса Стюарт. Като си помисли само, че ще носи от тези малки сладки дрешки за бъдещите ѝ внуци.

– Не й казвай – отвърна Реган. Следващата вечер щяха да вечерят у Кендра. – Няма нужда да й даваш напразни надежди.

– Слава Богу, че брат ми има три деца – възкликна Кит. – Иначе майка ми щеше да ми меле на главата, че трябва да продължавам родословието. Трябва да знае, че нямам късмет с мъжете. Би ли искала тя да предам този ген в рода ни?

Кит и Реган се погледнаха.

– Да – казаха и двете в един глас.

– Каквото и да струва, но да се сдобие с внуци – допълни Реган.

Кит повдигна одеалото и се пъкна в тясното легло.

– Моят малък, собствен рай – промърмори тя. – Ще прегърна тази преградка и ще си представям, че е мистър Прекрасен.

Реган загаси лампата.

– Колкото повече мисля за това – изрече Кит в тъмнината, – толкова повече се убеждавам, че този тип е точно за теб. Трето поколение семеен бизнес. Живее в Ню Йорк, а майка ти ще се радва да се върнеш там. Той е от старо семейство от Масачузетс...

– И в Обществения регистър – иронично отвърна Реган. – Не го забравяй. Той със сигурност няма да ти позволи да го забравиш. Ако минавайки го беше споменал още веднъж, щях да го ударя.

– Трий. Изтривай. Не записвай. Презаписано – каза Кит.

Реган усети, че заспива. От другия край на стаята тя чу как най-добрата й приятелка я пита:

– Реган, знаеше ли, че новите портативни компютри имат възможност да ...

– Млъквай, Кит – промърмори Реган и бързо заспа.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ВТОРА

Вторник, 27 декември

Ибън се надвеси над Беси:

– Ставай!

– Искаше ми се да те изритам от леглото – изкиска се Беси сънено.
– Хъркаше толкова силно през нощта, като че ли в устата ти беше забоксувал самосвал.

– Нека този, който е без грях да хвърли първия камък – – изрецитира Ибън. – От твоята половина на леглото също се чуваха звуци, които определено не подобаваха на една дама, но да си ме чула да се оплаквам.

– Някоя дама няма да тръгне с теб.

Настъпи дълга пауза. Лежаха без да мърдат, крайниците им се бяха схванали. Накрая Ибън промълви:

– Знаеш ли, сега сме само двамата. Трябва да се опитаме да направим нещо.

Беси се отдръпна колкото може по-далеч от него. Чувстваше, че прическата ѝ бавно се разваля.

– Никой не знае, че ме няма. Мислят, че съм при братовчедка ми във Вейл. И дори не знам дали си е вече в къщи. Оставих ѝ само едно съобщение. Ако не се прибере през следващите няколко дни, няма да липсвам на никого.

Ибън пое дълбоко въздух и го издиша бавно.

– Очи, които не се виждат, се забравят.

– Ти си идиот.

– Съжалявам, Беси. Разбирам чувствата ти, но съм тук по-дълго от теб. Човек започва да гледа философски на нещата.

– Кой можеше да предположи, че ще свърша в една торба със Сократ? – промърмори Беси на себе си.

– Продължавай, забавлявай се – прошепна Ибън, – но ако не направиш нещо, за да се примириш с положението си, скоро ще започнеш да се притесняваш повече.

– Хич и не мисля за примирение – гласът на Беси се повиши и Ибън изшътка.

– Не им давай да разберат, че си разстроена – предупреди я той. – Няма да помогне, уверявам те.

С по-спокоен глас Беси започна отново:

– Не мога да приема факта, че и двамата сме отписани. Защото ние сме, нали? Нали не мислиш, че ще ни пуснат живи от тук? Не, нали? Можем да свидетелстваме срещу тях.

Ибън изпитваше желание да почеше наболата си брада. Не се беше бръснал вече повече от седмица. При нормални обстоятелства тази почивка би му доставила удоволствие. Бръсненето беше такава досада, но сега би дал всичко за леген топла вода, малко пяна и хубаво остро ножче за бръснене. Ех, колко хубаво щеше да бъде! А защо не и душ? Ще трябва скоро да му дадат тази привилегия, човешко е все пак.

– Не се отчайвай, Беси – каза бавно той. – Ще измислим нещо. Както знаеш, бях добър играч на времето си...

– Точно за това говорят всички в града – прекъсна го Беси.

– Благодаря, Беси – въздъхна Ибън. – Срам ме е да призная, че престъпих закона...

– И не един път. Сега всички мислят, че си един неблагодарен мухльо, който изигра Кендра и Сам Ууд, когато му се довериха.

– Но аз, все пак, не съм го направил, нали? Единственото, което казах е, че мога да използвам опита си да отвлека вниманието на хората. Повечето хора са страшно разсеяни и човек просто трябва да се възползва от това – той снижи глас. – Да погледнем нещата в очите. Уилийн не е Айнщайн. Мм-м, да. Отвлечане, отвлечане, отвлечане и хоп – чантичката ти е изчезнала от облегалката на стола, дори и в най-добрия ресторант. Хоп, и любимата ти огърлица е само спомен.

– Не мисля, че бижутата или портмонето на Уилийн ще ни помогнат много, Ибън – изсумтя Беси.

– Не говоря за това.

– Тогава за какво говориш изобщо? – гневното шепнене на Беси, определено беше дразнещо. – Хванали са ни двама загубеняци, които най-вероятно ще ни убият. Ще трябва да се измъкнем някак от тук. Разбрано!

– Има една стара поговорка, Беси: „Ако можеш да си задържиш главата, когато всички около тебе губят своите и обвиняват теб за това“... – той млъкна веднага, когато чу вратата на спалнята да се отваря.

– Как беше първата ви нощ заедно? – попита Уилийн с изморен, повлечен глас.

– Уилийн, наистина трябва да ме пуснеш да взема душ – рече Ибън с патетичен тон.

– Джуд е там в момента – отговори тя практично.

– Моля те – изхленчи Беси. – Лежа до него. Аз също бих се изкъпала, но поне го направих вчера.

Уилийн се почеса по носа.

– Нямаме много пешкири тук. Тези, които използваме, са малки и скъсани и с тях не можеш да подсушиш даже и бълха. Луксозна почивка в Аспен, а?

„Пешкири“ – помисли си Ибън. – „Таман си бях купил няколко! Точно две торби. Една от тях, срам ме е да си помисля, занесох в къщата на Кендра, за да не използвам нейните хубави кърпи. Другите така и не занесох в апартамента си на следващия ден. Те все още са в багажника на колата!“

Колата, която е паркирана отзад! Ибън ги беше купил от любимия си магазин Мишмаш във Вейл. Беше отишъл там в петък, за да напазува за Коледа. „Не че имам на кого да подарявам толкова подаръци“ – помисли си той натъжен, но обичаше тази традиция.

Мишмаш беше едно от онези места, където се продават най-разнообразни неща – от декоративни чинии с рисунки на Скалистите планини и пластмасови глави на кучета на пружини, които се поставят на задното стъкло на колата и се клатят така, че подлудяват шофьора на превозното средство, до нестандартни кърпи, бельо и чорапи. Понякога отнемаше доста време, за да си избереш нещо от ужасно изглеждащите стоки, забутани в дъното на кошовите, но с малко търпение той обикновено си тръгваше с поне половин дузина прилични покупки и поне три-четири чифта чорапи. А този път – със зелените кърпи.

Бутиците на Аспен бяха станали толкова изискани, че не можеше да се намери магазин в пределите на града, в който продаването на всекидневно бельо да се счита, че си струва грижите. Аспенчани сигурно си го доставяха по пощата чрез фирми, търгуващи по каталог или пък обикаляха наоколо, за да си го намерят. „Това ми било прогрес“ – помисли си Ибън.

– Никога няма да се сетиш, Уилийн – каза той възбудено.

– Не, най-вероятно няма – съгласи се тя, търкайки очи.

– Имам цяла торба с чисто нови кърпи в багажника на колата. Ако отидеш да ги вземеш, всички ще сме доволни.

Уилийн го погледна и се намръщи:

– Не знам.

– Моля те, заради мен – включи се и Беси.

Уилийн повдигна рамене и каза:

– Защо не? И аз бих била доволна да използвам нови кърпи.

Ибън и Беси чуха как задната врата се тряска, как Уилийн минава през двора и отива до гаража, където беше скрита колата на Ибън. След няколко минути се върна.

– Предполагам, че харесваш зеления цвят, ъ? – коментира тя. – Знаеш ли, понякога е хубаво да купуваш два цвята, които да се допълват един друг.

– Тъй като никога не съм имал постоянен дом – отвърна Ибън с отпаднал глас, – така и не научих триковете на декорацията.

– Стига с твоите мрачни истории – срязва го Уилийн. – Чакай да поговоря с Джуд.

Когато Джуд излезе от банята, Уилийн го дръпна за мизерната кърпа, увита около кръста му.

– Нашите гости искат да влязат под душа.

Джуд се изхили:

– Ще ги пуснем да отидат. Хей, Ибън – извика той, – искате ли да се изкъпете заедно?

– НЕ! – извика Беси отвратена до дъното на душата си.

Джуд добре се посмя на реакцията ѝ.

– Хайде де! Няма ли малко сексуална страст в тази стая?

– Абсолютно никаква! – изкряка Беси.

Ибън погледна към нея.

– Недей да бъдеш толкова сигурна. Искаш ли да влезеш първа в банята?

– Не, ти повече имаш нужда от мен.

Те трябваше да изчакат, докато Уилийн си вземе душ, след което нямаше вече почти никаква топла вода. Ибън и Беси все пак направиха това, което искаха и след като се оправиха, им беше позволено да седнат на кухненската маса. После изядоха закуската си с пластмасови лъжици под зоркото око на Джуд. Въздухът беше мразовит и това, което можеше да бъде уютна фермерска къща, изпълнена с привлекателни миризми, сега напомняше на Беси по-скоро на изоставена съборетина. „Как са докарали това място до такова положение?“ – чудеше се тя.

Уилийн седеше на счупен люлеещ се стол на няколко крачки от масата и си пилеше ноктите. Звукът подлудяваше Беси. Минаваше направо през нея, като пръсти върху черна дъска. Ноктите на Беси бяха винаги късо изрязани до кожата, за да не ѝ пречат в домакинската работа. Те изискваха минимум грижи, никаква суетност, както и повечето неща, които Беси харесваше.

Уилийн явно се сети нещо и попита:

– Чудя са дали тази пералня работи. Има малко пране, а и не използвам пешкирите на Ибън, защото мразя да използвам пешкир, преди да е изпран. По тях има чужди микроби.

„Ама за нас стават, нали?“ помисли си Беси.

Джуд отвори шкафа под мивката и откри почти празна кутия от прах за пране.

– Тук има малко сапун, Уилийн. И аз имам някой неща, които се нуждаят от пране.

– Дъвчащи бонбони – каза Уилийн като остави пиличката и се отправя към спалнята.

Беси и Ибън ядяха в пълна тишина, като се изключи тракането, хрускането и пукането на зърнената им закуска. И двамата дъвчеха бавно, наслаждавайки се на времето, през което им беше позволено да седят и да имат друг изглед. Дори гледката на лепкавата гарнитура беше по-добра и за двамата от зяпането в четирите стени на спалнята. Накрая Джуд започна да става нетърпелив.

– Хайде, побързайте, вие двамата – нареди той.

Те бързо погълнаха остатъка от храната и след като им беше позволено да посетят още веднъж банята, бяха ескортирани обратно в стаята за задържане. Джуд извика на Уилийн да му помогне.

След като завързаха Ибън, Уилийн остави останалото да свърши Джуд. Тя се върна в спалнята им и събра панталоните, чорапите и бельото му, както и няколко свои лични неназовими облекла от пода. Торбата от Мишмаш, съдържаща двете останали кърпи, беше на креслото в хола. Минавайки от там, тя я грабна и я занесе с останалото пране при пра-историческата перална машина близо до задната врата. Набута всичко вътре, изсипа остатъка от сапуна и затвори капака. След няколко минути дърпане и блъскане на двата единствени бутона, беше възнаградена от звука на течаща вода.

– Voi-lah – извика високо. – Какъв блестящ живот живея.

Джуд я обви отзад с ръцете си:

– Като свършим с тази работа, ще отидем на някое прекрасно местенце.

– Надявам се да е така.

– Какво искаш да кажеш с това „Надявам се“?

– Ако не оправим тази работа...

Джуд запуши устата ѝ с ръка.

– Ще оправим тази работа. Без проблеми, без усложнения... – той кимна с глава по посока на гостната. – И няма да има свидетели, за

които да се притесняваме.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ТРЕТА

Реган сънуваше, че се намира сред публиката на някакво представление. Актьорът на сцената тропаше по врата на апартамент, но никой не отваряше. Той продължаваше да тропаше.

– Няма никой в къщи – искаше да извика Реган, но както става в сънищата, нищо не излизаше от устата ѝ. Вместо това започна да се върти от страна на страна, докато накрая не дойда в съзнание.

– Хмм. Какво? Ох!

Тя седна в леглото. Не беше се събудила напълно. Тропането все пак беше истинско. Идваше само от няколко крачки.

Реган облече пеньоара си и отвори вратата. На прага стоеше Трип и държеше поднос със закуска.

– Аз ли те събудих? – попита той.

– Да – обади се Кит от леглото. – Но аз ще пия малко кафе и пак ще си легна.

Трип се усмихна, влезе и остави таблата на бюфета.

– Луис смята, че вие двете се нуждаете от нещо, което да ви отвори очите. Сок и кафе.

– Кое време е? – попита го Реган.

– Девет часа.

– Девет часа! И без това исках да стана рано – протегна се Реган. – Има няколко неща, които трябва да свърша тази сутрин.

Трип сипа кафе и за двете. Реган взе своето и седна на масата:

– Какво става с теб, Трип?

Той тъжно тръсна глава и приглади назад пепеляворусата си коса, падаща на челото му.

– Моят старец ми се обади от офиса си тази сутрин.

– Толкова ли е зле? – попита Кит, докато отпиваше от прясно изстискания портокалов сок.

– Иска да му изпратя автобиографията си по факса.

– Луис има факс – каза Реган. – Сигурна съм, че ще ти позволи да го използваш.

– Той може да има факс. Само че аз нямам автобиография. Писнало ми е от безделието ми.

– Седни и поговори с нас за минутка – настоя Реган.

Трип се засмя и седна на единствения стол в стаята.

– Братовчед ми е тук за Коледа и беше в къщата на родителите ми миналата нощ. Току-що е получил много добра работа на Уол Стрийт и сега всички планове на баща ми се провалят. Иска да види автобиографията ми, която аз трябва да направя. Братовчед ми е такъв досадник.

– Мисля, че го видях – каза Кит.

– Какво?

– Няма значение – изсмя се Реган. – Ще ти помогнем с автобиографията ако искаш.

– Но аз нямам никакъв опит, освен в работата от типа на тази по ски курортите.

– Ще извикаме майката на Реган – предложи Кит. – Тя пише романи.

Реган грабна тефтера до леглото:

– Трип, как ти е цялото име?

Той се поколеба:

– Готова ли си за това? Името ми е Тобиас Ланселот Уолейсуорт Трети.

Реган се втренчи в него:

– Звучи доста сериозно.

– Мислиш, че старият ще се смили над мен? – попита Трип. – Нещастieto никога не идва само. Той носи хомота на това име още от рождението си, така че, защо да не го носи и бедният му син. Добре поне, че съм трети и затова ми викат Трип.

– Прекрасно. От къде си?

– Кънектикът.

– Аз също, от Хартфорд. А ти?

– Гринуич. Но родителите ми възнамеряват да се оттеглят във Флорида, като се пенсионираат. Баща ми иска „аз да се установя“, преди те да заминат. Казах му, че съм на двайсет и пет години и да ме остави на мира.

Реган написа името му в горната част на листа.

– Това име ще впечатли личния състав на всяка по-голяма компания. Или поне ще събуди любопитството им. Звучи сякаш произхождаш от някакъв род. Трябва да те запозная с момчето, което срещнах вчера. Той би си умрял да има такова име.

– И какво да сложа в автобиографията си след името?

– Училищата, в които си ходил.

– Бил съм в пансион в Швейцария за няколко години и после в Стенфорд – предложи Трип.

– Звучи страхотно. Като опишеш образованието си, ще трябва да поукрасиш прекрасните си преживявания – възкликна Реган ентузиазно. – Като например, че в момента си част от международен екип, който подпомага развитието на този ресторант.

– Международен?

– Майката на Луис идва от Франция.

– Гот – Трип посочи платното с портрета на Луис 18. – И като стана дума за Франция, какво смятате да правите с това тук?

– Тази сутрин трябва да измисля, къде да го сложа.

– Ако Луис ме пусне, ще ти помогна да го занесеш.

– Благодаря ти, Трип. Сигурна съм, че ще те пусне. Ще се облека и ще слеза долу след малко.

Трип се изправи:

– Аз май ще трябва да побързам. Луис ще ме търси. Благодаря за помощта. Мисля, че вие двете трябва да издадете някакъв информационен справочник по мотивация или нещо такова.

– В момента нямам настроение да играя ролята на модел за мотивация – измърмори Кит с глава, заровена във възглавницата.

– Сериозно, Трип, ако имам малко време, ще ти помогна с тази автобиография – обеща Реган, – ако искаш.

– Като частен детектив тя усеща лъжите – обясни Кит. – Така че ще я направи да изглежда колкото е възможно по-истинска.

– Каквото и да е, само баща ми да ме остави на мира – въздъхна Трип и затвори вратата след себе си.

– Той е умен – каза Кит. – Въпреки че е шест години по-млад и няма представа какво да прави с остатъка от живота си, смятам да се засъпя за него.

– Може би ще го научиш да използва компютър – предложи Реган.

– Сега е твой ред да млъкнеш.

Реган се изправи и се протегна.

– Ужасно е да си на тази възраст и да си толкова неустановен.

– Не като нас двете старици, а?

– Ти го каза – Реган разказа на Кит за плановете си за сутринта. – Така че защо не се успокоиш? Ще се върна да те взема и ще отидем с онези момчета на обяд при Бони.

– Вече броя минутите.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Във вторник сутринта Ида беше толкова развълнувана, че едва издържаше. Никога преди това не беше ходила в къща на такава знаменитост. И като си помислеше, че уцелва с един изстрел два заека. Миналата вечер се беше обадила на най-добрата си приятелка в Охайо и ѝ беше казала да отиде до къщата ѝ, да вземе книгите на Нора Реган Райли и да ги изпрати, за да може да ги даде за автограф. С бърза поща. Удоволствието си струваше цената.

Ида погледна часовника и забърза надолу по улицата. Беше девет и петдесет и осем. Тя щеше да работи в пералнята от десет до два, а после щеше да отиде в къщата на Ууд в три. Точно в десет тя отвори вратата и нахлу в магазина за химическо чистене.

– Здравсти, Макс.

Шефът ѝ я погледна над книгата със сметките:

– Добро утро, Ида. Как се чувстваш днес?

– Благодарна, че съм жива – отвърна тя. – Благодарна на Всевишния, че и тази сутрин ми позволи да се събудя и все още да дишам.

– Това винаги помага – каза Макс, докато разпечатваше пакетче с монети и гледаше как падат в чекмеджето. Беше млад мъж в началото на трийсетте. Висок и костелив, със сива коса, той говореше с къси изречения и както изглеждаше, водеше къси разговори. „Тихите води са най-дълбоки“ – често си мислеше Ида.

– Днес ще бъде тежък ден. Два дни след Коледа всеки е натрупал мръсни дрехи. Естествено хората пият твърде много през почивката и стават невнимателни. А после трябва да подготвят костюмите си за Новогодишната вечер...

Ида съблече скиорското си яке и го закачи на кукичката с надпис „Ида“.

– Добър за бизнеса – каза Макс. – Вече минаха няколко човека тази сутрин. Можеш да се захващаш с техните дрехи.

Ида нагласи очилата си, отиде до работното си място и се пресегна към отделението с мръсни дрехи. Тя извади мъжки костюм и провери джобовете за забравени лични вещи и беше разочарована, че не намери нищо. Докато се пресягаше за комплект етикети, тя се опита следващата ѝ забележка да звучи непринудено.

– Да са идвали някакви филмови звезди тази сутрин?

Макс дори не вдигна глава, съсредоточен в подреждането на монетите.

– Не.

– Ммм-да – промърмори Ида и закачи етикетите на самото и панталоните. „Костюмът изглежда скъп“ – реши тя и го сложи във второто отделение. Погледна големия часовник на стената. Десет и три минути. „Боже Господи – помисли си, – този ще е най-дългият ден в живота ми“. Тя можеше да се досети, че хотелите ще са препълнени и някой трябваше да се погрижи за мръсните дрехи. При цените, за които Макс настояваше, само защото това било Аспен и се намираха хора да ги плащат, щеше да излезе по-евтино, ако отидеш да си купиш нови дрехи, отколкото да пратиш старите за няколко завъртания в пералнята с химикали.

Макс затвори шумно книгата със сметките с авторитетен замах и извести Ида:

– Ще бъда отзад.

Ида въздъхна и се наведе над големия бял кош с мръсни дрехи. Хвана един пакет и го вдигна на работната си маса. „Най-лошото при хотелските услуги за почистване е, че на много от известните личности никога не им се налага да донасят мръсните си дрехи сами – помисли си тя, – освен ако не е спешно и са пропуснали сутрешното събиране“. По дяволите, Ида беше взела тази работа, за да може да се среща с хора, а сега единственото, което ѝ се набиваше в очите, бяха големи купчини смърдящо пране.

Звънецът на входната врата звънна и Ида погледна натам.

– Чу ли звънеца, Ида? – извика Макс отзад, където пресите вече работиха и той гладеше, пееше и танцуваше с музиката по радиото. Макс беше на работното си място, въоръжен с пръскаща бутилка, готов да атакува всяка изцапана дреха с усърдието на възроден.

Ида нарочно не му обърна внимание. Естествено, че го е чула, нали стои точно пред вратата. Понякога се притесняваше, че дишането на тези химикали през цялата година го е направило малко чалнат.

– Мога ли да ви помогна? – усмихна се на млада красива жена с черна, блестяща коса, облечена в скъпо кожено палто.

Жената ѝ подаде парче бяла материя с петна от спагети по него.

– Поляха ме с червено вино миналата нощ. Можете ли да го изчистите?

– Разбира се, че можем – каза Макс, появил се изведнъж зад гърба на Ида. – Напиши бележка, Ида.

Ида се обърна към него и каза кисело:

– Как ми се иска да се бях сетила и аз за това – тя си наплюнчи пръста и откъсна най-горния фиш от купчинката за приеманите стоки. После взе бялата дреха. – Къде е останалата част, скъпа?

Клиентката се втренчи в нея с неразбиращ поглед.

– Това е всичко.

– Секси – измърмори Ида. „Трудно е да повярваш, че е дреха – помисли си тя, докато пишеше името на жената. – Сигурно се разтяга повече от гумен пръстен. Аз бих я взела за вратовръзка“. – Ето готово – подаде копие от бележката на клиентката. – Утре добре ли е?

– Разбира се. Ще се видим тогава.

Ида отново погледна часовника на стената. „Не трябва да бързам толкова – помисли си тя. – Но днес просто нямам търпение“.

След време, което изглеждаше като вечност, стрелките на часовника най-сетне се спряха на дванайсет и два. Беше време да тръгва и да започне новата си работа, сблъсквайки се с богатите и известните.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЕТА

След като си взе топъл душ, Реган се почувства готова да поеме предизвикателствата на деня. Слезе в офиса на Луис и го намери да говори по телефона.

– Здравей, скъпа – прошепна той и след това заговори в слушалката. – Този купон ще бъде невероятен. Всички ще дойдат ... Кой? ... Казах всички. Ще присъства почти цялата преса. Най-доброто в града ... Ще ти изпратя по факса копия от вестниците – затвори телефона и погледна към нея. – Ще дойдат от всички национални издания, а културният редактор на „Аякс Булдог“ ми каза, че имали много покани, но ще гледат да успеят да дойдат. О, моля те ... – той отвори чекмеджето на бюрото си и извади шише Тъмс. – Гълтам тези неща като бонбони.

– Това са от онези, които Ибън има в медицинската си чантичка.

– Хич не го споменавай – предупреди Луис. – Вторник е и аз съм все още в бизнеса. Има още само два дни, за да ме погуби. Как беше леглото ти?

– Кит каза, че е била толкова изморена миналата нощ, че би заспала и върху пирони, но при други обстоятелства ...

– Ще видя дали мога да намеря нещо друго. Всичко е пълно. Всяко легло в къщата е заето. Ще ходиш ли на ски?

– По-късно. Е Луис, познаваш ли човека, който написа статията за Жералдин?

– Виждал съм го няколко пъти. Защо?

– Не знам. Просто искам да поговоря с него за картините.

– Не забърквай повече проблеми.

– Няма. От статията изглежда, че разбира много от изкуство. Мисля, че може да ни помогне. Може би ще е интересно да чуем мнението му за това, което става, а и за картината във Вейл. Би ли му се обадил заради мен?

Луис сложи ръката на сърцето си.

– Реган, последното нещо, от което се нуждая сега, са още критични публикации в пресата.

– Какво ще кажеш за старата мъдрост: „Не ме интересува какво говорите за мен, докато пишете правилно името ми“.

– След четвъртък може да пишат каквото си поискат – каза Луис докато вдигаше телефона и набираше Аспен Глоуб. – Тед Уиймс, моля

... А-а ... Добре, обажда се Луис Олтайд от „Силвър Майн“ ... Може ли да получа домашния му телефон? Един частен детектив иска да разговаря с него по случая, по който работи... – Луис намигна на Реган, прекъсна връзката и набра номера на Тед.

Реган седя в страхопочитание докато Луис провеждаше телефонен разговор, който би накарал сърцето на всеки учител по драма да запее. Той говореше толкова дискретно, толкова убедително, толкова изпълнен с възхищение към Реган и толкова решен да подпомогне властите при разследването на това, което изглеждаше, че е престъпен гуляй на Ибън. Накрая затвори телефона.

– Беше по-лесно, отколкото си мислих. Каза да отидеш в апартамента му веднага. Не е далеч от тук – Луис написа адреса и го подаде на Реган. – Той ще ходи да дава интервю след малко.

– Луис, това е страхотно.

– Сега ти се отплатих за вчера.

– Разбира се, кукличко. Ти даде смисъл на живота ми. Сега ще тръгвам – Реган се изправи. – А да, искам да се обадя на Ивон Грант набързо, за да видя дали е намерила телефона на Беси.

– Заповядай – подаде ѝ телефона Луис. – А после се разкарай от тук. Изнервяш ме.

– Мислех, че се радваш на присъствието ми – каза Реган с подигравателен глас.

Луис заобиколи бюрото и я целуна по бузата:

– Можеш да дойдеш винаги, когато поискаш.

Ивон отговори, че не е могла да намери телефона на братовчедката на Беси във Вейл.

– Мислех, че е записан на лист хартия в едно чекмедже в кухнята – смехът ѝ не можеше да скрие нотката на досада в гласа ѝ. – И тъй като не съм много запозната с кухнята ... Беси се грижи за всичко тук и нямам представа къде може да го е оставила. Тя трябва да се върне в четвъртък. Не можеш ли да почакаш до тогава?

Реган беше разочарована, но продължи да говори спокойно.

– Разбира се. Но ако я чуеш, помоли я да ми се обади в Луис.

– Добре. Ще бъдеш ли у Кендра за вечеря? – попита Ивон.

– Да.

– Значи ще се видим там.

– Чудесно. Дочуване – и Реган затвори. – Ние с Кит ще ходим на вечеря у Кендра довечера. Искаш ли да дойдеш?

Луис нямаше нужда да отговаря. Само при мисълта за това той се

Каргината

пресегна за бутилката Тъмс, докато Реган си грабна палтото и хукна навън.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ШЕСТА

Тед Уиймс отвори вратата и покани Реган вътре. Той живееше зад Ритц Карлтон, където жилищата бяха модерни и имаха собствени балкони. Дневната беше светла и блестяща, с висок таван и чамов паркет. Беше пълна с листове хартия и книги, един компютър просветваше в ъгъла. Мястото напомняше на Реган за офиса на майка ѝ.

– Съжалявам – рече той. – Работих цяла сутрин и не очаквах гости.

– Благодаря, че отделихте време, за да ме видите – каза Реган сериозно. – Много съм ви задължена.

Той взе палтото ѝ и после го погледна така, сякаш не знаеше какво да прави с него. Накрая го хвърли на един стол.

– Кафе?

– Не бих отказала.

– Как го желаете?

– Само с мляко.

– Нямам мляко в къщата си.

„Тогава защо пита?“ – помисли си Реган.

– Черно ще бъде чудесно – отговори тя.

Когато той се оттегли в кухнята, Реган разгледа наоколо. Една от стените на дневната беше заета от библиотека, стигаща чак до тавана. Бърз поглед върху рафтовете показа колекция от книги за изкуството и историята. Пред камината на отсрещната стена бяха разположени удобни фотьойли и претрупан диван. Чудесно място да се скриеш в снежен ден и да си четеш.

– Ето, заповядайте – каза Тед, като се върна в стаята с две кани.

Реган го разгледа, докато избутваше един вестник и поставяше чашките на масичката за кафе. Беше на около четирисет, имаше черна коса, прошарена със сиво, напрегнато лице и носеше бабешки очила с телени рамки. Беше със сини кадифени панталони, бяла риза и стар сив пуловер. Нямахше вид на човек, който кара ски. Реган се надяваше, че той не е от онези интелектуалци, които презират обикновените разговори. Реши да започне по най-сигурния начин.

– Сигурно е страхотно да се живее в Аспен – каза тя, като последва поканата му и седна на едно от креслата.

Тед кръстоса крака и изви тежките си Л.Л. Бийн ботуши.

– Всъщност, аз съм тук само част от времето. Държа и апартамент

под наем в Ню Йорк. От там започнах.

– Апартамент тук и апартамент там. Не е зле.

– Винаги съм обичал Запада и неговата история. Мислех, че ще бъде чудесно да живея тук, но никога не съм се отказвал и от града. За щастие, сега мога да си позволя и двете.

– А като писател можете да работите, където и да сте – рече Реган.

– Ами трябва да бъде там, където е историята ми – информира я Тед. – Моята серия за потомците на аспенските заселници не може да се напише в Пафкипси – той се засмя и очите му обиколиха стаята. – Пиша каквото ми се иска да пиша – продължи. – Освен това ми плащат от много места. Моите серии се издават от много, МНОГО вестници из цялата страна.

Реган повдигна вежди.

– Това не ми беше известно. Значи много хора, от много места са чели за Жералдин и нейната картина на Бийсли.

Тед се усмихна гордо.

– Доста хора ми се обаждат за статията. Стари приятели. Роднини. Хора, които се интересуват дали имам свободна стая, където могат да пренощуват, ако дойдат да карат ски.

Реган се усмихна.

– А имате ли?

Той махна с ръка.

– Опитах се да ги отблъсна, колкото можах. Това, което искам да правя тук, е да работя. Ако цяла зима тук непрекъснато влизат и излизат разни хора, никога нищо няма да свърша. Купих си нарочно жилище с една стая, за да нямам стая за гости.

„Какво приятелче“ – помисли си Реган.

– Значи прекарвате много време в работа? – попита тя.

– Работя по тези серии. Изграждам характери. Пиша върху историята на миньорските градчета в Колорадо. Занимавам се и със западното изкуство.

– Значи ви е интересно да разговаряте с хората от Аспен?

Тед се засмя:

– Разбира се. Харесва ми да си говоря с Жералдин. Когато говореше за баща си, беше страхотна. Помолих я да ме разведе насам-натам и когато ми показа картината, направо щях да умра.

Реган се наведе напред.

– Кажете ми за картината. Как разбрахте, че е на Бийсли?

Очите на Тед просветнаха.

– Правил съм проучване на Бийсли и щях да пиша история за него. Той беше... – Тед спря, за да подчертае, – забележителен.

Реган кимна и зачака. Не мина много време.

– Бийсли е бил трагична фигура. Той отишъл в миньорските градчета около 1880-та, нарисувал своите шедьоври и после умрял едва на двацет и осем години. Както при повечето известни творци, изкуството му е било оценено едва години след смъртта му. От записките му се разбира, че трябва да има дванайсет платна. Десет са в музеи в Колорадо, където трябва и да бъдат, бих добавил аз. Всички трябва да могат да ги видят – той се загледа съсредоточено в Реган. – Имам пред вид, че все пак „Мона Лиза“ не виси в нечия стая?

– Не – кимна Реган сериозно.

– Вие сте абсолютно права – посочи планините през прозореца. – Има ли някой правото да притежава тези планини? Да ги задържи за себе си, за да не може никой друг да им се наслаждава?

– Не.

– Отново сте абсолютно права. Десет от картините на Бийсли са изложени. Единайстата беше притежание на един ценител на изкуството от Вейл и вижте какво стана с него. Тези от нас, които познаваха Бийсли, бяха изненадани, че не е рисувал Аспен. Тогава си помислихме, че може би липсващата дванайста е рисувана в Аспен. В края на краищата Аспен беше известен като „петте най-богати акра на Земята“ по онова време. Ако целта на Бийсли е била да запази духа на времето, той определено би дошъл тук. И тогава – той се усмихна щастливо, – в плевнята на дългогодишната жителка на Аспен Жералдин Спуунфелоу беше открита дванайстата картина.

– Сигурно сте много горд с това – възкликна Реган.

– Така е. Можете ли да си представите какъв шок и вълнение беше това за мен. В момента, в който я погледнах разбрах, че е нещо по-особено. Почувствах планинския въздух, дъха на това място, силата на четката му. Бях преобразен. УДИВЕН. Очите ми се напълниха със сълзи, както и тези на Жералдин.

– Тя също ли заплака? – попита Реган.

– Мисля, че плачеше, защото това беше дядо й. В същност, тя не искаше да говори за картината. Искаше просто да я скрие. Беше някак странно. Както беше забутана зад едно старо колело от каруца, тя не знаеше какво притежава. Боже Господи! – той отпи малко кафе, за да успокои раздразнението си.

– В такъв случай вие сте могли да я купите от нея на безценица –

каза Реган.

Той я погледна почти обидено.

– Не съм такъв човек. Тази картина принадлежи на музея. Тя е една от най-великите ни исторически находки. Аз веднага задвижих нещата в Асоциацията за спасяване на наследството от миналото ни в Аспен. И да ви кажа ли, те все още не са приключили всичко с нея.

– Какво искате да кажете?

– Тя има доста собственост наоколо и няма наследници.

– Не знаех, че е толкова богата – каза Реган.

– Тя не е сменила дори и един абажур в продължение на петдесет години. Колата ѝ е антика. Пазарува по каталог. Сейфът ѝ в банката съдържа много повече от картината. Там са и много от парите ѝ. Тя наистина е забележителен човек, просто забележителен.

– Това, което ми прави впечатление е, че много хора са прочели за Жералдин и нейния Бийсли в статията ви – каза Реган.

– Имаше и друга статия.

– Втора статия? – попита Реган.

– Тя всъщност беше продължение. Знаете ли какво е това?

– Чувала съм го някъде.

– Добре. Преди около месец направих статия за Жералдин, в която се разказва за това, че тя дарява картините на асоциацията и за плановете на музея. Писах, че това е изчезналата картина на Бийсли и че се намира там, където би трябвало да принадлежи – в музея в Аспен, че ще има голямо благотворително празненство и т.н. Луис беше ядосан, че не съм споменал името на ресторанта му. Затова пък съм назовал името на притежателя на Бийсли във Вейл – той я погледна. – Може би не трябваше да го правя, защото след това започнали да му се обаждат много музеи и колекционери. Хората, които му се обадили миналата седмица и се уговорили да се срещнат с него, са използвали името на едни от най-благонадеждните търговци на изкуство в Европа. Казали са, че ще му платят пет милиона долара за нея! Естествено, всичко е било нагласено.

Реган се намръщи.

– Чудя се дали сега не са се насочили към Аспен на Бийсли. Картината ще бъде изложена в четвъртък през нощта. Тя е последната, която не е заключена в някой музей. Кой знае какво може да стане?

– Разбирам какво искате да кажете. Наистина разбирам какво искате да кажете – очите на Тед се разшириха и заприлича на кукумявка. – Не се притеснявайте – засмя се той. – Пазачът на музея ще бъде там. Неговият прякор е Барни Пиколото.

Реган тихо се изсмя.

– Ето защо сте искали да ме видите? – попита той изведнъж.

Реган кротко се облегна назад и си прочисти гърлото:

– Както знаете аз съм частен детектив. Срещала съм се с Ибън Бийн, когото подозираме за кражбите тук, в Аспен. Някои смятат, че може да има нещо общо с кражбите във Вейл. Той просто не изглежда такъв тип ...

– Съвсем различно мнение – интерпретира я Тед. – Моите източници казват, че работата във Вейл е била доста сложна. Че е била работа на хора от кръга на изкуството. Естествено, сега всички знаем, че Ибън Бийн е бил изпечен крадец на бижута. Може би приятелското му поведение е било просто фасада. Ако Ибън е бил в костюма на Дядо Коледа, той положително знае как да използва хората в момент, когато са най-благоприятно разположени. Кой не би пунал Дядо Коледа да използва тоалетната, за Бога.

– Аз просто не мисля, че всичко е било фасада – каза Реган. – Вчера посетих Жералдин Спуунфелоу. Тя беше много разстроена заради кражбите тук, в града и наистина вярва, че е бил Ибън. Аз мисля, че ако все пак Ибън има нещо общо със случилото се, той не действа сам. А може да има и двама отделни крадци.

– Не зная – Тед поклати глава. – Просто не зная. – Той се облегна назад, кръстоса отново крака и се почеса по бузата. – Значи Жералдин не проявява разбиране към Ибън, а? – изведнъж погледна часовника си. – Боже Господи! Имам уговорка да взема интервю от още един стар жител на града, потомък, който се завръща отново тук. Той се свърза с мен. Ще се учудите колко много хората обичат да четат за себе си във вестниците. Той каза, че е видял статията ми за Жералдин Спуунфелоу и че я познавал още от малка.

– Наистина ли? – очите на Реган светнаха.

– Искате ли да дойдете с мен? – попита Тед. – Той, изглежда, обича да говори.

„Този тип е пълен с изненади“ – помисли си Реган.

– Бих искала – каза тя и наистина го мислеше. Наистина гореше от желание да чуе за детството на Жералдин Спуунфелоу.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И СЕДМА

Реган си мислеше, че ходи бързо, докато не се наложи да мери крачка с Тед Уиимс. Той практически галопираше надолу по улицата. Само с две стъпки дългите му крака прескачаха множество плочки от тротоара. Минаха покрай зимната пързалка, спирката на автобусите и поредица от бутици само за някакви си секунди. Реган се чувстваше като малко дете, теглено от нетърпеливите си родители.

Малките сгради от дърво и тухли, покрай които минаваха, бяха толкова живописни и красиви като от картинка, че градчето изглеждаше като от приказка. Малкото селище на Аспен понякога приличаше на декор на филм; имаш чувството, че ако отвориш вратата на някоя къща, отзад няма да има нищо.

Докато продължаваха да бързат, Тед обясни как е направил връзката.

– Енгъс Людвиг ми писа от Калифорния, където е живял през последните петдесет и пет години и ми каза колко много е харесал статиите ми. Той спомена, че е познавал Жералдин Спуунфелю на младини. Каза, че ще дойде по Коледа, защото иска да се върне отново тук и ще търси къща за живеене. Внуците му много обичали ските и той мисли, че ако купи някое място в Аспен, ще може да ги вижда повече. Мисля че ще излезе чудесна история: човек, израснал тук, се завръща на осемдесет годишна възраст.

– О-о, на осемдесет години ли е човекът?

– По телефона изглеждаше на дваисет.

Стигнаха да хотел Джером – един от най-старите хотели, реставриран през последните години и превърнал се в елегантно убежище на викториански Аспен.

Дневната беше обзаведена с ориенталски килими, традиционни дивани и столове, и стъклени масички за кафе с крачета от еленови рога. „В този край има много еленови рога – помисли си Реган. – Не бих желала да съм лос някъде тук“. Голямо коледно дърво запълваше ъгъла, а закачените на розовите тапети глави на елени гледаха в различни посоки.

Беше единайсет часа и те веднага влязоха в почти празната трапезария, където масите бяха с розови покривки и свежи цветя. Дълъг бар минаваше покрай една от стените, а драпираните прозорци стигаха чак до

тавана.

Енгъс Людвиг стана от стола си и им махна за поздрав.

– Познахте. Аз съм Енгъс, най-старото конте в тази стая – изсмя се той тихичко. – Седнете, поръчайте си кафе и каквото там сервират тук.

Реган му се усмихна. Цялата му коса беше бяла, имаше набръчкано лице, но се държеше дружелюбно. Носеше ръждиво на цвят кадифено яке, бяла риза, вратовръзка и сини джинси.

– Ако нямате нищо против, съм довел още един човек – каза Тед.

– Колкото повече, толкова по-весело.

Запознаха се и Реган и Тед седнаха и си поръчаха кафе и сладкиш. Тед извади малкото си касетофонче и Реган се усмихна като се сети за Лари.

– Имате ли нещо против да записвам?

– Ни най-малко – усмихна се Енгъс. – Достатъчно ли силно говоря?

– Да – каза Тед, докато търсеше тетрадката в чантата си. – Бих желал да си правя и някои записки.

– От тук някъде ли сте, млада госпожо? – попита Енгъс Реган.

– Не. Живея в Лос Анжелос. Тук съм само за една седмица.

– Калифорнийско момиче, а?

– Родом от Ню Джърси – отвърна Реган.

Енгъс се усмихна широко.

– А аз съм момче от Сан Франциско, родом от Аспен. Предполагам, че затова сме тук днес заедно.

Тед си прочисти гърлото, за да вземе думата.

– Реган е посетила Жералдин Спуунфелоу миналия ден.

– Как е Жералдин – попита Енгъс, като се обърна към Реган и сложи ръка върху нейната.

– Изглежда добре – Реган коментира състоянието ѝ само при тръгването, но не и при пристигането в нейната къща. – Вие сте я познавали?

Енгъс се облегна назад в стола си:

– Ние и двамата израснахме тук. На осемнайсетгодишна възраст заминах да уча в един колеж на изток. Тя трябва да е била на тринайсет, когато тръгнах. После почти не съм се връщал. Намирах си работа през лятото в различни градове, защото Аспен беше много малък тогава. Завърнах се по Коледа, когато бях на двайсет и четири. Беше 1938 и нещата тук бяха започнали да се развиват. Ски състезания и други такива – той спря за малко, погълнат от спомените си. – Беше прекрасен ден, всички бяха в коледно настроение и аз седях на бръснарския стол,

когато тя мина покрай бръснарницата. Най-прекрасното деветнайсетгодишно създание, което някога сте виждали! Жералдин Спуунфелю беше пораснала! Исках да изтичам на улицата, но косата ми беше мокра и си помислих – той повдигна вежди, – че и без това няма да направя много добро впечатление. Така че... – пак спря и погледна Тед. – Микрофонът хваща ли всичко, което говоря?

– Да, господине.

Енгъс се облегна назад и кръстоса крака. Реган се надяваше, че Тед е донесъл достатъчно касети.

– ...Веднага щом ме подстригаха, отидох в заведението на дядо й, като се надявах, че е минала оттам. Дядо й беше там, но Жералдин – не. Попитах го дали мога да я поканя на среща.

– И той какво каза? – попита Реган и после се сети, че може би трябва да остави Тед да задава въпросите.

– Не каза „не“, но не ме и окуражи много. Той каза, че току-що са се върнали от почивка и че на връщане са пътували дълго с влак. Искаха да бъдат сред семейството си за Коледа и били малко изморени. Каза, че може би друг път ще мога да я поканя. Аз се надявах да я срещна някъде в града и, разбира се, я видях в църквата. Изглеждаше като ангел. Но беше и много тъжна.

– Излизали ли сте някога с нея все пак? – попита Тед.

– Не. Само я гледах през пейките в църквата. Сигурно съм изглеждал като болна от любов крава. Имаше новогодишно празненство и мислех да я заведа там, но тя не ми даде възможност. Интересното е, че мога да кажа, че тя май ме харесваше. Но когато се приближих до нея след последния химн когато всички излизаха, не се реших да я заговоря. Беше Коледа и тя беше хубаво младо момиче, а аз – красив негодник! – Той се намръщи. – И трябва да знаете, че наистина бях такъв! Но тя не се интересуваше. От това, което прочетох в статията на Тед излиза, че не се е интересувала от никого през целия си живот.

– Каза, че е имала приятел миналата година – рече Реган.

– Наистина ли? – Гласът на Енгъс прозвуча възмутено, но после бързо се опита да прикрие реакцията си. – Няколко месеца по-късно трябваше да замина по работа в Калифорния. Тогава срещнах моята Емили и после никога не се завърнах да живея в Аспен отново. Ние се оженихме, аз се включих в бизнеса на баща й, моите родители се оттеглиха във Флорида, записах се в армията и изведнъж Аспен стана само спомен. До сега.

– Жералдин дарява много скъпа картина на музея. Казва се

„Завръщане у дома“ – каза Тед.

– Спомням си тази картина – юмрукът на Енгъс удари по масата.

– Спомняте ли си? – в един глас се учудиха Реган и Тед.

– По дяволите, да. Тя висеше зад бара в заведението на мистър Спунфелоу. В деня, когато въздишайки по Жералдин, за пръв път влязох там, дядо й тъкмо я сваляше от стената, за да освободи място за малката елхичка в ъгъла. Сигурно е имал нови идеи за обзавеждането след пътуването си до Ню Йорк. И знаете ли? Той така и не я постави отново преди да напусна града няколко месеца по-късно. И ето я сега, известна, колкото трябва да бъде. Трябваше да се опитам да я купя още тогава от него.

– Сега – каза Тед като погледна тетрадката си, – можете ли да кажете, че имахте силен копнеж да се завърнете към корените си?

– Можете и така да се каже, ако искате – отговори Енгъс. – В интерес на истината, след смъртта на Емили, миналата година се почувствах самотен. Децата ми са големи вече и се разпръснаха. Не исках да бъда в тежест на никой от тях, но знаех, че трябва да се преместя някъде. Там, където бях, имаше прекалено много спомени. И така, един ден прочетох статията ви – той потупа Тед по гърба, – и тогава ми дойде тази идея. Казах си, защо пък да не се върна обратно? Това е мястото, където всичко се развива. Има предимствата на малкия град, но и удобствата на големия. Винаги са ми липсвали снега и планините. Емили винаги казваше, че не си пада по студеното, така че никога не се върнахме. Но пък внуците ми са много добри скиори, затова реших да видя какво може да ми предложи това място. Ще разглеждам няколко къщи тази седмица. Доста е скъпо тук! Но има една къща извън града, която се нуждае от малко ремонт. Жената в агенцията за недвижими имоти мисли, че е чудесна за човек като мен. Така или иначе, ще си взема някоя къща наоколо.

Тед се обезпокои.

– Значи не е сигурно, че се връщате обратно?

– Шегувате ли се? Тук съм едва от един ден и се чувствам отново жив. Бях толкова нещастен след смъртта на Емили. Тя боледуваше известно време и след като се спомина в душата ми настана празнота, която не знаех как да запълня. Когато вчера се завърнах в планината, почувствах, че отново съм си у дома.

До този момент Тед драскаше като луд.

– Чудесно, чудесно.

Реган не можа да се въздържи, да не зададе още един въпрос.

– Смятате ли да се обадите на Жералдин докато сте тук?

Енгъс прекара пръсти през гъстата си бяла коса.

– Трудно е, като си спомниш, че не са ти дали възможност на времето. А това беше времето, когато изглеждах добре.

Реган се засмя.

– Вие все още изглеждате добре! Освен това, това е било преди много време.

– Ами, не зная. Но ще ви кажа нещо... – той извади от джоба си билет за празненството на Луис. – Ще направя всичко възможно, за да се опознаем отново.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ОСМА

Когато Реган се прибра в стаята си, Кит беше почти готова.

– Точно навреме – възкликна Кит. – Трип ми донесе вестник. Излежавах се в леглото ти, информирах се за събитията, дремах и най-накрая събрах сили да вляза да се изкъпя. А как мина твоята сутрин?

– Интересно – каза Реган, докато изваждаше скиорските си панталони от гардероба. Тя разказа на Кит за Тед и за срещата им с Енгъс.

– Ще ти кажа едно нещо – рече Кит, като си решише косата. – Да пукна, ако си изгубя ума по този антиквар за десетки години. Ще си позволя да тъгувам само няколко месеца.

– Той не тъгува за нея. Това е различно – настоя Реган. – Не се е върнал тук заради нея. Те никога не са ходили заедно, това е различно – сега тя навличаше чорапите си. – Той помни, че „Завръщане у дома“ е висяла в заведението на Спунфелоуови.

– Чудя се защо Жералдин никога не е ходила с него – помисли си на глас Кит.

– Аз също. Може би просто е бил прекалено стар за нея. Все пак нещо не е наред.

– М-мм – каза Кит докато се изучаваше в огледалото. – Не може да я е отегчил до смърт с разговори за компютри. Те още не са били изобретени.

Реган се засмя.

– Винаги има нещо скучно, за което да се говори. Хайде да се махаме от тук. Момчетата сигурно са вече в планината.

На излизане минаха покрай Трип.

– Хей, Реган – извика той. – Обадох се на някои художествени галерии в града. От една от тях казаха, че ще дойдат да вземат картината на Луис. Ще трябва да минеш от там утре, за да избереш рамка.

– Чудесно! – кимна Реган. – Благодаря ти много. Ще успеят ли до четвъртък?

– Ще я донесат в четвъртък.

– Трип, свършил си чудесна работа.

– Имаш ли нещо против да го изложиш в писмена форма за баща ми? – попита той.

– Ще намерим начин да го вмъкнем в автобиографията ти – рече Реган и се отпрати заедно с Кит към вратата.

Кит погледна часовника.

– Точно по програма. Всички са отишли на ски, щом лифтовете са започнали да работят, а ние ще се качим на пистите тъкмо навреме за един късен обяд.

Те взеха кабинковия лифт до върха на Аспен и се спуснаха до средата, където сред хълмовете беше сгушен ресторантът „Бони“. В снега пред него бяха строени в стройна редица пъстроцветни ски и шеки, чакати собствениците си да ги вземат отново, след като са се наприказвали и наяли достатъчно.

– Всички са толкова доверчиви. Не се ли крадат ските тук? – попита Кит.

– Това което трябва да направим е да вземем по една ска от моите и от твоите и да сложим двата разбъркани чифта на различни места.

– Това се казва приятел – възкликна Кит, – прецаква престъпниците както може.

Не им трябваше много време, за да намерят Лари. Той стоеше отвън, облечен в черен екип. Слънчевите му очила бяха огледални.

– Здравсти, Лари – каза Реган, загледана в отражението.

– Здравей, скъпа. Запазил съм маса ей там. Вземете си нещо за ядене и излезте навън – Каза го по такъв начин, сякаш казваше на пациента си да си отвори широко устата.

– Не е ли малко студено да ядем на масите отвън?

– Оттам можеш да видиш повече – каза Лари. – Това са масите, които се заемат първи. Не се притеснявай. Слънцето ще те топли.

Реган и Кит взеха по една табла и се наредиха на опашката. Купиха си сандвичи и бутилирана вода и платиха толкова, колкото цяло семейство би платило за една хубава вечеря с пуйка. Те все още свикваха да вървят със ски-обувките си.

– Тоалетната е на един хвърлей по-надолу – каза Кит.

– Хвани се за парапета и върви настрани – посъветва я Реган.

– Не помага.

Излязоха навън и отидоха до масата, където Стюарт и Дерууд вече ядяха.

Стюарт изтри устата си и посочи мястото до себе си.

– Седни тука, Реган.

Лари беше зарязал таблата си до Стюарт. Той беше зает да обикаля масите, търсейки стари приятели, нови приятели, и въобще някой от Ню Йорк, който би могъл да се нуждае от качествена зъболекарска помощ.

– Лари би трябвало да постави зъболекарския си стол в някой

гимнастически салон – каза Реган, докато сядаше на стола си. – Така ще може да изразходва излишната си енергия когато няма пациенти.

Стюарт сърдечно се засмя.

– Този път спускането беше страхотно – обяви той. – Колко кръгчетата направихте днес?

– Половин – каза Кит и отхапа от хамбургера си.

– Шегуваш се?

– Не, не се шегува – отговори Реган. – Трябваше да свърша някои неща тази сутрин.

Стюарт изгледа Реган.

– Какво прави?

Реган сви рамене.

– Имах няколко посещения.

Дерууд вдигна поглед от салатата си.

– В хотела, в който съм отседнал, можеш да си включиш компютърни игри към телевизора.

Кит тъкмо преглъщаше глътка вода. Тя се задави и се закашля, излезе ѝ чак през носа. Стюарт трепна, докато Дерууд я потупа по гърба.

– Добре ли си? – попита той.

– Никога не съм била по-добре – отговори тя.

– Чудя се къде да отидем за вечеря – Стюарт отново придоби приятелското си изражение.

Реган хвърли поглед на Кит.

– Довечера ще бъдем на вечеря с родителите ми.

– Къде?

– В къщата на Кендра Ууд. Те са отседнали там.

– Кендра е сладурана – промърмори Дерууд.

Реган се развесели, като видя, че забележката подразни Кит.

– Бих се радвал да се запозная с нея – рече Стюарт.

„Не знам дали това е намек – помисли си Реган, – но ще е по-добре да си замълча“.

– Може да се видим с вас по-късно – Тя се огледа наоколо. – Хей, Стюарт, произвеждаш ли ски-екипи за деца?

– Не екипи – той бръкна за портфейла си. Извади рекламна брошура с две руси деца, които показваха светли коледни пуловери с подобни панталонки. – Направихме тази реклама миналия месец.

Реган и Кит я разгледаха с възхищение.

– Децата са много сладки.

– Разбира се, че са сладки – Стюарт се усмихна широко.

Когато свършиха с яденето, те взеха Лари и се върнаха при ските си. На тръгване Дерууд падна и се затъркала надолу и след не повече от десет секунди се удари лошо. Кит се спусна до Реган.

– Каза ми, че е страхотен скиор – прошепна тя.

– Може би на компютър.

Направиха няколко спускания и след това решиха да се връщат, за да се подготвят за вечеря. На раздяла Стюарт сложи ръка на рамото на Реган.

– Ще се радвам да отидем заедно на танци по-късно.

– Ще опитаме – обеща Реган.

Докато се връщаха обратно в хотела, Кит въздъхна:

– Той е страхотен и те харесва. Какъв е проблемът?

– Не зная. Има нещо странно в него.

Беше четири часа и започваше да се стъмва.

– Ще се преоблечем и ще вземем такси до Кендра – рече Реган.

Мислеше си колко хубаво би било, ако Ивон е намерила телефона на братовчедката на Беси и го донесе със себе си.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА

Точно в два Ида си грабна палтото и изхвърча от магазина за химическо чистене.

– Къде си се забързала така? – извика Макс след нея.

– На едно много по-вълнуващо място от това – провикна се Ида и входната врата се затвори след нея.

Прибра се в къщи, за да се поосвежи малко и в три без една беше вече на пътеката пред къщата на Кендра Ууд.

„Изглежда като къща на известен човек – реши тя, съдейки по размера и облицовката от камък и дърво. – Такива къщи можеш да видиш в телевизионната програма на Робин Лийш“.

Позвъни на звънеца и чу през вратата мелодията, която се разнесе от него в къщата. „Колко сложно – помисли тя, – когато едно динг-данг може да свърши същата работа“. Побутна очилата на носа си и издиша, любувайки се на гледката на топлия си дъх сред студения въздух. „Сигурно от тук е дошъл изразът «Да си под пара»“ – реши тя.

Изведнъж вратата се отвори и на прага застана не друг, а една от любимите ѝ актриси – Кендра Ууд. Изглеждаше шик както винаги, облечена в скиорски пуловер и стегнати панталони.

– Ида? – попита тя.

– Така ми викат – пошегува се Ида и влезе във фойето. – Толкова се радвам да се запознаем. Гледала съм всичките ви филми – не можа да премълчи тя, след което си спомни, че Дейзи я предупреди да не говори твърде много.

– Това е чудесно – каза Кендра и взе палтото ѝ, – въпреки че има някои, които бих искала да забравя.

– О, зная какво имате пред вид. Някои от последните ви филми просто не отговаряха на таланта ви.

Кендра се усмихна наполовина, докато Ида прибираще очилата в чантичката си.

– Готово. Разбрах, че ще се появите на Бродуей скоро.

– Да, тъкмо разучавах сценария.

Очите на Ида се разшириха.

– Наистина ли! Колко вълнуващо!

– Дано да е така – каза Кендра мрачно. – Надяваме се да се получи истинско шоу. Ела вътре да се запознаеш с всички. Те са изтощени след

първия ден на ски. Днес ходихме до Сноумас.

Ида я последва в хола, където огънят буйно гореше, а синовете и мъжът на Кендра четяха текста заедно с няколко гости.

– Ида, позволи ми да те запозная с... – и Кендра я запозна с всички.

– Обичам книгите ви. Прочела съм всички – Ида информира Нора.

– Благодаря – рече Нора и стана, за да си стиснат ръцете. – Винаги е приятно да го чуеш.

– Аз съм директор по погребенията – представи се Люк.

Ида погледна объркано.

– Много хубаво.

– Не го слушайте – засмя се Нора.

– Ида, нека да ти покажа останалата част от къщата и после ще се върнем отново в кухнята? – предложи Кендра.

– Добре – кимна Ида, докато сензорите ѝ поемаха всяка подробност.

Минаха през дългия коридор и хвърлиха бърз поглед на спалнята на домакините и на стаята за гости.

– Всеки си оправя сам леглото, но ако можеш да минаваш с прахосмукачката и да почистваш тоалетната, ще бъде чудесно.

– Само почистване с прахосмукачка, за да се освежи къщата – каза Ида, – и измиване на тоалетната и става като ново.

Кендра ѝ се усмихна.

– Толкова се радваме, че си тук. Надявам се, да не ти дойде прекалено много. Зная че работиш в химическото чистене в града.

„Тя се шегува – помисли си Ида. – Не трябва и да ми плащате за тази работа“ – Тя махна с ръка към Кендра. – О, само за една седмица е. Аз обичам да работя.

– Добре – засмя се Кендра. – И аз също обичам да работя.

В кухнята, на голямата маса за рязане, Кендра беше оставила продукти за салатата.

– Ще имаме гости за вечеря. Мисля, че ако направиш салатата и стоплиш соса за спагетите ще бъде достатъчно.

– Направили сте сос? – попита Ида.

– Предполагам, че го е направил предишният ни иконом. Беше във фризера. В интерес на истината, той беше така добър да ни остави някои неща преди да изчезне.

– Хайде, скъпа – провикна се Сам от дивана. – Стига си мислела за Ибън, а ела да учиш сценария.

– Сядай – Ида подкани Кендра. – Аз ще се погрижа за всичко.

Кендра седна на дивана и взе текста, докато Ида се зае да мие зеленчуците и да реже зеленчуци. Беше приятно и спокойно и всички в хола се наслаждаваха на тишината. „Бих искала да си поговорят малко“ – помисли си Ида след половин час мълчание. Сосът беше на печката, хлябът беше готов да се подгрее и салатата изстиваше в хладилника.

Ида нарязва малко сирене и го сложи на подноса. Накрая, когато не можеше да отлага повече, отиде до банята и я прегледа още веднъж. Когато се върна в кухнята, компанията в хола се разотиваше. Момчетата се бяха прибрали в стаята си на долния етаж, където имаше видео игри, а останалите се къпеха и обличаха.

Кендра със сценарий в ръка отиде до кухненския плот.

– Ида, ще се радвам, ако напазаруваш малко утре. Може би трябва да направим списък – тя извади тефтерче и химикалка от едно чекмедже.

– Списък за покупки в едната ръка и сценарий в другата – пошегува се Ида.

– Да – каза Кендра разсеяно и започна да записва това, което трябва да се купи. Когато списъкът беше готов, тя даде на Ида малко пари. – По-добре да ти ги дам сега, защото по-късно може и да забравя.

Когато Кендра отиде в спалнята си, Ида приготви масата в столовата, която гледаше към предния двор. „В тази къща, изглежда всички гледки са прекрасни“ – помисли си тя.

В шест часа звънецът на входната врата иззвъня и Ида побърза да отвори. Оказа се, че са семейство Грант. Ида знаеше, че те са второто ограбено семейство. Кендра дойде да ги посрещне. Влязоха в хола и не след дълго в стаята вече се чувстваше атмосферата на купон. Нора, Сам и Люк се появиха отново и мъжете приготвиха напитките. Звънецът отново иззвъня. Този път беше дъщерята на Райли, Реган и приятелката й Кит.

– Аз съм Ида – информира ги тя, като им вземаше палтата. – Тук съм да помагам за няколко дни.

„Понеже Ибън не е тук, за да го прави“ – помисли си Реган.

– Приятно ми е да се запознаем, Ида. Аз съм Реган, а това е приятелката ми Кит.

Ида кимна и се забърза да остави палтата им. Реган и Кит влязоха в хола и поздравиха всички.

– Кит, толкова се радвам да те видя – Нора целуна и двете и ги заведе до дивана.

Всички бяха дошли и Сам им сервира напитките.

– Вие двете забавлявате ли се? – попита Нора с надежда.

Смехът на Кит приличаше на мяучене на котка.

– Запознахме се с един тип, който хареса Реган. Ще ходим с него на танци по-късно. Има си собствена компания ...

Люк видя как зениците на Нора се разширяват.

– Каква компания? – попита тя.

– За детски облекла. Той произвежда най-възхитителните детски дрехи. Дори ни показва една рекламна брошура.

– Звучи чудесно – каза Нора с треперещ глас.

– Бъди спокойна, сърце мое – промълви Люк.

– Мамо – запротестира Реган, – ти дори не си го видяла. Не знаеш нищо за него.

– И всички знаем какво може да излезе от това – изсумтя Сам.

– Изглежда, че обича децата – каза Нора.

– Изглежда, че обича парите, които може да изкара от техните дрехи – рече Реган.

– Ами ти, Кит? – провлечено попита Люк.

– Аз ще ви кажа – избърза Реган. – И Кит си има един ухажор. Господин „Всичко, което винаги си искал да знаеш за компютрите, а после съжаляваш, че си питал“. Мисля, че двамата с Кит са чудесна двойка.

Кендра се засмя.

– А ти какво ще кажеш, Кит.

– Не е лош. Не е чак толкова отегчителен.

– Човек може понякога да обикне и такъв човек. Просто му дай време – предложи Ивон.

– Да не би да искаш да ми кажеш нещо? – реагира Лестър дълбокомислено.

– Не скъпи, беше любов от пръв поглед.

„Заради чековата ти книжка“ – помисли си Реган.

– Ивон – каза на глас, – съжалявам, че ти досаждам отново, но намери ли телефона на братовчедката на Беси?

– Не зная дали трябва да говорим сега – Ивон погледна към Лестър.

– Какво? – попита Реган.

– Имам новини за теб!

– Какви? – попита и Кендра.

– Не намерих номера, но ми се обади застрахователният агент. Господи, те винаги знаят всичко. Искат да говорят с Беси колкото се може по-скоро.

– Те винаги разпитват домашните помощници, когато има кражба в

къщата – каза Реган.

– За втори път – каза Лестър.

– Какво искаш да кажеш? – попита Реган.

– Човекът ни каза, че в последната къща, където Беси е работила, също е имало голяма кражба. Тогава също са я разпитвали.

– Кога е било това? – отново попита Реган.

– Преди дванайсет години. Прекрасно, нали?

Сам избухна в смях.

– Лестър, ще трябва да внимаваме кого уволняваме. Аз уволних крадец на скъпоценности, а ти на картини. Може би двамата са се събрали.

Ида беше толкова възбудена, че не можа да се въздържа.

– Аз няма да открадна нищо – изтърси тя, докато сервираше соса за спагетите.

Сам се обърна към нея.

– Това е хубаво, Ида, защото ние много се безпокояхме за теб.

Ивон се засмя.

– Не мисля, че Беси има нещо общо с кражбите. Но е подозрително, а не знам как да се свържа с нея.

– Защо ли ме е търсила Беси? – зачуди се Реган.

– Може би е искала да ти каже довиждане – предположи Люк.

Реган се намръщи на баща си.

– Ивон, застрахователният агент каза ли нещо друго?

– Те знаеха, че Ибън е бил у нас онази нощ. Знаят също, че е работил за Сам и Кендра Ууд, а сега го няма, точно както и картините им. Беси работеше при нас и също е била там същата нощ. Те мислят, че може да са свързани помежду си.

Реган мислеше на глас.

– Спомням си, че Беси каза, че е видяла Ибън миналата седмица, когато е минал да вземе играчките за децата.

– Може би тогава са измислили плана си – Люк отпи от напитката си.

– Кога е почивният й ден?

– Различно.

– А миналата седмица?

– В петък.

– Къде ходи тя?

– Не знам – каза Ивон. – Излезе сутринта и се върна вечерта. На следващия ден бяхме толкова заети с приготовленията за партито, че

нямаше кога да ни каже. Ходихме на ски. Дори не зная дали е излизала този ден.

– Ибън е ходил да пазарува във Вейл миналата седмица. Нора намери касова бележка от някакъв магазин, наречен Мишмиш или нещо подобно ... – каза Сам.

– Мишмаш – поправи го Нора. – Като добър гражданин аз я предадох на полицията.

– Както и да е. Нямахте го в петък. Тя беше свободна в петък. Картината на Бисли беше открадната в петък във Вейл от мъж и жена. Сега и Ибън и Беси ги няма, просто не знам ...

Реган сви рамене.

– Не знам, Беси официално не е изчезнала. Ние просто нямаме телефонния ѝ номер. Не мога да си ги представя заедно. Те са възможно най-неподходящата двойка. Тя му беше толкова ядосана за това, че миналата година е направил цялата къща в кал. И продължаваше да му се сърди за това и последния път, когато говорих с нея. Освен ако всичко не е било театър ...

Ида стоеше в кухнята и се стараше да не изглежда, че подслушва всяка дума. Изпитваше върховно удоволствие. Докато вземаше лед от фризера, тя отново забеляза грижливо подредените отделения за храни. „За човек, който възнамерява да замине – помисли си тя, – той е бил прекалено загрижен да остави малко храна преди да напусне. Повечето мошеници биха си ги взели. В наши дни накъдето и да се обърнеш, ще намериш заведения за бърза закуска. Трябва да кажа нещо“.

Ида си прочисти гърлото.

– Знаете ли – каза тя, – Ибън е оставил много храна тук. Пиле, сос за спагети, който аз опитах и наистина е ...

– Виждате ли – прекъсна я Реган. – Не е много последователно. Защо му е трябвало да приготвя всичката тази храна? А също и да остави стаята си неоправена и да зареже всичките си неща. Нещо просто не съвпада.

– Беси трябва да се върне в четвъртък – каза Ивон. – Надявам се, че ще го стори и ще отговори на някои въпроси.

– Ако се върне – рече Реган, – това ще бъде първият добър знак.

– Хайде – извика Ида, – ВСИЧКИ НА МАСАТА.

ГЛАВА ЧЕТИРСТА

Вечерята беше възхитителна. За Ида спокойно можеше да се каже, че знае как да сервира топло ядене. Освен това всички са съгласиха, че Ибън е свършил чудесна работа със спагетения сос.

– Чудя се за какво ли е мислил Ибън, докато го е правил – каза Кендра.

– Още малко лук, още малко чесън... – пошегува се Сам и отхапа парче хляб.

По време на кафето Реган и Кит решиха да отидат с Патрик и Грег да карат моторни шейни на следващия ден.

– Моторните шейни са истинско приключение – изписука Ида. – Моят зет Бък каза, че всички си тръгвали с усмивка на лицето.

– Ще е забавно да се пробва – каза Реган.

– Ще извикаш ли този с дрехите да ви придружи? – поинтересува се Нора.

– По-добре ще е да не го прави – рече Кит. – Иначе аз ще съм вързана за компютърния дърдорко.

– Госпожо Рейли – каза Патрик, – Реган и Кит вече имат гаджета.

– Винаги съм харесвала по-младите мъже – засмя се Реган.

– Тогава защо не вземете нашата кола довечера, за да можете да вземете момчетата утре? – предложи Кендра.

– Ще бъде чудесно – отговори Реган.

Час по-късно Реган и Кит влизаха в дискотеката. Още докато си плащаха билетите, чуваха как гърми музиката. Като направиха няколко крачки навътре, видяха Лари да танцува с русото дългокосо момиче, с което разговаряше и предишната вечер. Той им махна с ръка, сияещ като холандски чичо.

– Стюарт и Дерууд са на бара. Чакат ви – надвика музиката той.

– Благодаря, Лар – отвърна му Реган. Когато Лари се отдалечи, тя се обърна към Кит. – М-м да, Лар, беше ми приятно да се запознаем.

– Как може винаги да съм такъв късметлия? – попита Кит.

– Не знам. Но ще трябва да си направим път през тълпата и да видим дали ще ги намерим.

Ярките светлини се въртяха и осветяваха всяко кътче от залата. Докато си пробиваха път, музиката явно караше танцуващите да се отпуснат и със страстен размах да развъртят партньорките си ту насам, ту

натам, повечето от които явно никога не бяха посещавали школата по танци на Артър Морей.

Когато стигнаха бара Реган извика в ухото на Кит:

– Мисля, че три от пръстите ми оцеляха.

– Моят гръден кош беше смачкан от някой, който не погледна огледалото за задно виждане преди да завие.

– Ще ти намерим подходящо лекарство. А, ето ги и тях – посочи Реган.

Стюарт и Дерууд стояха на бара на няколко крачки от тях и изглежда водеха сериозен разговор. Реган отиде до тях и потупа Стюарт по рамото. Той се обърна и ѝ се усмихна широко.

– Хей, Реган – сложи ръка върху рамото ѝ.

– Здравей, Стюарт.

– Позволи ми да ти взема нещо за пиене.

– Разбира се.

Докато Стюарт викаше бармана, Реган се обърна и видя как Дерууд завлича Кит на дансинга. „Доста са бързи – помисли си тя. – Обзалагам се, че той знае, че следва бавен танц“.

– Какво искаш, Реган? – попита Стюарт.

– Бяло вино, благодаря.

След няколко минути ѝ го подаде. „Той наистина е мил – помисли си Реган. – Тогава защо ми се струва, че има нещо?“

– Как беше вечерята? – попита той.

– Приятно. А твоята?

– Двамата с Дерууд решихме да ядем тук в града. Щеше да е много по-добре, ако бяхте с нас.

Реган му се усмихна.

– Хей, имаш ли билет за празненството в четвъртък вечер?

– Не бих го пропуснал. Бих желал всички да бъдем заедно.

– Сигурна съм, че ще можем да го уредим ... Доволен ли си, че си във ваканция една седмица?

– А? О, да, разбира се.

– Ще трябва да ми изпратиш каталог. Много от приятелките ми скоро ще имат деца. Някои дори вече имат. Трябва да потърся някоя хубава дрешка, а не знам къде да отида. Кой е най-големият размер при теб?

– Кой размер? А-а, осми размер – отговори той.

– Осми? – Реган изглеждаше изненадана. – Мислех, че правите облекло само за бебета и малки деца.

– Ами, това е по-голямата част от дрехите, които правим – каза той бързо. – Хайде да танцуваме.

– Добре.

Те си пробиха път до Дерууд и Кит, които си отпуснаха душата. Дерууд тантуваше вариант на туиста, докато Стюарт предпочиташе старото „развърти си бедрата и шракай с пръсти“.

Четиримата танцуваха доста време и после седнаха да пийнат по нещо. След като си поприказваха на бара, всички решиха, че става късно и заедно поеха навън. Стюарт и Дерууд ги изпратиха до апартамента на Луис и им пожелаха лека нощ.

Във фойето беше тихо. Докато се влачеха по стълбите към стаята си, Реган беше потънала в дълбок размисъл.

– Какво става с теб? – каза Кит като извади ключа си.

– Просто си мислех. Беше приятно да танцувам със Стюарт, но когато го попитах за работата му той не искаше да говори за това. Беше някак странно.

– Трябваше да си сменим местата, щом искаш да си говориш за бизнес. Сигурна съм, че Дерууд би бил много по-подходящ. Предполагам, че би го предпочел пред танцуването цяла нощ.

– Не съм искала да говоря за бизнес – оправда се Реган. – Но когато подметнах нещо, той се сконфузи.

В стаята имаше ново легло. Върху него лежеше бележка, „Надявам се, че това е по-добре“, подпис „Трип“.

– Колко мило – каза Кит и веднага отиде да го изпробва. – Това е по-добре. Ще се събудя само четири пъти тази нощ.

– Мисля, че Трип трябва да забрави за тази автобиография. По-добре ще е да остане при Луис и да му помага в работата тук – каза Реган. – Той се грижи за всичко. Може накрая да открие собствено заведение.

– Не го споменавай на Луис – посъветва я Кит. – Ако това заведение преуспее, той ще иска да е единственото тук, докато не умре.

– Права си. Трябва да си поговорим с него на чашка кафе утре преди да отидем на моторните шейни. Днес почти не го видяхме.

– Може да вечеряеме заедно – предложи Кит.

– Това е добра идея. Той ще е парцал. Празненството е вече толкова близко.

– Хайде да го направим – Кит започна да се съблича. После влезе в банята и затвори вратата след себе си.

Реган седна на леглото. „Толкова ми се иска да поговоря с Беси – помисли си тя. – Надявам се да се прибере рано в четвъртък. Може би

Картината

затова не мога да се отпусна със Стюарт. Мисля си непрекъснато за тези неща. А после и картината, която ще изложат тук в четвъртък. Луис е прав. Не мога да си почина, докато напрежението не спадне.“

ГЛАВА ЧЕТИРСЕТ И ПЪРВА

Ибън и Беси лежаха тихо в бавно стъмняващата се стая, звукът от работещата пералня беше слабо заглушен от стената на спалнята.

– Не мога да повярвам, че вече цял ден слушаме това нещо – каза Ибън. – Мислиш ли, че ще направят телевизионен филм за нас, ако излезем от тук живи?

– Предполагам, че ще искаш в твоята роля да играе Пол Нюман – подразни го Беси.

– Обзалагам се, че Елизабет Тейлър ще моли да играе Беси Армбълк – отговори Ибън в същия дух.

Звукът от приближаваща се кола накара и двамата да млъкнат.

– Ето че идват – каза Беси сухо. – Бони и Клайд.

– Запази вярата, старо момиче, запази вярата.

– Ти имаш наглостта да ме наричаш стара.

– Такъв е изразът.

– Ти дори не знаеш на колко години съм.

– Вярно е.

– Според вестника ти си на петдесет и пет.

Ибън трепна.

– Не обичам да изопачават възрастта ми – той смени темата. – Продължавам да се притеснявам за Реган Райли.

– На никого, когото познаваш, не си сторил добро. Трябва само да се надяваш, че тя не губи надежда – Беси сви устни. – Старо момче.

Те чуха отварянето на задната врата и гласа на Уилийн.

– Какъв е този звук?

– От пералнята е – каза Джуд.

– Ще спрат това нещо най-сетне – прошепна Ибън.

– Цял ден ли е тракало това нещо? – Уилийн отвори капака и видя смачканите заедно зелени кърпи и панталона на Джуд в купчина от пяна в единия край на машината. – Нямам търпение да се измъкнем от тук – проплака тя, като бръкна в студената вода, за да презареди прането.

– Сигурна ли си, че трябваше да слагаш всичко това заедно? – каза Джуд нетърпеливо.

– Аз да не съм ти частната перачка? Имаше сапун само за едно пране. – Уилийн пусна капака и след няколко секунди на стенение от

вътрешността на машината, се раздаде звук на енергично въртене на барабана, набиращо скорост. Късото остро фучене на влизащата в машината вода, която трябваше да отмие сапунения остатък, беше още едно доказателство, че машината отново работи. – Ще ти кажа нещо, Джуд. Всички, които срещаме, си паркират задниците в хубави хотели, а ние се тикаме в това бунище. А тези двамата... – тя посочи с глава спалнята за гости. – Сигурен ли си, че си обмислил всичко добре?

– Казах ти, че съм сигурен, по дяволите! – извика Джуд. – Още само две ночи, преди да се махнем от тук. Моля те, помагай ми.

Уилийн влезе в спалнята и затръшна вратата след себе си.

В съседната стая Ибън чувстваше как сърцето му започва да бие по-бързо. Той знаеше, че не е на хубаво, когато хората започнат да се карат за плана. „Изнервят се – помисли си той, – а ние имаме само още два дни“. Погледна към Беси, чиято коса сега падаше извън грижливо направените плитки.

– Беси – прошепна той, – трябва да се опитаме да вземем една от твоите фиби. Може би ще мога да я използвам, за да отворя ключалките на безезниците.

– Те не са от типа, който просто пада. Може сега и да не си личи, но са доста стегнати.

– Когато онези двамата излязат отново, ще се опитам да взема една със зъби.

– Какво? – прошепна тя възмутена.

– Няма повече майтапи – каза Ибън със страшно сериозен глас. – Време е да направим нещо или никога няма да се измъкнем от тук живи.

Сълзи се появиха в очите на Беси и тя разбра, че той е прав.

– Добре, Ибън – тя се обърна с лице към възглавницата и усети как една сълза се стича по носа ѝ. „Ако умра – помисли си тя, – ще отида при родителите си“. Това беше единственото успокоение, което можеше да намери в един от най-тежките си мигове.

ГЛАВА ЧЕТИРСЕТ И ВТОРА

След полунощ, когато Койотът стана от леглото, видя развеселен как Джуд и Уилийн се прибират от нощните си купони и събират прането от сушилнята.

– Какво по дяволите е това? – каза Джуд, като държеше панталоните си, покрити целите с малки зелени пухчета. – Тези евтини кърпи на Ибън са се разпаднали.

– Нямаше да се налага да ги използваме, ако някъде в този бардак имаше други поне малко по-прилични кърпи.

– Парцалите ми трябва да са изгладени до четвъртък – Джуд тръсна в безполезен опит панталона си. – И ще занеса тези в химическото чистене утре сутринта.

– Щом искаш, можеш да занесеш и роклята ми – каза Уилийн саркастично.

Койотът се изсмя на глас.

– Вие двамката започвате да губите. Но не знаете какво още... – той спря като чу името му да се споменава.

– ...няма начин този път Койотът да ни изиграе отново, нали, Джуд?

Койотът продължи да се смее и си довърши изречението.

– ...добре де, може би все пак знаете какво ще загубите – и изгаси лампата, нетърпелив всичко да свърши през следващите четирсет и осем часа.

ГЛАВА ЧЕТИРСЕТ И ТРЕТА

Жералдин лежеше в леглото си, затрупана от възглавници и завита с юрган до брадичката. Обичаше да спи на студено и беше отворила прозореца, за да я държи будна докато четете дневника на дядо си.

Очите ѝ бяха изморени. „Чела съм цял ден – помисли си тя, – а трябваше да ходя в плевнята да търся още лични вещи на фамилията Спуунфелоу за откриването на музея в навечерието на Нова Година. Те обещаха да изложат всичко ценно, стига да го получат до неделя“.

Но нищо не е по-важно, беше решила Жералдин тази сутрин, от това да се види дали дядо ѝ е писал за онова нещо.

Тя реши да прочете само още една страница, преди да изгаси лампата. „Няма нищо интересно на тази страница в сравнение с цялата интрига – каза си Жералдин. – Вече знам, че дядо ми е харесвал времето, прекарано във фермата за ряпа. Описал го е много добре“. Тя свърши страницата и въздъхна. „Време е да признаеш, че е нощ“.

Обърна страницата, за да си отбележи докъде е стигнала, когато собственото ѝ име ѝ привлече вниманието и тя прочете първия ред. Смразяващ кръсък излезе от устата ѝ.

– Юпиинииии!

Това беше!

Без да обръща внимание на главоболието или факта, че очите ѝ вече почти не виждаха, тя прегледа страницата със скорост, на която би завидял и човек, току що преминал курс за скоростно четене. Всичко беше тук. От началото до ..., до ... Жералдин обърна страницата и преглътна. Информацията, която вече имаше ѝ изясни някой неща.

– Боже Господи, Боже Господи! – извика тя, като продължи да четете. – Никога не бих се сетила.

Когато възвърна самообладанието си, тя скочи от леглото и изтича до кухнята, където си наля водна чаша уиски. „Сега е един след полунощ местно време на източния бряг – помисли си тя. – Няма смисъл да се обаждам на следователя до сутринта“.

– Но много ми се иска! – извика тя във въздуха. – Не искам да губя нито минута повече.

Тя тръсна назад глава и преглътна огнената течност.

– А-а-а – изохка тя. – Това може да ме поуспокои, но аз не го вярвам.

Тя знаеше, че това ще бъде най-дългата нощ в живота ѝ, от този момент до осем часа сутринта, когато можеше да се обади по телефона.

Жералдин забърза към леглото и взе дневника. „Умората ми изчезна – помисли си тя. – Няма да спя цяла нощ. Броенето на овце няма да помогне. Сигурно няма толкова овце в Австралия, които да ме изморят“.

Изведнъж въздействието на това, което беше прочела се стовари върху нея и тя започна да плаче. Сълзи се стичаха по лицето ѝ.

– Моля те, Господи, не позволявай да стане твърде късно – подсмърчаше тя. – Моля те поне част от това да се оправи. Дядо, ако ме чуваш, благодаря ти, че си бил такъв добър човек. Благодаря, че изпрати онзи любопитен репортер, който намери картината ти зад онова колело. Иначе никога нямаше да започна да търся в плевнята, известна като бунище. Амин.

В този момент нощната лампа на Жералдин премигна.

– Знаех си, че чуваш – прошепна тя. – Сега те моля да ми помогнеш.

ГЛАВА ЧЕТИРСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Сряда, 28 декември

Реган и Кит седнаха с Луис в столовата за закуска. Той помагаше в полирането на медните съдове.

– Как спа, Луис? – попита Реган.

– Какъв сън? – отговори той. – Лежах буден и мислех дали съм се погрижил за това или онова. Беше ужасно – отпи глътка кафе и погледна ноктите си. – Надявам се само всичко да е готово до утре вечер.

Кит преглътна парче препечена филийка:

– Какво остава?

– Не знам. Точно за това не спя нощем. Хем всичко, хем нищо.

Реган остави чашката си с кафе.

– Луис, получи ли храната?

– Да.

– Продадена ли е вечерята?

– Да.

– Картините на местните художници пристигат ли утре?

– Да.

– Съставът идва ли?

– Да.

– Програмата напечатана ли е?

– Да.

– Медиите идват ли?

– Да.

– Тогава не се притеснявай.

– Известните последни думи.

– След два дни ще си седиш тук и ще управляваш печеливш ресторант. Само почакай и ще видиш.

– Чувствам се като булка – каза Луис, – която знае, че всички ще намерят някакъв кусур, колкото и добре да е организирано празненството.

– Добре де, щом знаеш, че ще е така и без това, тогава можеш да се успокоиш. Хората ще се забавляват. Повярвай ми.

– Надявам се, Реган. Предполагам, че трябва да се радваме, че не сме чували нищо повече за Жералдин. Чудя се, как ли се справя.

– Предполагам, че чисти плевнята и се готви за представянето

довечера. Тя ще изнесе реч, нали?

– Което е още един проблем. Тя е известна с бръщолевенето си когато вземе думата на събрания. Нещо ми подсказва, че ще имаме проблеми – Луис гребна малка лъжичка от овесената си каша.

– Умирам от нетърпение да се запозная с тази Жералдин – каза Кит.

– Тя е страхотна – рече Реган. – Сега сигурно репетира речта си.

ГЛАВА ЧЕТИРСЕТ И ПЕТА

Свеж и ранобуден Енгъс Людвиг влезе в офиса на Уондър Профъртис за трети път тази седмица.

Елен Гефке се изправи, за да го поздрави.

– Здравей, Енгъс. Не те очаквах днес. Как си?

– Нетърпелив. Всичко ме сърби, сякаш че съм болен от шарка.

Елен се усмихна.

– Дали едно кафе ще помогне?

– Поне можем да опитаме.

Елен искрено харесваше работата си на агент по недвижими имоти в Аспен. На четирсет години, три години след развода си, тя се премести в Аспен и никога не се беше чувствала по-щастлива. Атлетична природолюбителка от край време, обичаша ските, тя най-сетне почувства, че е намерила своя дом. Точно за това толкова обичаше да намира подходящи къщи за клиентите си. Мястото, на което знаеш, че принадлежиш, би казала тя.

Наля димящата течност от кафемашината в две чашки и даде една на Енгъс, като вече знаеше, че той го обича черно.

– Благодаря, Елен – рече Енгъс. – Ще ти кажа защо дойдох. Умирам от нетърпение да видя онази къща дето се нуждае от ремонт, за която ми каза.

Елен поклати глава и седна зад бюрото си.

– Енгъс, тя е наета до събота. Бих се радвала да ти я покажа след това. Не обичаме да притесняваме клиенти си с посещения, когато са си платили, за да останат няколко дни на спокойствие.

Беше очевидно, че това не притеснява Енгъс.

– Кои са те все пак?

– Никога не съм ги виждала. Резервацията беше направена чрез фирма, която изпрати чек. А аз им пратих ключовете и разписка.

Енгъс допи кафето си.

– Х-м. Чувствам се неуморим, Елен. В кръвта ми е да правя нещо непрекъснато. Аз съм като малко дете преди Коледа. Това, че съм отново в Аспен, ме прави толкова щастлив. Защо просто не отидем до къщата? Как ти изглежда? Бих желал да го видя поне отвън.

Елен погледна часовника. Приглади русата си коса назад и се изправи.

– Добре, Енгъс. Убеди ме. Да тръгваме веднага, защото имам уговорка за малко по-късно.

Енгъс се усмихна с най-очарователната си усмивка.

– Знаех си, че съм попаднал в най-добрия офис! Нещо в рекламата ви миналата седмица ме накара да вдигна телефона и да ви се обадя. Понякога имам чувството, че познавам някои хора много преди да съм ги срещнал за първи път? Харесва ми да правя бизнес с теб ...

– Разбира се, разбира се – каза Елен. Тя мина зад бюрото и си показа главата в задната стаичка. – Излизам. Ще се върна след малко.

В колата Енгъс я затрупа с истории за стария Аспен.

– Да, това място много се е променило, но все още има усещане за магия. Няма друг въздух, от който дробовете ти да се чувстват по-добре.

– Точно за това ми харесва да живея тук – каза Елен и се съсредоточи върху виещия се път.

– Аз напуснах града преди да дойдат Уолтър Пийпке и жена му Елизабет през четирсетте години и да го превърнат в ски и културен център – продължи необезпокояван Енгъс. – От това което всички ми казват излиза, че наистина са направили много.

– Съвсем определено – съгласи се Елен. – Те са основали Аспенската скиорска корпорация, Музикалния фестивал в Аспен, Центъра по околна среда в Аспен. И накрая благодарение на тях Аспен бе превърнат в Национална историческа област.

Вече бяха на няколко мили от града и тя се отклони от главния път и зави по малък, мръсен, неотбелязан път, който се кривеше и завиваше в продължение на половин миля.

– Накъде, по дяволите, сме тръгна ли? – попита Енгъс вгледан напред.

– Каза ми, че искаш усамотеност и красива гледка. Това ти и предлагам.

Най-сетне тя спря и посочи с ръка. Съвсем в полите на планината, в края на дълъг черен път, имаше малка викторианска къща, заобиколена от високи, вечно зелени дървета. На пътеката, която заобикаляше къщата отзад, се виждаше кола.

– Зад нея има плевня – каза тя. – Къщата се нуждае от ремонт, но възможностите са безкрайни.

Енгъс въздъхна и започна да разглежда, опитвайки се да си представи какво може да направи с това място. Виждаше го през всички сезони. Разбира се, къщата изглеждаше занемарена, но с малко боя и поправки можеше да го устрои напълно. „Тръбват ми само три месеца и ще

я постегна“ – помисли си той.

– Изглежда, че домакините са си в къщи – намекна той.

Елен игриво го плесна по ръката.

– Стига, Енгъс, казах ти, че не можем да направим това.

Енгъс обърна умолителен поглед към нея. Бялата му коса изглеждаше къдрава на слънчевата светлина. С пародично възмущение той се обърна към нея.

– Мисля, че ти каза, че всички тук са приятелски настроени.

В къщата Джуд и Уилийн бяха на път да се побъркат.

– Кои са тези? – попита Уилийн. – Какво правят тук, Джуд?

– Откъде да знам? – отговори остро той. – Зная само, че искат да продават къщата, но в договора пише, че няма да я показват, докато ние сме тук.

Беси и Ибън тъкмо ядяха, когато колата спря в края на пътеката и се виждаше от прозореца на дневната. Паникьосани, Уилийн и Джуд ги отведоха отново в стаята им и им завързаха устите с две кърпи.

– Не се опитвайте да правите каквото и да било – предупреди ги Джуд.

– Те отварят вратата на колата – Уилийн за малко да изкрещи. – Ще отида да им кажа, че в къщата е страшна бъркотия.

– По дяволите! – изкрещя Джуд. – Не исках да знаят кои сме ние. Добре, излез и ги разкарай оттам.

Уилийн облече якето си, обу ботушите и излезе навън през предната врата, която иначе въобще не използваша. Тя се завлече по пътеката до колата.

– Здравейте – каза с най-сладкия си глас, – мога ли да ви помогна?

Енгъс ѝ стисна ръката.

– Енгъс Людвиг. Не искаме да ви притесняваме. Желая да купя тази къща.

– Аз съм Елен Гефке, агентът, който продава къщата – обясни бързо Елен. – Господин Людвиг пожела да го доведе до тук. Искаше просто да се разтъпче. Не искаме да ви безпокоим.

– Бих ви поканила – каза Уилийн с половин уста, – но едни наши приятели ни бяха на гости миналата нощ и ще ви призная, че още не сме почистили.

– Това не ме притеснява... – започна Енгъс.

– Ние напълно разбираме – сръза го Елен. – Ще разгледаме къщата, след като си тръгнете.

– Благодаря. Беше ми приятно – каза Уилийн, отхвърляйки кичур коса назад. Върна се обратно в къщата, като на всеки няколко крачки се обръщаше да им помага, за да е сигурна, че си тръгват.

Като се прибра отново вътре, тя свали палтото си, остави го на дивана и седна до него.

– Джуд, става прекалено опасно.

ГЛАВА ЧЕТИРСЕТ И ШЕСТА

Подивяла от нетърпение, Жералдин чакаше Марвин Уинкъл, детектива, да ѝ се обади. Той наричаше сам себе си „частното око, което не мигва нито за миг, докато не реши проблема ти“. „Нито пък мисли – измърмори на себе си Жералдин след като отново погледна часовника. – Никога не намира за необходимо да проверява телефонния си секретар“. Това, което най-много мразеше, беше лъжата, която всички оставят на записващите си устройства, че ще се обадят веднага. – „Глупости. Минаха вече три часа, откакто му се обадох в шест часа сутринта аспенско време“.

Може би безделникът си почива някъде през празниците? За последен път разговаря с него преди шест седмици. Разследването нямаше прогрес, но сметката му идваше точно на време. Е, сега вече можеше да започне да печели парите си.

Жералдин се страхуваше да отиде в плевнята, за да не пропусне звънеца. Вместо това седна на кухненската маса и прочете още малко от дневника. Усмивка заигра на лицето ѝ, когато стигна до мястото, където Енгъс Людвиг попитал дядо ѝ дали може да я ухажда. „Той беше красив негодник – помисли си тя, – но аз не бях в настроението да се срещам с когото и да било. О, добре. Всичко с времето си. Този проклет телефон няма ли най-накрая да звънне?“ В този момент той извънтя.

В следващия момент тя викаше в слушалката.

– За малко да ти прикача прякора Рип Ван Охлювът – С висок възбуден глас изпълни вибриращите тъпанчета на Уинкъл с новостите, които откри.

– Това е чудесно, госпожо Спуунфелоу – избоботи той ентузиазирано. – Фантастично. Изумително. Невероятно. Това значително ще улесни цялата работа.

– Стига лигавщини – пресече го Жералдин. – Захващай се за работа! – тресна телефона и се загледа в почерка на дядо си върху измачканите страници.

„Трябва да си подготвя речта за утре вечер“ – сети се тя. Изведнъж получи просветление. „За откриването на портрета на дядо ми ще прочета от неговия дневник. Но при такъв голям избор от истории няма да знам кога да спра“.

ГЛАВА ЧЕТИРСЕТ И СЕДМА

Реган и Кит бързаха към човека с рамките. Офисът му беше на гърба на една галерия, пълна с големи картини със западна тематика. Подовете блестяха и тишина изпълваше сградата.

Еди, прошарен мъж на около петдесет години, с мускулести ръце и дълга коса, ги поздрави с кимване на главата.

– Тази картина на Крал Луи Осемнайсти трябваше доста да се почисти. Когато я докараха беше в отвратително състояние. Ние се опитахме да я почистим с парцал, напоен с терпентин и отстранихме голяма част от мръсотията, но това е само началото. Сега поне се вижда лицето му.

– Изглежда доста добре с чисто лице – коментира Реган. – Сега цветовете са много по-контрастни.

– Ъх-ъ – каза Еди загледан в портрета. – Тази картина трябва да бъде реставрирана напълно, но ние ще се постараем да изглежда добре за забавата утре.

– Красива е – промърмори Кит. – Хей, Реган, няма ли портрет на кралица Кит, за да ми я купиш?

– Ще гледам да намеря, когато си на ръба на нервна криза.

– Аз почти съм готова.

Еди като че ли не чуваше разговора им, толкова се беше съсредоточил в избора на рамка.

– Ъх-ъ, тази златна рамка е наистина хубава. Как мислите?

Реган разгледа златистата боя.

– Определено изглежда царствена, точно каквато ни трябва. Какво ще кажеш, Кит?

– Добре е.

– Съгласни сме.

Еди взе молива, закачен зад ухото му и започна да отбелязва нещо върху фактурата. Реган веднъж се беше опитала да задържи молив зад ухото си, докато работеше, но той непрекъснато падаше.

– Ще извикаме специалист, който ще се погрижи за картината на Бисли – каза той докато оставяше молива. – Чудя се какво ли още има госпожа Спуунфелоу в този неин плевник.

– Нямам представа, но с нетърпение очаквам да видя „Завръщане у дома“. Чувала съм толкова много за нея – каза Реган.

– Тя също е много добра.

Реган му плати за поръчката. Подавайки ѝ сметката той каза.

– Ще я донесем в ресторанта на Луис утре следобед. Тази картина е идеална за човек, който се казва Луис.

– Благодаря – рече Реган, – ако празненството премине успешно, той ще стане Кралят на Аспен.

– Няма причина да не стане.

„Надявам се да си прав“ – помисли тя.

ГЛАВА ЧЕТИРСЕТ И ОСМА

Беше чудесен ден за каране на моторна шейна. Зетят на Ида, Бък, ги прекара през всички пътища през планината. Те спряха при малка дървена колиба, където току-що направен шоколад се сервираше топъл в хартиени чашки. Малко бяла ружа беше допълнението. Цялата група се набута вътре и застъпва от крак на крак за да се стопли.

– Кара те да се чувстваш като пионер, а? – измърмори Кит. – Краката ми замръзват.

– Мисли колко хубаво ще ти бъде, когато отново се стоплят – посъветва я Реган.

– Имам резервен чифт дебели чорапи. Искаш ли да ти ги дам? – предложи Патрик.

– Защо никой, с когото съм ходила не би направил това? – попита Кит реторично, усмихвайки се на Патрик. – Ще приема предложението ти и ако все още съм свободна, когато станеш на двацет и една или осемнайсет, или колкото там трябва, можем да се сгодим.

Грег се усмихна.

– Той си има гадже.

– Това е хубаво – каза Кит, като си събуваше ботушите, – но само докато не се побърка по компютрите.

Реган се засмя и излезе навън с какаото си. Отиде до своята моторна шейна и седна върху нея. Тишината царуваше навсякъде. Никъде нищо не се движеше, нямаше признаци на съвременния живот. Снежното покритие на планината, която я заобикаляше, изглеждаше тихо и спокойно, вероятно почти така, както е изглеждало на двацет и осми декември преди хиляда години. „Моменти като този – помисли си Реган, – когато поглъщаш красотата и величието на природата, са истинско чудо. Като например това къде, по дяволите, се е дянал Ибън. Светът е толкова голям, че може да бъде навсякъде“ – помисли си тя, докато преглъщаше.

Допи какаото и отиде да изхвърли чашката в кошчето, близо до колибата. Усмихна се на закачения там надпис: „Не се притеснявайте, ние се рециклираме“. „Този знак не е съществувал преди хиляда години“.

Другите излязоха от къщичката, а Кит направо хвърчеше, доволна от новооткритата топлина в обувките си.

– Благодарение на Патрик бях спасена от измръзване.

– Трябва да се научиш как да се обличаш в студено време – посъветва я Бък.

– Нямам търпение да си купя чорапи. Интересно как малките неща в живота ми доставят такава радост тези дни.

– Цял ден това ще правим – реши Реган. – Обяд и чорапи.

Всички се върнаха при моторните шейни и запалиха моторите им. Сега беше часът. Подредиха се в колона и се спуснаха надолу. Реган се радваше, че приключението завършваше. Толкова ѝ се искаше Беси да се върне. Нямахме търпение да говори с нея. Защо я е потърсила, а после не се обади отново?

ГЛАВА ЧЕТИРСЕТ И ДЕВЕТА

Ида вадеше прането от сушилнята, когато чу колата да спира. „А, не, – каза си тя, – не искам да седя забутана тук в пералното помещение и да сгъвам кърпи, докато всички други си говорят.“ Тя бързо награби хавлиите в ръце и ги занесе на масата в кухнята.

Кендра и Нора топлеха ябълков чай. Двете двойки току-що се бяха върнали от ски.

„Голямо вълнение“, помисли си Ида, когато момчетата влязоха през вратата, следвани от Кит и Реган. Размениха се поздрави, докато Ида помагаше на Кендра да извадят чаши за всички.

– Как беше? – попита Кендра.

– Готино – каза Грег. – Трябва да си вземем няколко моторни шейни за тука.

– Моторни шейни ще използвате около две седмици на година – каза Кендра с кисела физиономия.

Сам влезе в кухнята.

– Ако Ибън се върне ще му свършат адски много работа.

– Би ли престанал! – засмя се Кендра.

– Никога! – отвърна Сам и извади една бутилка уиски от шкафчето.

– Какво ще кажеш за едно ударно?

– Не бъди груб!

– Това е само името на напитката, мила – запротестира Сам.

Кендра се обърна да сложи чашите на масата и внимателно огледа прането. Зелени нишки от една самотна зелена хавлия се бяха полепили обилно по всичките луксозни кърпи в пастелни тонове, избрани специално да съответстват на плочките в баните.

– От къде, за Бога, се взе тази зелена кърпа?

Нора погледна купчината.

– Скъпият ми съпруг е виновен – обясни тя. – Той я използва.

– Какво съм направил? – попита Люк, изниквайки на вратата.

– Използвали сте хавлия, мистър Рийли – засмя се Кит.

– Не те обвиняваме за нищо, Люк – каза Кендра, – но от къде, по дяволите, я взе?

– Беше в нашата баня – отвърна той с почуда в очите. – Сметнах, че кърпата си е кърпа. Жена ми беше изненадана, че точно нея съм избрал, но трябва да ви кажа, че не бях обърнал много внимание. Просто я

напилах в шкафа и я грабнах.

– Люк, – каза Нора, – всички онези пухкави хавлии бяха наредени там, а ти избра...

– ... този парцал – довърши Кендра, показвайки кърпата.

Сам погледна съчувствено към Люк.

– Нас, мъжете, не ни оставят дори за минутка, нали, Люк?

– Определено – съгласи се Люк. – Мислех, че другите кърпи са прекалено хубави да ги ползвам. А виж ги сега на какво приличат...

Ида започна да се притеснява.

– Извинявай, Кендра, не съм искала да я изпера със светлите кърпи. Първо бях пуснала тъмното пране и бях пренесла голяма част от него в сушилнята, когато телефонът звънна. Когато се върнах, съвсем не мислех и реших, че съм прехвърлила всичко, и затова започнах да слагам светлите кърпи да се перат.

– Не се тревожи – отвърна Кендра моментално.

– Веднъж един червен чорап си игра с мен на криеница в пералнята. Накрая сипах белина и сложих няколко бели блузи – каза Реган. – После само можех да се радвам, че харесвам розовия цвят.

Ида й се усмихна.

– Ужас!

– Трябва да е някоя от кърпите на нашия приятел Ибън – обади се Кендра. – Всъщност, – пръстите й се плъзнаха до ръба и тя откри едно още неоткъснато картонено етикетче, – би трябвало току-що да я е купил.

– Какво пише на етикетчето? – попита Нора.

– „Риц“.

– „Риц“? – възкликна Нора.

– Само се шегувам – тя леко присви очи. – Ей сега ще видя. Името на магазина е „Мишмаш“. Деветдесет и девет цента. – После прибави с драматичен глас: – Да, наистина. „Мишмаш“.

– Квитанцията, която намерих, беше от този магазин – каза Нора. – „Мишмаш“ във Вайл. Помня, че пишеше хавлии, чорапи и бельо. Онзи ден казах на Люк, че това трябва да е някоя от неговите хавлии.

– Ако си е оставил чорапите някъде наоколо, ще ги взема аз – предложи Кит.

Патрик и Грег се засмяха, докато Реган обясняваше шегата на останалите.

– Е, ако и чорапите са като кърпите, не смятам, че ще изпуснеш нещо, Кит – каза Кендра. – А и не мисля, че е възможно човек да намери

чак такива боклуци като тези из Аспен. Още един твърде съмнителен подарък от доброто ни приятелче Ибън.

– Според квитанцията е купил около една дузина – обади се Нора. Тя взе една кърпа за ръце с цвят на кайсии и я изучи внимателно.

– Чудя се къде са останалите – каза Кендра. – Дали не ги е набутал в някой друг ъгъл или процеп из къщата?

– Знаете ли, звучи смешно – добави Ида, като изтръскваше с огромно задоволство едно парцалче с кайсиев цвят, – но сутринта един човек, който минаваше през пералнята, имаше същите такива зелени власинки по кремавия си кадифен панталон. Каза, че жена му го била изпрала с някакви зелени кърпи и станало олеле-мале. Нишки от кърпите се били полепили навсякъде. Тогава му казах „От къде сте купили такива кърпи? Трябва да ги върнете.“ А той ми отговори, че били отседнали някъде и това не били техни собствени хавлии. Донесе още и смокинга си и вечерната рокля на жена си за колосване.

– Значи се е случило същото нещо? – попита Реган.

– Не е ли странно? – отвърна Ида, сгъвайки парцалчето.

– Доста при това – каза Реган. – Чудя се къде ли трябва да са отседнали, за да са им дали такива скапани кърпи. А имат и перална машина освен това.

Телефонът иззвъня и Грег грабна слушалката.

– Мамо, за теб.

– Ало – каза Кендра. – О, Господи! Шегувате се!

Всички замълчаха.

– Какво? – прошепна Нора.

Кендра покри слушалката с ръка.

– Ивон е. Братовчедката на Беси току-що се е обадила от Вайл. Била е в Денвър за няколко дена и когато се е върнала вкъщи, е намерила съобщение от Беси, че идва – Кендра направи пауза. – Но така и не е дошла.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТА

Кит държеше телефона и чакаше, когато Реган излезе от банята в кадифената си роба. Веднага забеляза безумния израз на лицето ѝ. Знаеше, че сега може да каже каквото си иска, а тя едва ли въобще ще бъде разбере, че някой говори.

– Хийтклиф се обажда – прошепна Кит.

– Какво иска? – попита отсъстващо Реган, докато отваряше чекмеджето и измъкваше една виненочервена спортна блуза.

– Всъщност беше грешен номер. Търсеха някоя си Катрин.

– О-о.

Реган махна кърпата от главата си, взе един гребен от тоалетката и улови образа на Кит в огледалото, която нервно въртеше шнура на телефона. Изведнъж се пренесе в настоящето.

– Кит, какво правиш?

– А, добре дошла в редиците на живите. Стюарт е на телефона. Той и Дерууд искат да се присъединят към нас за вечеря.

Реган повдигна вежда и се усмихна.

– Бях потънала в дълбоки размишления.

– Знаем. Ето – Кит ѝ връчи слушалката.

Реган я пое и седна на леглото.

– Здравсти, Стюарт! ... Много весело си изкарахме с моторните шейни ... всъщност родителите ми и Кендра с мъжа си ще ходят при Луи на вечеря ... искате ли и ти и Дерууд да се присъедините?

– Все едно да питаш католик ли е папата... – промърмори Кит.

Реган се отпусна на възглавниците и се усмихна.

– Луи събира сили за партито утре. Мисля, че всички ще си лягаме рано тази вечер ... добре, ще се видим към осем.

Реган затвори телефона, но той иззвъня отново в същия момент.

– Може би Дерууд просто иска да чуе гласа ти ... Ало. А, здрасти, Лари! Днес бяхме с моторните шейни ... мерси за поканата? ... Че кой въобще може да те намери? Винаги си толкова зает! – Реган се усмихна на Кит, докато слушаше как Лари ѝ обяснява, че няма определени планове за вечерта. – Ами защо не дойдеш насам? – тя му каза за вечерята.

– Да, Лари, Кендра вече си има добър зъболекар. До осем! Чао, чао!

– Кендра ще има цял клуб почитатели довечера – отбеляза Кит.

– Това е добре, защото аз няма да бъда особено приятна компания

тази вечер. Не мога да спра да мисля за Беси. Не мога да повярвам, че тя и Ибън са били съдружници. Просто няма смисъл. Не върви. И защо ще се опитва да ми се обажда?

– На знам, Реган. И сега бедната ѝ братовчедка се съсипва. Тя е единствената роднина на Беси, нали?

– Да – въздъхна Реган. – Чувствам се толкова безсилна. Искам да направя нещо, но не знам какво.

Кит поклати глава съчувствено.

– Преди да изпаднеш в транс отново, дай да се приготвим и да намерим Луи. Изчакай само той да разбере, че Беси я няма ...

– Доколкото знам, не е похвалил Беси за работата ѝ. Но съм сигурна, че не би искал Джералдин да научи. Тя може да реши да го обвини и за сегашното положение.

– Мисля, че при такова очаквано парти, доста хора ще са доволни, когато то свърши – каза Кит, докато изваждаше джинсите си от куфара.

– Я повтори?

– При такова очаквано парти ...

– КИТ!

Реган се върна в банята и пусна сешоара. Свистящият шум около ушите ѝ като че навяваше нови идеи в главата ѝ. През следващите десет минути тя реши какво ще е първото нещо, което ще направи утре сутринта. Ще се обади в „Мишмаш“ и ще провери какво знаят те за Ибън и зелените кърпи. След това ще посети Ида в пералнята, за да види дали човекът със зелените власинки вече си е взел дрехите. Може и да изглежда глупаво, но е все пак нещо, от което може да се започне.

Облечени със скиорските си блузи, джинси и ботуши, Реган и Кит слязоха във фойето. Беше оживено и празнично, стаята искреше от светлините на лампи и свещи. Бумтеше огромен огън, чашите звънтяха, хората се смееха, а от уредбата се разнасяха коледни песни.

„Утре вечер същото това място ще е нещо наистина вълшебно“, помисли си Реган.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА

На масата беше оживено. Всички изглеждаха много спортно. Кендра беше облечена с ярко зелена блуза, която обаче освен че подчертаваше очите ѝ, напомняше на Реган за зелените хавлии. В ресторанта цареше суматоха. Трип току-що беше взел поръчката им.

Лари беше успял да се намърда между Кендра и Нора и не след дълго вече беше сложил ръце върху облегалките на столовете им.

– Хей, Лари, – каза Реган, – може да стане страхотна снимка: зъболекарят и звездите!

Кит щракна с пръсти.

– Като си помисля, че не си взех фотоапарата!

Лари стисна Нора за рамото.

– Би ли им казала да спрат да се заяждат с мен?

Нора отвърна съсредоточения си поглед, втрепен в красивото лице на доста приемливия Стюарт.

– А?

– Дъщеря ти и Кит се държат гадно с мен.

– А още не са ти пациенти! – засмя се Нора.

– Вярно. Но тогава какво толкова съм им направил?

Дерууд си прочисти гърлото.

– Кендра и Сам непрекъснато разправят на мен и Кит за пиесата, която поставят в Ню Йорк. Страхно е вълнуващо!

– Ти изглежда доста разбираш от театър – каза Кендра.

– Обичам Бродуей – отговори Дерууд. – Трябва да дойда в Ню Йорк за премиерата ви през Февруари.

– Можем всички да отидем! – обади се Нора ентусиазирано. – Реган ще дойде от Калифорния, Кит – от Харлфорд. Стюарт, ти можеш ли да дойдеш? – попита тя с надежда в гласа.

– Разбира се, мисис Рийли.

– Викай ми Нора.

„А защо не майко?“ помисли си Реган.

– Ще си прекараме чудесно – продължи Нора. – Може да ми донесете проби от дрешките на децата си. Бих искала да поръчам малко дрехи.

– За какво са ти? – попита Реган. – Или би трябвало да питам за кого са ти?

– Дъщерята на Лорън Дудли очаква бебе през пролетта – отговори Нора, като че ли това отговаряше на всички въпроси. – На Лорън това ще ѝ е първото внуче. Трябва да е страшно вълнуващо!

– Обзалагам се, че е така – усмихна се Реган и хвърли един поглед на Люк, който повдигна вежди и ѝ се ухили в отговор.

– Каж ми, Лари – смени темата Реган, – какво стана с мадамата, с която танцуваше вчера? Изглеждаше доста готина.

Лари кръстоса крака и въздъхна.

– Нека да ти кажа нещо, Реган. Красотата повяхва. Но тъпотата си остава завинаги.

Докато всички се подсмиваха, Реган каза:

– Чак се просълзих от съвета ти. Бил си толкова чувствителен!

– Радвам се да разбера, че търсиш всички добри качества – добави Кит.

– Доста окуражителна мисъл – съгласи се Сам, връщайки се към преживяванията си като ерген.

– Смятам да се остановя скоро – каза Лари, неприкрито наслаждавайки се на вниманието на цялата маса сега.

Реган се усмихна криво.

– Когато налъмите вържат.

За ужас на Лари Трип дойде с подноса с напитките и отвлече вниманието от любимата тема на Лари – Лари.

– Мамо – обади се Реган докато Трип разпределяше напитките, – Трип пише автобиография. Казахме му, че ще помогнеш.

– Трип, – каза Нора с майчинския си тон, – каква работа искаш?

Той се усмихна:

– Това, което наистина искам да направя, е да остана тук, в Аспен, и да покарам ски още няколко години – сложи пред Нора чашата ѝ с бяло вино. – Аз съм пословичен ски-задник.

– Карал ли си някакви компютърни курсове? – изхриптя Дерууд. – Няма значение каква работа вършиш, винаги са полезни.

Реган не посмя да погледне към Кит.

– Прав си, Дерууд – каза Кендра. – Синовете ни сега знаят много повече от мен.

– Е, – рече Нора весело, – ако имаш нужда от помощ, извикай ме. Правила съм всичко от обяви за бюрата на Люк ...

– Какво пишеше в обявите? – попита Стюарт недоверчиво.

– Не питай – обади се Реган. – Вярвай ми, не искаш да знаеш. Присъствала съм на няколко от разискванията на първоначалните идеи.

– Мъжът ми има разни забавни хрумвания – обясни Нора.

Люк размаха драматично ръце:

– Всичко, което исках, беше да сложа обява, която да напомня на хората, че от погребенията могат да се изкарат пари.

– Кажи им и останалото, татко.

– И по този начин могат да спечелят доста. Жена ми реши, че показвало липса на чувствителност.

Трип се засмя и сложи последната чаша от подноса пред Люк.

– Разбирам я.

– Благодаря – каза Лари, поклащайки глава.

– Ще се върна след няколко минути с менютата.

Вдигнаха тост за здравето, богатството и мъдростта си през идващата година, чукайки чашите си с всеки на масата.

– Надявам се да те видя следващата година – каза тихо Стюарт на Реган, когато всички замълчаха за да отпият първата глътка.

– Ъ-хъ – съгласи се Реган.

Сега, когато бяха получили напитките си, Луи сметна, че е безопасно да се покаже от пашкулната атмосфера на офиса си. Придвижи се до масата с цялото самочувствие, което успя да събере.

Когато каза „Здравейте!“ гласът му изпищя.

– Здравсти, Кендра. Не си ми ядосана вече, нали? – попита плахо той.

– Не, просто искам да те убия – пошегува се тя. – Мисля, че знаеш, че прислужницата на Грандови е сред липсващите.

Лицето на Луи пребледня.

– Да. Реган ми спомена преди да дойдете тука тази вечер. Просто не мога да го повярвам. Но не мисля, че Ибън има нещо общо.

Думите му прозвучаха на Реган повече като молитва. Тя се облегна в стола си.

„Никога не съм мислила, че Ибън може да има нещо общо с изчезването на Беси, – замисли се тя. – Смятам, ако не друго, че са били еднакво замесени. Предполага се, че Беси е потеглила за Вайл. Ами ако Ибън я е пресрещнал?“

Сега говореше Кендра. Тя размаха ръка:

– Ибън го няма от Коледа. А и не би посмял да си покаже лицето в този град повече. Дори ако иска да затвори устата на някой.

„Надявам се да не е така – помисли си Реган. – Нека само да мине и утре вечер преди всички из града да започнат да разпространяват теорията, че Ибън е не само крадец, но и похитител. – Тя потръпна. – Или

може би дори нещо по-лошо.“

В другия край на салона Уилийн и Джуд седяха на маса за двама срещу стената. Те вече бяха там, когато Лари и тумбата му влязоха в салона. Бързо им махнаха за здрасти и се обърнаха пак един към друг.

– Провери ли стълбището към мазето при женската тоалетна? – попита Джуд.

Уилийн извади парчето портокал от чашата си и го мушна в устата си.

– А-ха.

– Значи си сигурна, че си знаеш пътя за утре вечер?

– А-ха – устата ѝ се смуси, докато измъкваше остатъците от парченцето портокал.

Трип дойде до масата и се опита да не изглежда погнусен, когато махаше покритата с червило обелка от портокала от бялата ленена покривка.

– Готови ли сте вие двамата да поръчате? – попита той с онзи фалшиво весел тон, който сервитьорите използват, когато ненавиждат клиентите си.

– Още не – отговори Джуд. – Просто се любиме на гледката за малко.

Когато Трип се отдалечи, добави:

– Просто трябва да проучим това място добре преди голямото ви парти.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА

След като Джуд и Уилийн излязоха за вечеря, Ибън се опита да докопа една от тежките старомодни фиби на Беси със зъби, но в крайна сметка само остави следи от ухапвания по главата ѝ. Накрая решиха да опитат да се наместват в поза, в която Ибън да пробва да измъкне някоя фиба с ръце. Не беше никак лесно, при положение, че ръцете им бяха заключени с белезници на гърба, а краката им бяха приковани за леглото. Беси се придвижи колкото можа по-близо до крака на леглото. Ибън се обърна с гръб и се приближи заднишком. Успя да извади една фиба и намери ръцете ѝ.

Ибън беше почти сигурен, че това няма да свърши работа, но единственият им шанс беше ако успее да отключи белезниците на Беси с фибата.

Уилийн и Джуд не излязоха преди да се стъмни. След като онзи човек почна да се навърта наоколо, те не искаха да рискуват той да се върне и да наднича през прозореца. Така че когато тръгнаха всички лампи бяха угасени и завесите дръпнати. Което означаваше, че телевизорът също не беше включен.

Отново и отново Ибън се опитваше да използва фиба след фиба, за да отключи ключалката на белезниците, но все без резултат. Всички се изкривяваха, когато се опитваше да ги вмъкне и да ги завърти.

– Просто не става – промърмори той с раздражение.

Но с безчувствени пръсти продължаваше да опитва. Знаеше, че след утре вече нямаше да са тук. А до петък сигурно вече нямаше и да са живи.

На няколко пъти усети как Беси потръпва, когато другият край на фибата се забиеше в дланта ѝ по време на опитите му да освободи ръцете ѝ.

– Съжалявам, Беси – каза той.

– Няма нищо – отговори тя. – Нали сме от един отбор.

Ибън си помисли за всичките закопчалки на гривни и колиета, които беше откопчавал и се запита защо единственият път, когато наистина имаше нужда от това, просто не можеше да се оправи с ключалката. Беше безполезно.

Ръцете го боляха. Най-накрая спря. Лежаха в тъмното, всеки унесен в собствените си мисли, дори подремнаха малко. Но Ибън се събуди

изведнъж.

– Нека пак да опитам, Беси.

– Добре – каза тя уморено и го остави да вземе още една фиба от главата ѝ.

Изглеждаше същата като останалите, но Ибън продължи да бърника с нея. Точно когато усети движение в ключалката и си помисли, че чу прещракване, звукът на колата, която се изкачваше по шосето проряза неподвижната нощ.

– По дяволите! – промърмори Ибън. – Помислих, че успяхме.

– Прибери фибите – каза Беси настойчиво. – Може пак да опитаме утре.

– Ще ги набутам в задния си джоб.

Забързано прегледаха матрака за още фиби и Ибън ги прибра в джоба си.

Задната врата на къщата се отвори.

– Аз ще ги проверя – каза Уилийн. Тя премина през ежедневната и отвори врата на спалнята, която беше малко открехната. После светна лампата и влезе в стаята. – Прекъсване за тоалетна – обяви тя и повдигна одеялото, за да освободи краката на Беси. – Хайде, Джуд! – провикна се тя. – Подай ми ръка. – Изведнъж замълча. – Защо това одеяло е толкова намачкано? Вие двамата да не сте правили нещо, а? Затова ли косата ти е толкова разрошена, Беси? – Уилийн почна да се смее.

Но когато освободи краката на Ибън и той се изправи, шумът от падаща фиба я накара да спре.

Тя я вдигна и я изучи внимателно.

– Ето какво сте правили, значи! – извика тя. Грабна ръцете на Беси и проучи леко издрасканите белезници. – Ела да видиш това, Джуд! – провикна се Уилийн. – Тези двамата са се занимавали с подозрителни занимания.

– Ибън, смятам да те претърся – каза Джуд с железен глас. След няколко секунди вече беше измъкнал цяла шепа фиби от джоба на Ибън.

– Време е за нова прическа, лейди – каза Уилийн на Беси, докато грубо издърпваше една по една фибите. С всяко дръпване косата на Беси бавно падаше по страните на лицето ѝ. – Ще ти кажа нещо, Джуд. Не мърдаме от това място до утре вечер, когато ще сме стегнали багажа и ще сме готови да тръгваме. До тогава онзи, който се опитва да надникне вътре, и тези двамата ... Добре, че утре ни е последния ден!

„Не може да ни бъде последния ден, – помисли си Ибън. – Просто не може!“

Същата мисъл се въртеше и из безфибата глава на Беси.

ГЛАВА ПЕТДЕТЕ И ТРЕТА Четвъртък, 29 декември

В девет часа на следващата сутрин Реган се беше облегнала в леглото с чаша кафе в едната ръка и телефона в другата. Току-що беше набрала номера на „Мишмаш“.

– „Мишмаш“ – обади се някаква жена. Гласът ѝ беше монотонен и носов.

Реган си прочисти гърлото.

– Добър ден. Името ми е Реган Рийли.

– Браво на вас – отвърна жената.

– Браво на мен – каза Реган. – Да, права сте – тя кръстоса погледа си към Кит, която се беше излегла на кушетката. – Ако нямате нищо против, бих искала да ви задам няколко въпроса.

– Нямам нищо против. Точно сега не съм много заета. По-късно през деня става по-оживено и тогава щях да ви помоля да се обадите друг път. Но сега само подреждам рафтовете, нали знаете ...

– А-ха – потвърди Реган и продължи: – Ще мина директно на въпроса. Един мой приятел е изчезнал и мисля, че миналата седмица е пазарувал при вас.

– О, боже.

– Притеснявам се – каза Реган.

– Можете ли поне да ми го опишете? Много хора минават от тук, нали знаете. Имаме доста изгодни разпродажби.

– Чувала съм. Името на приятеля ми е Ибън Бийн. Има ...

– Ибън! Ченгетата бяха тук онзи ден да питат за него.

– А, така ли.

– Да, мадам. Ъ-хъ.

– Какво им каза?

– Искаха да знаят дали е бил с някой и ей такива неща. Не беше много.

– И беше ли?

– Беше ли какво?

– С някой?

– Не. Прекара много време ровейки из един кош и после изкупи всички зелени кърпи, които имахме. Бяха нестандартни и имахме около дузина от тях. Ибън обича да купува изгодно.

– Значи го познавате?

– О, да. Ъ-хъ. Надявам се, че е добре. Предполагам, че те мислят, че е откраднал скъпа картина, а? Няма много смисъл като си помислиш че прекара един час тук онази сутрин за да търси изгодни продажби.

– Точно това си мислех и аз. Често ли идваше при вас?

– О, може би всеки месец или нещо такова. Слизаше от Аспен да провери какво имаме. Наистина направи голям удар с тези кърпи за деветдесет и девет цента.

– Казваш, че не са останали други, след като Ибън си е купил?

– Купи всички, които имаме. Точно ги бях намерила в склада отзад, оставени от господ знае кога. Изнесох ги в магазина и Ибън ги изкупи.

– Сигурна ли си, че купи една дузина?

– Да, сигурна съм. Той се пошегува, че когато купиш дузина понички, ти дават тринайста безплатно, а аз му казах, че не мога да направя това, защото ни е взел всичките зелени кърпи, които имаме.

– Помниш ли как беше облечен?

– Е, нали знаеш, мисля, че беше с дърварското си яке и с кепе. Това е, което винаги носеше. Изглеждаше развълнуван от приближаването на Коледа и така нататък. Подкачих го, защото не се беше избръснал. Изглеждаше все едно започва да си пуска малка брадичка, а той ми отговори, че щял да играе дядо Коледа и понеже брадата му била бяла сега, решил, че ще я пусне да порасне малко преди голямата вечер – тя млъкна за момент. – Надявам се, че е добре – каза тя отново.

– И аз – отговори Реган.

– Имам пред вид, че не изглеждаше като човек, който може да стои нещо на някой.

– Знам – отвърна ѝ Реган. – Не сте продавали някои от тези кърпи тази година, нали?

– Не.

– Знаеш ли от къде са се взели?

– Кой знае? Защо питате толкова много въпроси за тези кърпи?

– Просто се опитвам да проследя Ибън – отвърна небрежно Реган. Не искаше да започва да обяснява за евентуалните връзки или за това, че пускат нишки. – Благодаря ви за помощта, мис ... Извинете, как ви е името?

– Фани.

– Благодаря, Фани. Ако се сетиш за нещо друго, ще ми се обадиш, нали?

– Мисля, че мога.

Реган даде телефонния си номер на Фани и затвори.

Кит лежеше с ръце под главата.

– Е?

– Мис Фани казва това, което казвам и аз. Защо Ибън ще пазарува от разпродажби час преди да открадне картина, струваща милиони долари?

– Някои от най-богатите хора в света са точно тези, които гонят монета от пет цента по улиците – каза практично Кит. – Никога не би познала, че имат пари.

– Вярно. Но тази жена каза също, че Ибън купил дванайсет кърпи. Намерихме само шест при Кендра. Защо Ибън не ги е взел всичките със себе си?

– Не знам.

– Звучи налудничаво, но смятам да проверя с помощта на Ида за онзи човек, който занесъл панталона със зелените власинки. Това е единственият път, по който можем да тръгнем. Може ли тези хора по някакъв начин да са се сдобили с кърпите на Ибън? Ако е така, защо? А той дали е с тях?

– Какво ще правиш?

– Ще отида до пералнята и ще проверя дали Ида има етикетче с името им. Може още да не са си взели прането.

– Ще дойдеш ли с мен да караме ски след това? Ако няма какво друго да правиш?

– Разбира се. Добре ще бъде да изляза малко и да се раздвижа – Реган скочи от леглото. – Ще взема душ и ще се изстрелвам. Не искам да се задържаш дълго тук тази сутрин. Мисля, че ще е умно да си колкото се може по-далече от това място днес, докато Луи крещи на всички от персонала.

– Ще седя на телефона, докато се върнеш. Може пък Беси да се обади и да поиска откуп за Ибън.

– Това ще е интересен обрат – каза Реган. – Един господ знае къде са сега тези двамата. А аз тука преследвам зелени кърпи, за да ги открия.

– Каквото и да струва – каза Кит и придърпа одеялото до брадичката си, – може би трябва да накараме Дерууд да натъпче цялата информация в някой от компютрите си и да видим какво ще изплюе той.

– Мисля, че компютърът ще се окаже твърде объркан. Защото аз със сигурност съм.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Реган влезе в пералнята, където Ида маркираше дрехите. Ида вдигна глава от един полят със сос дамски костюм от три части и широка усмивка се разля по лицето ѝ.

– Здравсти, Реган – каза тя развълнувано. – Някакви новини от Беси? Мислех си за нея цяла нощ.

– Не съм чула нищо, Ида – Реган отиде до работното ѝ бюро и снижи глас, въпреки че в предните помещения нямаше никой друг. – Това, за което си мислех, е онзи клиент, който е донесъл панталона със зелените нишки по него.

Очите на Ида се разшириха зад очилата ѝ.

– О-о.

– Може да съм луда, но просто искам да видя дали нямаш име и адрес, на които мога да проверя. Обадих се в магазина, от където Ибън е купил тези хавлии, и ми казаха, че е взел всички кърпи, които са имали. Не че други хора не могат да имат зелени кърпи, които пускат власинки, но просто искам да проверя.

– Разбира се – отзова се Ида с ентузиазъм. – Точно като във филмите!

Реган се усмихна.

– Както искаш. Кой знае? Може пък тези хора просто да са намерили кърпите.

Лицето на Ида сияеше. „Най-последно малко вълнение тука,“ помисли си тя.

– Нека да видя дали мога да ти помогна – побутна очилата на носачи. – Искаше си дрехите готови за вчера следобед. – Тя отиде до карточетката с етикетчетата. – Спомням се, че името му беше Смит.

– Смит? – Реган изведнъж почувства как едновременно се развълнува и настръхва. Развълнува се, защото можеше да е попаднала на нещо и настръхна, защото Смит беше първото име, което идваше на ум на всеки, който не иска да си каже истинското име. По каквато и да е причина.

– Да – кимна Ида, – затова ми беше толкова лесно да го запомня. – Показалецът ѝ се плъзгаше нагоре-надолу по редичката с етикетчетата с буквата „С“, подредени по номера. – По дяволите – въздъхна тя. – Трябва да ги е взел.

Бръкна под бюрото и извади кутията с вчерашните етикетчета. Докато ги преглеждаше се почувства като актриса от трилър.

– Аха! – каза най-накрая не без драматизъм. – Ето го! Трябва да ги е взел вчера след като съм си тръгнала.

Реган се надвеси да погледне.

– Има ли адрес?

Ида се почувства смазана, защото усети, че ползата от нея току-що се беше изпарила.

– Не, Реган, няма. Сега си спомням, че спомена нещо от сорта на това, че не знаел адреса и телефонния номер на мястото, където били отседнали.

– Никак не е изненадващо. Може ли да погледна етикетчето?

Ида ѝ го подаде. Докато го разглеждаше, Реган потропваше с пръсти по бюрото.

– Имаше вечерна рокля и смокинг освен панталона?

– Да.

– Чудя се дали ще ходят на партито довечера. Това е най-значителното събитие в града – каза Реган. „Допълнено със скъпа картина, която ще е изложена,“ добави на ум.

Ида се намръщи, потънала дълбоко в мислите си.

– Иска ми се онзи следващият клиент да не беше дошъл веднага след него. Иначе щях да мога да си поговоря по-дълго. Не че беше от разговорливите, но нали разбираш какво искам да кажа. О! Той наистина каза, че му се налагало да я вземе вчера, защото не бил сигурен дали ще слиза до града днес, а му трябвала за четвъртък вечер. А това е тази вечер! Казах му, че ще направим всичко възможно, аз винаги го казвам това, нали знаеш, трябва да изглежда като че им правим голяма услуга, като им приготвяме дрехите бързо. Може ли да има друго голямо парти, на което да отидат тази вечер?

Реган поклати глава.

– Трябва да е частно парти. Ако се организираше нещо голямо, сигурна съм, че приятелят ми Луи щеше да го е споменал поне хиляда пъти вече. Ида, как изглеждаше роклята?

Ида се вторачи в рекламата за [??] на стената. После погледна към лавицата с вратовръзки, които продаваха. Не мислеше, че някой си е купил връзка от времето, когато тя започна работа тук. Приемайки замисленият вид който реши, че актрисите използват, когато са ги питали някакъв такъв въпрос във филмите, тя помълча известно време.

– Беше черна – каза накрая.

– И? – попита бързо Реган. – Не си ли спомняш нищо друго? Модел, дължина, каквото и да е?

– Беше къса и имаше дълбоко деколте, като почти всяка друга рокля в този град. Имаше нещо сребърно на нея. Съжалявам, Реган, но тя е от нещата, които ще позная, ако ги видя отново, но ми е трудно да опиша.

Реган прокара пръсти през косата си. Представи си, че тези двамата дойдат на партито довечера. Какво, ако Ида познае роклята? Това беше единственото нещо, което можеше да направи.

– Ида – каза тя, – имам нужда от помощта ти.

Ида отново се почувства добре. Ролята ѝ в драмата още не беше свършила.

– Кажу.

– Ще дойдеш ли на партито тази вечер като моя гостенка? Ще седнеш на нашата маса. Трябва да ми кажеш, ако забележиш роклята.

Електрическа вълна разтърси тялото на Ида.

– Но, Реган – опита се да каже тя, – тези билети са толкова скъпи ...

– Няма значение. Това е важно. Свободна ли си довечера?

„Шегуваш ли се?“ помисли си Ида. Тя едва успя да изрече думите.

– Да, разбира се!

Реган ѝ каза подробностите и вече излизаше от пералнята, когато Ида извика след нея:

– Имаш ли нещо против да си взема фотоапарата?

– Ни най-малко. Но трябва да си държиш очите отворени.

Ида гледаше как Реган Рийли вървеше по улицата и изчезваше от погледа ѝ. Бавно доплува обратно до коша с мръсните дрехи и започна да работи като фурия.

– Анджела Лансбъри, внимавай! – каза си тя.

„Може би ще има статия в местния вестник, – помисли. – Може би ще нося изрязаното яке тази вечер.“ Всичко беше просто прекалено вълнуващо.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА

По същото време в ресторанта подготовката за партито беше в разгара си. Луи беше в офиса си и отговаряше на телефона, проверяваше списъка си и излизаше в салона само да се развика на който й да е от персонала, който се окажеше на разстояние, достатъчно да го чуе. Но трябваше да признае пред себе си, че мястото изглеждаше добре.

Картините от местните художници бяха изложени на триножници из цялото фойе и салона. Масите в столовата бяха разчистени, за да освободят място за времето на огромен коктейл. Коледни украси и цветя имаше в изобилие, а салонът беше пълен със зеленина. От едната страна беше нагласен подиум с микрофон, а в центъра бяха разположени два триножника в очакване картините на Бийсли и дядото да бъдат положени в ръцете им.

Това, което накара Луи да се усмихне най-широко, бяха Кит и Реган, които се появиха на вратата и обявиха, че картината на Луи е пристигнала и трябва да бъде окачена на достойно място.

– Скъпи мои – скочи от стола си той, – хайде да отидем да я видим.

– Току-що се върнах – каза Реган, водейки ги към фойето. – Бяхме тръгнали да покараме малко ски. Трип рече, че току-що са минали и са оставили това.

Луи Осемнайсти беше облегнат на стената до огнището, поставен в златна рамка и изглеждаше наистина царствено.

– Само погледни цветовете! – възкликна Луи.

– Нарича се отстраняване на мръсотията. Харесва ли ти?

Луи я прегърна.

– Скъпа, просто съм влюбен в нея. Къде ще я сложим?

– Какво ще кажете над огнището? – предложи Кит.

– Огнището, както винаги, е центърът на къщата – каза Реган.

– Където картината принадлежи – добави Кит.

Трип дойде със стълба и инструменти, нужни за да закачат Луи на стената. Поспориха колко високо трябва да го окачат, но накрая всичко беше готово и Трип слезе от стълбата, за да огледа ефекта.

– Бих казал, че изглежда страхотно.

Луи светна.

– Реган, ще се разплача.

– Не сега, Луи. Разрешено ти е да плачеш само ако вечерта се окаже

провал.

– РЕГАН! – запротестира той.

Реган се засмя.

– Отрежи ми главата, крал Луи, ако всичко не е идеално. Не се тревожи. Сега ние с Кит ще се махнем от тук за няколко часа. После ще се върнем, ще се приготвим и ще изпием един аперитив с теб.

– Звучи чудесно, Реган. Всичко ще мине добре тази вечер, нали? – звучеше като дете, което моли за нещо.

– Разбира се, Луи – отговори Реган и когато тя и Кит излязоха, добави: – Само ми се иска наистина да бях убедена в това.

Дори след цял следобед страхотно каране, досадното ѝ предчувствие не беше изчезнало.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА

Ибън и Беси слушаха как Уилийн и Джуд опаковаха нещата си.

– Толкова ме е страх, Ибън! – прошепна Беси.

– Нищо не е свършило, докато не свърши – отговори той със свито гърло.

Знаеше, че не е кой знае какво успокоение. Когато чуха Джуд да казва на Уилийн да сложи картината на Кендра в колата на Ибън, той сериозно започна да се притеснява. „Защо го правят? – чудеше се. – Никога няма да вземат колата ми с тях. Всяко ченге в щата би трябвало да е нашрек за нея.“

– Не искам да се появявам на партито прекалено рано – чуха Уилийн.

– Трябва да отидем достатъчно рано, за да си намерим добро място за паркиране – отговори ѝ Джуд. – Ако не си осигурим бързо измъкване с картината, си търсим белята.

Шумът от отварянето и затварянето на кухненско шкафче се промъкна в спалнята.

– Всичко е готово за когато се върнем – каза Уилийн.

– Внимавай! – изкрещя Джуд.

Ибън и Беси замръзнаха, като го чуха да казва:

– Това е хлороформ, глупачето ми.

На другия край да града Койотът пусна радиото си. Докато наблюдаваше как Уилийн и Джуд опаковаха багажа си, сам се зае с част от своя. Трябваше да разглови оборудването си за наблюдение за в случай, че му се наложи да се измъква набързо довечера.

Преговори си плана на ум. След като картината изчезне, ще настане голямо объркване. Ще я сложи в двойното дъно на колата, където вече лежеше другата картина на Бийсли. Нямаше да има проблем да паркира колата си само на няколко метра от аварийния изход на столовата.

Да слушаш Джуд и Уилийн беше освежаващо. Моментът на опасността и веднага след това на триумфа вече приближаваше.

– Чао, чао, мой човек – каза той изключвайки радиото и вадейки щепсела от контакта. – Ще се видим довечера.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА

Марвин Уинкъл беше в самолет на хиляди метри над Илиноис и се наслаждаваше на коктейла си. Беше нетърпелив като дете на Коледа, всеки нерв в него потръпваше от вълнение. „Носител на добри знамения, това съм аз,“ помисли си той.

Всичко беше толкова невероятно.

Само почакай докато Жералдин чуе новините. Беше сигурен, че няма да има нищо против това, че вместо да ѝ се обади по телефона, си беше стегнал един малък куфар и беше изхвърчал за летището, връщайки се обратно в къщи само веднъж, за да грабне късите ски, които имаше още от гимназията. Може би след като беше свършил такава хубава работа Жералдин щеше да го накара да остане в Аспен. Като се имаше предвид, че е седмицата преди Коледа и хотелите взимаха по-високи такси, сигурно щяха да го поканят да остане в Спуунфелоувата обител.

Той се загледа в телефона, закачен за седалката пред него. Изглеждаше толкова примамливо. Просто пхъни кредитната си карта и се обади където искаш.

Дали да не се похвали? Защо пък не? Двете уискита си вършеха работата, а и беше в празнично настроение. Тананикайки си „Зимна магия“, той бръкна под седалката пред себе си и издърпа износения си черен куфар. Натискането на бутоните от двете страни по едно и също време винаги малко го възбуждаше. Подобният на пистолетен изстрел звук на отварящите се закопчалки, изхвърчащи настрани и удрящи се глухо, за да привлекат внимание, го накара да се усмихне. Само заради удоволствието той ги затвори и ги изстреля отново. И после пак.

Човекът от съседната седалка, с който се беше опитал неуспешно да завърже приятелски разговор, го погледна намръщено.

Уинкъл въздъхна и извади портфейла си. Обичаше да го държи в куфара, защото знаеше, че джебджиите са навсякъде, особено по време на празниците. Откри, че повърхностно изучава шофьорската си книжка, която беше малко оръфана по краищата и после изважда кредитната си карта.

Все още с куфара в скута си, той я мушна в телефонния апарат и набра номера си. Секретарят се включи на второто повикване, което значеше, че има оставено съобщение. Набра секретния си код и изчака, докато електронния глас го уведомяваше, че има едно съобщение.

Изведнъж гласът на Жералдин Спуунфелоу се разкрещя в слушалката четирисет хиляди фута над земята. Уинкъл се опита да се усмихне, като се надяваше, че съседът му не чува какво казва записаният ѝ на касета глас.

– Ще си наема друг детектив, ако продължавам никога да не мога да те намеря по телефона. ОБАДИ МИ СЕ!

Уинкъл седеше и гледаше през прозореца на самолета, когато телефонът прещрака в ухото му.

Натисна бутона за прекъсване, защото не искаше да бъде таксуван още една минута и сви рамене.

„Е, добре, – помисли си той. – Не искам да ѝ се обаждам сега. Ще ѝ кажа добрите новини на партито довечера. Отивам директно там щом се приземим. Ще бъде толкова щастлива, че ще накара всички журналисти да ни снимат. – Той разклати кубчетата лед в чашата си. – Кой знае? След тази вечер може би ще ме имат за новия Шерлок Холмс.“

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ОСМА

Жералдин седеше пред огледалото и закачаше една сребърна брошка на черната си рокля с високо деколте. По принцип отбягваше да носи бижута, но в чест на дядо си беше решила, че тази вечер ще носи сребро. Имаше роклята от повече от двайсет години и я бе носила само на малкото официални събития, на които беше присъствала.

Днес бе написала речта си. Това означаваше, че се беше откъснала от дневника му, но вълнението от предстоящата вечер започваше да се натрупва в стомаха ѝ този следобед. Най-накрая дядо ѝ щеше да получи част от признанието, което заслужаваше. Аспен щеше да се изправи на крака и да разбере заслугите му за този град, а тя се беше погрижила да ги изложи една по една. Не бяха ѝ казали колко дълго трябва да говори, но така или иначе нямаше да посмеят да я прекъснат по средата на обръщението ѝ към хората.

След като си сложи малко червило, което за нея беше рядко събитие, тя изучи отражението си в огледалото. „Трудно е да повярваш, че съм на седемдесет и пет, – реши тя. – Чувствам се толкова по-млада, но в същото време имам чувството, че съм преживяла три нормални живота тъга. Не, че нямаше и хубави моменти. Но фактът, че нямам семейство, винаги прави празниците по-трудни. Хубаво е, че усложнявам живота на другите, – продължи да си мисли, – защото иначе щях да седя и да се самосъжалявам. По-добре да викам на Рип Ван Уинкъл, отколкото да плача. Разбира се, той не се обади. Къде, по дяволите, е и какво прави?“

Жералдин взе сребърната си четка за коса и приглади няколко кичура в кока си. „Поне ако брат ми Чарлз се беше оженил и имаше деца, щях да имам кого да глезя. И някой, с който да си споделя вечерта. На дядо му отдават чест, а аз съм единственият роднина, който ще обира оваците. Поне мога да отдам енергията си на този град. Мога да получа цяло състояние за тази картина на Бийсли, но за какво ми е? Имам предостатъчно пари да си изкарам цял живот. Предполагам, че не би трябвало да се оплаквам. Целта на живота ми е да запазя името на Спуунфелоу живо, като помагам на новия музей и подарявам боклука от плевнята за каузата. Парада на Нова Година, воден от картината на Поп-Поп, ще бъде само началото.“

Връщайки четката на тоалетката, тя взе бутилчица с парфюм, която си седеше на покривчицата от както гаджето ѝ умря миналата година, и

се усмихна. „Никога не съм се притеснявала за такива работи, но защо пък не тази вечер? Престанах да се суея около външността си преди доста време, но тази вечер, е, тази вечер просто ми се иска да го направя.“ Тя дръпна деколтето на роклята си, мушкайки бутилчицата под тафтата и пръсна няколко пъти. После пръсна и на китките си. Преди да я остави на мястото ѝ, напръска цялата си рокля.

Проверявайки червилото си отново, тя се усмихна. „Още не съм умряла, – помисли си тя. – В края на краищата, кой знае какво вълнение ще ми донесе тази вечер?“

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Когато Марвин Уинкъл пристигна в Денвър в пет следобед, беше изненадан да разбере, че видимостта в Аспен рязко е спаднала и няма да има повече полети за там тази вечер. Летището беше затворено до сутринта или докато условията се оправеха.

Утре не ставаше. Представи си, че онзи гръцки вестonosец беше решил да измине разстоянието до там, където трябвало да извика „Победа, победа!“, за няколко дена? Можеше да поживее по-дълго, но затова пък сега нямаше да има маратони по целия свят.

– Трябва да стигна до Аспен тази вечер – каза той на билетния агент.

Тя посочи с добре оформения си маникюр в кърваво червен цвят.

– Там можете да си вземете кола под наем.

Имаше голяма опашка.

Уинкъл побърза и извади кредитната си карта. „Това е втория път, когато я използвам в интервал от няколко часа, – замисли се той. – Миналия път какво получих? Ядосаните приказки на Джералдин. Да се надявам, че този път ще имам по-добър късмет.“

Пресметна набързо. Щеше да му отнеме около четири часа да стигне до Аспен с кола. Чакането на опашката му се стори безкрайно, но най-накрая се погрижиха и за него. Попълни формулярите и му казаха да седне и да изчака автобусчето за паркинга, където бяха колите. Всичко му отнемаше толкова много време!

Утешаваше се сам, докато седеше и чакаше с багажа си и с късите ски, които на студената светлина на терминала изглеждаха много зле. Жералдин му беше казала, че звездният миг на живота ѝ ще бъде, когато представи картината на дядо си на музея. Когато тя свърши, той ще ѝ предложи звезден миг, който надминаваше този.

ГЛАВА ШЕЙСЕТА

В девет часа вече беше очевидно, че партито е много успешно. Луи светеше от щастие, докато слушаше комплиментите за ресторанта и картините. Картината на Луи хвърляше всички във възторг и той чуваше да го назовават „кралят“. Чувстваше се страхотно. Вече беше позирал за няколко снимки пред камината със знаменитости и важни клечки от елита на Аспен.

Пространството беше изпълнено с повече от шестотин души, отпиващи от коктейлите си, разговарящи и обсъждащи най-новата мода на вечерните облекла, красяща повечето от жените в залата.

Най-сериозният наблюдател беше Ида. Промъквайки се през тълпата, тя се забавляваше както никога досега, преструвайки се, че се възхищава на всяка черна рокля, която я хващаха да зяпа. „Къде, о, къде е онази, която държах в ръцете си само вчера сутринта? – помисли си тя. – Трябва да я намеря, просто трябва да я намеря!“

Бавно тълпата започна да се придвижва в залата за банкети, където сяха да бъдат вечерята, танците и програмата.

На една доста добре разположена маса съвсем до дансинга седнаха Кендра, Сам, Люк и Нора. Реган, която носеше черна кадифена рокля, намери Ида в тълпата и я заведе до масата.

– Искам да седнеш за малко – каза ѝ тя. – Обикаляш наоколо прекалено дълго вече.

– Не се тревожи, Реган. Това е най-страхотното изкарване, което съм имала от години. Само се ядосвам, че още не съм видяла роклята или клиента ми.

Кит и Реган седяха още в стаята за коктейла с Дерууд, Стюарт и от време на време Лари, когато Реган отиде да намери Ида. Стюарт се опитваше да измъкне най-доброто от всеки един от последните им мигове на общуване.

– Мразя да седя на маса, Реган – оплака се той. – Хваща ме секлета. Затова като се ожена ще стана бюфетчия.

– А аз пък не мога да дочакам – отвърна тя. – Ще ви видя пак вътре.

След като Ида седна и започна да си говори с групата, Реган се огледа из стаята. Оркестърът свиреше обзет от вълнение. Всички изглеждаха чудесно и напитките се лееха. Партито притежаваше онова неназовимо качество, което го правеше хубаво. „Луи трябва да е щастлив, –

помисли си тя. – Поне за сега.“

Забеляза Жералдин Спуунфелоу на масата, която беше най-близо до подиума на почетното място заедно с група от дейците на асоциацията „Спасете миналото на Аспен“. Мястото ѝ беше възможно най-близо до картините на дядо ѝ, които сега бяха и двете на сцената. Тази на Бийсли бе покрита с платно на капки със сини спретнати украшения, символ на Колорадо. Тази на дядото, портрет на изтъкнат стар гражданин с бяла козя брадичка, вратовръзка на ластик и някак си упорито милосърдно изражение, беше силно осветена и затова беше невъзможно да не ѝ обърнеш внимание.

Реган отиде да ѝ каже здрасти. Жералдин тръсна глава. Изглеждаше, че наистина се радва да я види.

– Реган, първия път, когато ти и Луи дойдохте в къщи, не мислех, че ще бъдем тук заедно тази вечер – каза тя топло, обгръщайки ръцете ѝ в своите.

– Адски много се радвам, че сме, Жералдин – отговори ѝ искрено Реган. – Не мога да дочакам да чуя речта ти.

Жералдин ѝ показа една тетрадка.

– Всичко е тук.

През рамото ѝ Реган виждаше да се приближава висок възрастен мъж. Беше Енгъс Лудвиг, стария жител, с когото се беше запознала, когато тя и репортера го посетиха, стегнат и елегантен в смокинга си с червен пояс.

– Изглеждате дяволски добре, сър! – каза му с уважение.

– Благодаря, Реган. Ти самата изглеждаш страхотно. Дойдох да видя дали тази красива госпожа ще пожелае да сподели този танц с мен. Но съм малко притеснен, като си спомня как преди почти шейсет години ме отхвърли. Чувствата ми все още са малко наранени.

Жералдин извъртя глава и погледна мъжа, когото не беше виждала откакто беше още младо момиче. Зяпна от изненада и пулсът ѝ се ускори.

– Енгъс Лудвиг – прошепна тя.

Двамата се засмяха едновременно и казаха:

– Не си се променила ни най-малко.

Енгъс взе ръката ѝ в своята.

– Моля, госпожо?

Жералдин се изправи от стола си, без да сваля поглед от него нито за миг.

– Ще ни извиниш ли, Реган ... – кимна Енгъс.

– Разбира се – отвърна Реган и се върна на масата си. „Я да видим, – помисли си тя, – кой може да дойде да ме потърси след петдесет години?“ Не можеше да се сети за никой.

Кит се бе запътила за тоалетната и Реган побърза да я настигне.

– Кит, чакай ме – извика тя.

Кит се обърна и се усмихна. Носеше ярко червена рокля, русата ѝ коса беше стегната на кок.

– Реган, чувствам се като въшка.

– Защо?

– Дерууд току-що попита дали може да ме посети в Кънектикът след няколко седмици.

– И ти какво му отговори?

– Казах му, че се срещам с един мъж и започва да става сериозно.

Реган направи пауза.

– Горкият той. Изглежда наистина много те харесва.

– Да, но просто я няма магията. Той е много мил, но не мисля, че ще излезе нещо. Реших, че това е най-добрият начин да се измъкна.

– Да, така е. Само е кофти, че трябваше да стане точно тази вечер.

Лицето на Кит изглеждаше замислено. Очите ѝ бродеха наоколо и изведнъж светнаха.

– Виж, Реган, той не си губи времето. Вече танцува с една друга.

Реган се обърна и видя Дерууд да танцува като омагьосан с една много привлекателна блондинка.

– Предполагам, че харесва вас, блондинките – каза тя. – Знаех си, че никога не съм имала шанс с него.

Кит се засмя.

– Чувствам се по-добре сега. Той е добър човек. Все още мисля, че трябва да пробваш с приятеля му Стюарт.

– Да не говорим за това.

Те бутнаха вратата на дамската тоалетна и влязоха вътре.

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ПЪРВА

Джуд и Уилийн случайно бяха попаднали сред компанията на една маса за осем, която, както останалите кисело забелязаха за разположението ѝ, можеше да бъде и в кухнята. Но за това пък пасваше идеално на целите на Джуд и Уилийн. Само на някакви си дванайсет фута зад тях беше дискретната стрелка за към тоалетните.

Клод, главният плановик на художествения картел, който беше уредил сделката за евентуалната продажба на картината на Бийсли във Вайл, беше осигурил и плановете от хотела на Луи. Уилийн знаеше точно къде трябва да отиде когато времето за грабежа дойдеше. Като уж отиде до тоалетната вчера, тя установи, че кутията и превключвателя бяха точно там, където трябваше да бъдат.

Фалшивият знак за инвалид на стъклото на колата им им беше осигурил привилегировано място за паркиране и привилегировано бягство. За да заемат това място те бяха дошли много по-рано от започващия в седем и половина коктейл, но вместо да общуват с хората, бяха седнали в един тих ъгъл на бара и отпиваха от газираната си вода. И двамата бяха прекалено превъзбудени, за да могат да проведат дори един малък разговор.

На масата за вечеря жената, седяща от дясно на Джуд, държеше да поддържат сериозен разговор. „Аз съм от Флорида. Съпругът ми и аз се запознахме в училище. Обожаваме да даваме официални вечери. Не е ли мусът от съомга страхотен? Аз никога не ям супа. Но погледнете съпругът ми. Той наистина се наслаждава на крем-супата от цветно зеле. Харесва ми идеята да танцувам между различните ястия. Това по някакъв начин смила храната, която ям. Съпругът ми мрази да танцува. Вие обичате ли да танцувате?“

– Не – отвърна Джуд кратко и му се искаше да я удуши, докато наблюдаваше синята покривка на точки, покриваща под себе си съкровище, което скоро щеше да бъде негово.

Най-накрая започнаха да сервират филето миньон. Знаеше, че след това ястие ще започнат речите. Огледа се наоколо с проблясък на задоволство и започна отново да се чувства сигурен. Доста от хората вече бяха пили достатъчно и се бяха отпуснали. В лявата част на подиума различаваше фигурата на възрастен мъж със служебна униформа, който, според източниците им, беше пенсионирано аспенско ченге и сега

работеше за музея. Беше назначен да пази картината по време на вечерта. Тя беше доставена от бронирана кола рано сутринта и трябваше да бъде отнесена от същата кола и върната в банковия трезор в края на вечерта. „Или поне такъв е техният план,“ помисли си Джуд.

Сервитьорите започнаха да разчистват чиниите от основните ястия. Джуд видя как един мъж от масата, сложена съвсем близо до средата на сцената, стана и предложи ръка на възрастна жена. Церемонията започваше.

Той се обърна към Уилийн и прошепна:

– Сега!

Ида очевидно беше приела назначението си за непрофесионален таен агент твърде на сериозно. Реган я гледаше с признателност как се мотае из залата между различните ястия, спирайки се от време на време на някоя маса да каже едно приятелско „Здравейте!“ на някой от клиентите си в пералнята. В същото време внимателно наблюдаваше танцуващите двойки.

Всеки път, когато се връщаше на масата при Реган, поклащаше глава.

– Нямаме късмет засега. Тук има толкова много хора!

След като главните ястия бяха разчистени, гръмнаха тромпети и прожекторите осветиха Жералдин Спунфелоу, която беше придружена до сцената от президента на асоциацията „Спасете миналото на Аспен“.

– Вече започва церемонията? Няма ли да сервираат десерт и кафе? Предполагам, че искат да са сигурни, че всички ще останат за речите – коментираше Ида. След това изведнъж погледът ѝ стана съсредоточен. – Реган – каза тя настойчиво. – Виждаш ли онази жена в коридора? Тази с роклята с черни и сребърни ивици на рамото? Това е роклята, която колосахме. Сигурна съм в това. Предполагам, че отива към тоалетната.

Реган се изправи. Луи току-що си беше придърпал един стол на тяхната маса, за да чуе речите. Тя се притесни от неговия укорителен поглед и точно когато промърмори „Извинете ме“, решителният глас на Жералдин прозвуча в микрофоните.

– Моят обичен дядо, Бъртън Спуунфелоу ...

Койотът също беше наблюдавал как Уилийн напусна залата. Забеляза погледа, който хвърли през рамо към Джуд, правейки зрителен контакт с него. Той тихо се запромъква покрай най-отдалечените маси,

докато стигна до входа за балната зала. Коридорчето, водещо до тоалетните, беше в дясно, а в ляво беше първият аварийен изход от залата, който щеше да използва, след като се увереше, че Джуд е изпълнил успешна фаза едно от плана си: да си присвои картината на Бийсли тази вечер.

Уилийн изчезна по коридорчето. Но не към тоалетните, знаеше той, а надолу по тесните стълби, които водеха до мазето и главният превключвател. Докато наблюдаваше, Джуд по план стана от стола си и започна да си пробива път към сцената, точно когато дадох думата на Жералдин Спунфелю. Койотът се намръщи. Реган Рийли, която винаги само създаваше проблеми, се придвижваше бързо от превилигираното си място, промъквайки се между масите. Не се съмняваше, че тя следва Уилийн. Колко ли знае?

Той се отдръпна назад, така че да не го забележи, когато се втурне в коридора към дамската тоалетна, където знаеше, че няма да намери Уилийн. Може би нямаше значение. Какъвто и инстинкт или информация да я беше тласнал след Уилийн, сега нямаше да ѝ помогне. Докато наблюдаваше, забеляза как Джуд пхна двете си ръце в джобовете. Знаеше, че от единия ще извади газова маска и очила, а от другия – пистолет, който ще изпрати няколко сачми със сълзотворен газ във въздуха. Комбиниран с рязкото потапяне в абсолютна тъмнина, задушаващият газ щеше на изплаши и да обездвижи нищо неподозиращите гости. Джуд веднага щеше да вземе картината и заедно с Уилийн щяха да се качат в колата си, която, както Койотът беше забелязал, бе паркирана много удобно, и щяха да изхвърчат към къщата си, където той щеше да бъде неочакваният гост.

„Остави другите да свършат мръсната работа, – помисли си Койотът. – Това винаги е било най-доброто.“

След няколко секунди светлините щяха да изгаснат и Джуд щеше да изстреля сачмите. Сега той беше точно до десните стълби за подиума. Щеше да се измъкне с картината.

Койотът избърза към аварийния изход вляво, точно до балната зала.

Марвин Уинкъл намираще, че е много изнервящо да караш по планинските пътища към Аспен. И, разбира се, беше започнало да вали. Напредваше много внимателно, страхувайки се, че може да се хлъзне някъде и да отлети в небитието. Още веднъж се сети за маратонския вестносец, който в момента, в който обявил победата, бе умрял.

В резултат на внимателното му каране вече беше единайсет без

една, когато най-сетне пристигна в „Страноприемница «Сребърната мина»“. Паркинга беше пълен. Знаеше, че Жералдин трябва да говори в единайсет и искаше да я чуе.

„Има ли някакво значение?“ помисли си той като паркираше, блокирайки някакъв западнал фургон. Това беше най-близкото място, което можа да намери до хотела, без да запушва пътя на колите на инвалидите. „Няма никакво значение. Ще се измъкна преди останалата тълпа. Искам да чуя речта на Джералдин, и после ще дойда да я преместя.“

Забърза към залата за банкети и пристигна тъкмо на време, за да види за момент Жералдин и да чуе първите й думи. В следващия миг лампите изгаснаха и той започна да кашля.

В момента, в който светлините загаснаха и газовите сачми се пръснаха във въздуха, Койота се втурна навън към колата си, виждайки за част от секундата как Джуд тича непохватно, понесъл обемист предмет. Той и Уилийн скочиха в колата си и потеглиха.

Койота скочи в своята, за да ги последва и започна да псува. Някакъв глупак беше паркирал точно зад него. Започна да върти яростно волана, придвижвайки се със сантиметри напред-назад, докато най-накрая успя да заобиколи камарата, която беше блокирала пътя му. Но преди да успее да потегли и да последва колата на Джуд, вратата за пътници се отвори.

– Трип – извика Реган кашляйки, със сълзясци очи. Тя бързо се настани зад него. – И ти ги видя! Давай след тях!

Само няколко минути преди това Енгъс седеше сияещ и гледаше как Жералдин беше придружена до сцената. Хубавичкото момиче беше станало красива жена. Беше го поканила да седне на масата ѝ и вечерта бе минала в разговори за старите дни. Когато се пошегува с нея за това, че го беше отхвърлила, когато той искал да я ухазва, тя потупа ръката му и той можеше да се закълне, че очите ѝ се навлажняваха.

– Е, може пък да е имало причини, за които ти нищо не си знаел – отвърна му тя. Беше много доволна да разбере, че той се връща да живее отново в Аспен.

Енгъс се облегна назад и се приготви да се наслаждава на обръщението ѝ. Човекът от историческия комитет направи хубаво встъпление, такова, каквото Жералдин заслужаваше. Колко души бяха направили толкова, колкото нея за този град? Енгъс се намръщи. Този тип, който

беше наел вилата, която той искаше да купи, се промъкваше към сцената. В бара Енгъс беше разпознал жена му, тази, която се правеше на толкова приятелски настроена, но не му даде да разгледа къщата. Надяваше се, че този не е някой от онези глупаци с фотоапаратите, които ще започнат да светят със светкавиците си в лицето на Джералдин, докато тя говореше. А ако беше, Енгъс щеше да се увери, че го е спрял.

Когато Жералдин започна да говори, мъжът, който бе предмет на вниманието му, бръкна с ръце в джобовете си. „Какво прави той?“ Очите на Енгъс се свиха. „Какво е това откачено нещо, което си слага на лицето?“

Лампите изгаснаха и залата се изпълни с писъци. Чуха се няколко автоматични изстрела от там, където стоеше мъжът. С едно инстинктивно движение Енгъс скочи от мястото си, изтича няколкото фута до сцената и скочи на нея. Протягайки ръка, той напипа задушаващата се, кашляща, разярена Джералдин.

Докато Трип намусено се измъкваше от паркинга, тълпи задушаващи се, задъхани хора започнаха да се изливат от изходите на ресторанта. Реган с ужас се сети, че майка ѝ и баща ѝ може да я търсят в района на тоалетните. Но така или иначе нищо не можеше да направи.

Когато стигнаха до пътя, вече нямаше и следа от другата кола, но Трип зави надясно без да спира. Тя знаеше, че той не може да е видял на къде тръгва колата.

– Трип – каза тя, държейки се на дръжката на вратата, – от къде знаеш накъде да караш?

– Обслужвах ги в ресторанта вчера. Знам къде са отседнали.

Реган се отпусна назад.

– Те ти казаха? – попита тя невярващо. – Това е последното нещо, което биха направили. Може въобще да не отиват натам сега.

– Имаш ли по-добро предложение? – тросна ѝ се Трип.

Шокирана, Реган го погледна, но после реши да не обръща внимание на тона му, защото той просто е разстроен от това, което се случи току-що. Очите ѝ още сълзяха там, където газът ги беше опарил. Но сега, на бледата светлина на таблото, тя видя, че неговите са сухи и в тях нямаше и следа от психическо объркване.

За пръв път забеляза телефона на седалката между тях.

– Дай да се обадя на полицията! – каза тя. Вдигна го и тръгна да набира, но преди да е успяла да натисне и първия бутон, той го грабна от

ръцете ѝ и го захвърли в задната част на фургона. Задната седалка беше пропаднала и тя го чу да се приземява някъде около страничния прозорец.

– Развален е – изръмжа той.

„Сега вече е сигурно,“ помисли си тя. Нещо не беше наред с Трип. Измъчващото я чувство за опасност я накара да погледне напред, докато той караше, без да се замисля за посоката. Един крадец би ли говорил свободно пред келнер? Не, той трябва да е от бандата им. Беше логично. Работеше в ресторанта и можеше да им каже къде е главният превключвател. Бил е навън, когато сълзотворния газ избухна. Кара толкова бързо, защото знае къде да ги срещне. Колата му е пълна с личните му вещи. Сърцето ѝ ускори пулса си и тя разбра, че не трябва да му дава да разбере, че го подозира.

Снегът се трупаше бързо. Беше трудно да видиш на повече от няколко фута напред. Чу го да псува под мустак.

– Какво става? – попита тя внимателно.

– Пропуснал съм един завой някъде.

Зави опасно бързо на сто и осемдесет градуса и колата започна да се пързала. „Всичко се обърква,“ помисли си ядосано той, като я стабилизираше. Първо този скапан автомобил, който му беше запушил пътя. После и Реган, която му се набута в колата. Е, това си беше нейният лош късмет. Имаше намерение да свие картината на Бийсли от колата на Джуд, когато те отиде да се преоблекат в къщата си. Ако излезе преди да е свършил, проблемът си беше техен. Но сега вече беше твърде късно за това. Беше загубил повече от пет минути и с всяка измината секунда рискът, че ще се измъкнат с картината, ставаше все по-голям.

От една пресечка в дясно той забеляза проблясване на приближаващи се фарове. Настъпи спирачките, когато две коли изхвърчаха на пътя и се разминаха с тях, отивайки в обратната посока. Трип знаеше, че Джуд кара едната, а Уилийн – другата.

Пътят беше прекалено тесен за обратен завой. Той зави в пресечката, от която колите бяха дошли, даде заден и ги последва в посоката, в която бяха тръгнали.

Усмихна се сам на себе си. Те напредваха по плана си. В Наблюдателна точка щяха да се освободят от нежеланите си гости. Така ще направи и той.

Енгъс притисна ръка към устата на мърморещата, задушаваша се

Жералдин и я изведе на свежия въздух отвън. Други също започнаха да се изливат след тях. Той излезе тъкмо навреме, за да види как Реган Рийли се качва в една кола, която точно тръгваше. Когато повече хора взеха да се измъкват, започна да се оглежда. Някое ченге трябваше да се появи скоро, а той беше единственият, който знаеше къде живеят тези крадци.

Всички от масата на Нора и Люк си пробиха път към изходите. Навън Нора каза обезумяла:

– Люк, Реган отиде до тоалетната! Може още да е там!

Люк се обърна с намерението да си пробие път през солидната маса излизаци хора, когато усети как някой го хвана за ръката.

– Тя не е вътре – каза Ида. – Проследих я и излязох точно когато тя се качваше в една кола, паркирана ей там – и посочи мястото.

Енгъс, чувайки част от разговора им, се обърна.

– Реган Рийли е ваша дъщеря? Аз също я видях да се качва в колата също. Мисля, че тя и шофьорът преследват този, който взе картината. А аз знам къде живее той.

Жералдин изведнъж се справи.

– Ами тогава хайде да се качваме в някоя кола и да вървим – тросна се тя. – Никой няма да вземе картината на Поп-Поп!

Марвин Уинкъл, който най-сетне беше забелязал Жералдин в тълпата след като беше излязъл, дойде навреме, за да чуе разговора. Той посочи своята кола под наем.

– Мис Спунфелоу, Марвин Уинкъл винаги на вашите услуги!

Енгъс грабна ключовете от ръката му.

– Аз ще карам.

Жералдин скочи на предната седалка.

– Хайде, Люк – извикаа Нора, отваряйки задната врата.

Уинкъл ги последва.

Енгъс тъкмо тръгваше, когато Ида отвори страничната врата и се набута до Джералдин.

Ибън и Беси бяха прекарвали безкрайно дългите четири часа, от както Уилийн и Джуд тръгнаха за празничната гала вечеря, говорейки си тихо. След като и двамата бяха приели, че няма да доживеят до утре сутринта, си разменяха признания за живота си.

Ибън даже накара Беси да се засмее, като и разказа за някои от

работите, които беше работил.

– Тъй като никога не съм имал истински родители, предполагам, че никой никога не ме е насочвал в правия път.

– Никога не си наранявал никого, нали? – попита го Беси.

– Муха не съм убивал през живота си. И съм сигурен, че всичко, което съм откраднал, е било застраховано. А ако не е било, едва ли е липсвало на притежателите си. Понякога си мислех, че го правя, защото съм луд. Но всички мислеха, че съм тъп. Никой никога не ми е казал, че съм умен или хубав. И аз исках да им го върна. Чувствам се много добре с теб. Звучиш, все едно идваш от добро семейство.

– Така е. Майка ми и баща ми бяха прекрасни хора. В това съм била по-късметлия от теб. Знаеш ли, никога не съм го казвала, защото обичам родителите си, все едно, че те са ме родили.

– Какво искаш да кажеш?

– Аз съм осиновена.

– Наистина ли? – Ибън тъкмо се канеше да я пита дали някога се е опитвала да разбере откъде е дошла, когато всички тези мисли изхвъркнаха от главата му. Неясният шум от кола, бръмчаща пред вратата, накара и двамата да подскочат. Знаеха, че Уилийн и Джуд се връщат.

– Тогава защо си нервен? – ядосано говореше Уилийн. – Нали взехме картината.

– Да, така е, но ти казвам, че не се чувствам добре. Трябва да се измитаме от тук бързо.

Уилийн прехапа устни. Всеки инстинкт ѝ подсказваше, че Джуд е прав. Когато излизаше от мазето при главния превключвател на хотела, беше чула вратата на дамската тоалетна да се отваря. Въпреки целия хаос и объркване, което настъпи след като Джуд изстреля сълзотворния газ, тя беше сигурна, че някой се беше опитал да я последва навън. И беше сигурна, че е Реган Рийли. Когато беше погледнала към Джуд, беше я забелязала да става и да напуска масата си. След това когато потегляха, някой на паркинга до тях се опитваше да маневрира с фургона си, за да заобиколи една паркирана кола. Като се имаше предвид какво се случваше в ресторанта, кой освен нея и Джуд щеше да напусне хотела без да се опита да помогне на хората вътре? Беше ли възможно Койотът да е бил в съседната кола? Мисълта накара Уилийн да изтръпне. Нямаше нужда от подканите на Джуд, за да си свали вечерната рокля и да се напъха в скиорския си пуловер, памучните си панталони и ботушите,

оставени в кухнята. Джуд се преоблече с нея. В следващия миг дрехите им бяха в един куфар, който от своя страна беше метнат в колата.

Бутилчицата хлороформ и памука бяха на кухненската маса. Те се спогледаха.

– Сега ще ги изведем от тук – каза Джуд.

Уилийн взе бутилката и памука и ги прибра в пътната си чанта. С отработен жест тя насочи пистолета към Ибън и Беси, докато Джуд освобождаваше белезниците на краката им и ги поведе към колата на Ибън. Картините на Кендра Ууд вече бяха там. Когато останките от колата бъдат намерени, щеше на има достатъчно непокътнати парчета, за да решат, че Ибън е крадецът на картини.

Навън въздухът беше станал ужасно студен. Небето беше тежко и мрачно. Нямаше нито една звезда. Изведнъж започна да вали.

Когато Беси и Ибън бяха настанени в колата с ръце, здраво вързани зад гърбовете им, Джуд кимна на Уилийн. Тя отвори бутилката с хлороформа, напои памука, застана на предната седалка и с бърз жест го набута в лицата им. И двамата се опитаха да се дръпнат. Псувайки, Джуд скочи в колата, пусна пистолета си на седалката и коленичейки зад Уилийн се наведе напред и притисна Ибън като в менгеме. След това Беси вече не можеше да отбегне памука, който Уилийн буташе под ноздрите ѝ. Двамата се строполиха безчувствени, свличайки се към пода. Джуд излезе от колата и влезе през задната врата. Надвесен над тях, той откачи белезниците от ръцете им.

– Качвай се в нашата кола и внимавай да не изоставаш! – викна той грубо на Уилийн. – Ще се отървем от тях в Наблюдателна точка.

Ибън се съвземаше, когато Джуд докара колата до Наблюдателна точка. Несигурно се опита да изправи глава, когато усети колата да спира и да нахлува студен въздух. Къде бяха? Какво ставаше? След това осъзна, че ръцете му са свободни. В следващия момент усети, че блъска колата отзад. Какво ставаше?

На светлината на фаровете Реган виждаше как една фигура изскочи от колата, която беше спряла на ръба на наблюдателния регион. През силния снеговалеж го видя да тича към колата, която беше паркирана зад първата. В следващия миг той блъсна колата, от която току-що беше слязъл. С ужас тя забеляза как оградата се разкъсва и предните гуми на колата увисват във въздуха. На съседната седалка Трип се усмихваше.

Джуд видя приближаващите се фарове докато се прехвърляше от колата на Ибън в своята собствена. Проследили са ги! Той натисна газта, изпрашайки колата на Ибън към пропастта, след това даде заден и тръгна назад по пътя, но откри, че той е блокиран от фургона. Фургонът напълно запречваше тесния път за надолу.

– Не можеш да го заобиколиш! – изпищя Уилийн.

– Само гледай! – изръмжа той. Колелата му почнаха да се хлъзгат, докато обикаляше задницата на фургона на Трип.

– Ще ни убиеш! – пак изкрещя тя. – Само погледни наклона!

Като обезумял той даде заден ход. Колата се завъртя и се блъсна в скалите на планината, а фаровете ѝ все още осветяваха колата на Ибън. Главата на Уилийн се блъсна в стъклото. Главата на Джуд – в кормилото. Замаян и кървящ, той чу задната врата да се отваря.

– Не се обръщайте! – предупреди ги гласът. – И не се опитвайте да се докопате до пистолета! Още веднъж ви благодаря!

Реган видя пистолета в ръката на Трип точно в момента, в който осъзна, че има някой в задната част на автомобила, чиито колела висяха над ръба на пропастта. Действайки инстинктивно, тя отвори вратата на фургона, приведе се и изтича към колата. Отвори вратата и просто не можа да повярва на очите си. Оказа се лице в лице със замаяния Ибън.

– Ибън – ахна тя, грабвайки ръката му и придърпвайки тежестта му към себе си.

– Беси също е тук – прошепна той слабо.

– Излизай, излизай. Аз ще се погрижа за нея – каза Реган, дърпайки го настрани.

Той падна на земята. Тежестта му беше стабилизираща колата и сега предницата се наклони опасно.

– Измъкни Беси от там – промърмори Ибън, докато се опитваше да се задържи на краката си.

Реган се опита да издърпа Беси за ръцете, но тя беше мъртво тегло. Усети как колата започва да се пързала надолу. За възможно най-кратко време тя се вмъкна в задната част на колата приведена, пхна ръцете си под гърба на Беси и повдигна безчувственото ѝ тяло. Трябваша ѝ няколко опита, но накрая главата и раменете на Беси висяха от вратата.

Можеше да види как Ибън се бори да се задържи на краката си и да се приближи към тях. Издърпа отпуснатото ѝ тяло от колата, оставяйки

я да лежи на земята до него. Без общата маса колата се хлъзгаше напред. Когато вече падаше, Реган скочи навън. Колата премина през останалата бариера и падна отстрани. Десният крак и дясната ръка на Реган висяха над пропастта. Тя се пързеляше и се опитваше като безумна да намери нещо, за което да се хване, когато усети здрава ръка да я сграбчва.

– Няма да караш ски тази вечер, Реган – каза Ибън, докато я издърпваше на безопасно място.

В далечината Реган можеше да чуе воят на приближаващите се сирени. Познати гласове викаха за тях.

Нещата не се развиваха по начина, по който Трип очакваше. Приритието му вече го нямаше, но след петнайсет минути това вече нямаше да има значение. Картината на Бийсли беше отзад в колата му. Беше взел ключовете от колата на Джуд. Реган Рийли още се бореше да извади онази жена от другата кола, когато той потегли. До времето, когато някой ще ги намери, той ще задейства резервния си план. Друга кола, заключена в една плевня с дрехи, документи и дегизировка, беше само на петнайсет минути оттук.

Но докато завиваше около бордюра, успя да види приближаваща се колона от коли. Четири от тях имаха светещи буркани. Докато ги отминаваше в обратната посока, една от полицейските коли направи обратен завои и той разбра, че не може да се измъкне и че късметът му най-накрая му беше изневерил.

– Реган! – изкрещя Нора. Всички тичаха към тях.

– Добре съм – извика тя.

Уинкъл не можеше да повярва на очите си. Колата му водеше преследването. Неговата кола с портативния телефон, с който беше решил да се изфука и с който бяха извикали полицията. Всички бяха видели как другата кола изхвърча в пропастта. Когато Енгъс спря колата, всички изскочиха и се затичаха нагоре по хълма. Дъщерята на Рийли, Реган, беше на земята с още двама.

Цялата група се беше струпала над тях. Един мъж с къса брада клатеше глава. Жената на земята се размърда. Реган се изправи.

– Вижте кого намерих! Знаех си, че са заедно. Искам всички да се запознаете с липсващите Ибън Бийн и Беси Армбъкъл.

Уинкъл се почувства все едно са го сложили на електрическия стол.

– Ибън Бийн и Беси Армбъкъл! – извика той. – Вие сте причината

да съм тук тази вечер! – той се обърна към Жералдин, която Енгъс пазеше от студа: – Мамо, мога ли да те представя на липсващите ти близнаци?

Жералдин го изгледа като тресната с мокър парцал. После погледна към Ибън, който напомняше на дядо ѝ с бялата си брада. Пуснатата коса на Беси седеше така, както беше седяла нейната собствена преди да започне да я носи вдигната. Тя се наведе и започна да плаче. За пръв път през живота си ѝ беше разрешено да прегърне бебетата си.

Петдесет и шест години след като се бяха родили, гушнати в снежната виелица на един студен планински връх в Аспен, Жералдин не можеше да почувства нищо друго, освен топлината на телата им. Струваше ѝ се, че никога няма да ги пусне.

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ВТОРА

В ресторанта последиците от атаката със сълзотворния газ и кражбата на картината на Бийсли се бяха обърнали на празник. Мястото си беше все още опустошено, а нервната криза на Луи почти го беше убивала, когато Жералдин влезе през вратата с Ибън от едната страна, Беси от другата и Енгъс по петите ѝ. На Луи му се прииска да се разплаче. Така и направи. Кой можеше да предположи, че Ибън е син на Джералдин!

Повечето от гостите си бяха тръгнали по време на истерията. Но журналистите не бяха. Новинарски екипи и репортери още се тълпяха наоколо. Когато колите от Наблюдателна Точка се върнаха, Луи беше казал на персонала си, този път без Трип, да приготви чинии с бъркани яйца, кифли, чаши с кафе и разбира се, да извадят шампанското. „В крайна сметка не съм съсипан, – помисли си той. – Може да трябва да купувам много нови чинии, но поне не трябва да затворя хотела и да се крия от хората.“

Жералдин седеше на челното място на една голяма маса за банкети, държейки за ръце близнаците си. Очите ѝ непрекъснато се пълнеха със сълзи, при което тя само за момент пускаше ръцете им, изваждаше подгизналата кърпичка от джоба си, избърсваше се набързо и грабваше ръцете им отново, всеки път стискайки все по-силно.

– Не плачи, мамо – каза Ибън.

– Не мога нищо да направя, детето ми – каза тя подсмърчайки. – Никога не съм и мечтала, че това може да се случи. И като си помисля, че не знаех, че не е било едно бебе, а две, докато не прочетох дневника на Поп-Поп! По това време изхвърляха от училище, ако имаш дете. Дядо не е искал да узная никога, че съм имала близнаци. Мислел е, че това ще ме разстрои двойно. Той беше такъв добър човек. Той беше този, към когото се обърнах, като разбрах, че съм бременна. Родителите ми се съгласиха да ме заведе някъде, за да мога да родя детето ... децата ... – Жералдин избърса очите си отново, – без да ме изхвърлят от обществото.

– Кой е баща ни? – попита Ибън внимателно.

Жералдин изправи гръб.

– Най-големият безобразник и подлец, който някога е минавал през тези местности, ето това беше баща ви. Дядо му е на картината с Поп-Поп. Били са партньори, но са се разделили. Дядо ми е завъртял

успешен бизнес, а партньорът му не могъл, така че напуснал със семейството си. След години внукът му се върна и започна да ме ухажва. Претенцията ми за хората тогава не беше много добра и в крайна сметка се оказах бременна след голямото парти в плевнята. В момента, в който чу, си вдигна чукалата от този град. Дядо мислеше, че е един вид отмъщение. Но поне сега имам вас ... – Жералдин се обърна към Беси: – Толкова се радвам, че те е осиновило такова добро семейство.

Беси я погледна.

– Да, така е. Но тука има един тънък момент. Въпреки че имах една прекрасна жена, която аз считам за майка, мир на праха ѝ, пак бих искала да ти казвам „мамо“.

Жералдин бръкна за кърпичката си отново. Избърса очите си и извика на Луи:

– Донеси ми една чаша от този твой билков чай. Мисля, че имам нужда от него.

Луи се усмихна.

– Идва веднага.

– Нора, Люк – Кендра и Сам се затичаха към тях докато цялата група се вмъкваше обратно в ресторанта. – Нямахме си на идея какво е станало!

– Е, само малка разходчица с кола – каза Люк, прегръщайки Нора.

– Казвам ти, Кендра, все така ще се случи, щом мръднем на някъде – Нора се усмихна и тръсна глава.

– Знаехме, че си искате обратно икономата и решихме, че можем да помогнем – линиите около очите на Люк се сбръчкаха, когато се усмихна.

Сам посочи към масата, където Джералдин, Ибън, Беси и Енгъс седяха заедно, потънали в разговори.

– Не съм сигурен. Нещо ми подсказва, че от сега нататък ще си има по-добри занимания ...

– Мамо – каза Ибън, – мислиш ли, че можем да си построим тангенторна вана в къщи?

– Каквото пожелаеш – увери го Джералдин.

– Аз ще помагам – извика Енгъс. – Страхотен майстор съм.

Беси го удари по рамото.

– Можеш да бъдеш новият ни татко.

Енгъс се усмихна на Джералдин:

– Никога не казвай „никога“.

Стюарт поздрави Реган на вратата.

– Добре ли си? – попита той истински загрижен.

– Да – отговори тя, поглеждайки го. Беше отпуснал папионката на смокинга си и за пръв път, откакто се бяха срещнали, изглеждаше омачкан. И притеснен.

– Роклята ти е мокра от снега – каза той и свали якето си, слагайки го около раменете ѝ.

– Какво се е случило на Кит? А на Дерууд? – попита тя.

– Тука някъде са.

– Стюарт, нека да отидем отзад. Искам да погледна балната зала.

– Разбира се.

Те се придвижиха през ресторанта и спряха пред френските врати на това, което сега беше бедствена зона. Масите бяха преобърнати, чиниите – счупени, подиума беше обърнат на една страна. Само портрета на Поп-Поп, все още прав върху триножника си, беше на място, гледайки съсредоточено останките пред себе си. Снимачните екипи бяха помолели Луи да не оправя преди да направят няколко хубави снимки на стаята. Беше повече от доволен да им услуги.

– Никога не би предположил, гледайки тази стая, че всичко се е оправило – каза Реган, увивайки се в якето на Стюарт. – Уилийн, Джуд и Трип сега са зад решетките. Просто не мога да повярвам, че никога нищо не съм подозирала за Трип. Изглеждаше толкова мил човек. Явно инстинктите ми не са били толкова силни спрямо него.

– А какви са инстинктите ти спрямо мен? – попита Стюарт, хващайки ръката ѝ.

Реган замълча.

– Ами ... – започна да мънка тя.

– Предполагам, че се държиш настрана от мен. Изглежда, че не ми вярваш – каза Стюарт със сантиментален вид. – Затова искам да съм наясно с теб.

Реган изглеждаше объркана.

– Да си наясно с мен за какво?

– Не притежавам компания за детски облекла.

– Не притежаваш?

„Чакай само майка ми да разбере, – помисли си тя. – Ще изпадне в

депресия.“

– Не. Но чичо ми притежава и съм работил там няколко лета когато бях в колежа.

Реган замълча за малко.

– Защо ме излъга?

Стюарт я погледна в очите.

– Не исках. Но трябваше. Виждаш ли, Реган, – той отметна косата от челото си, – аз съм бодигардът на Дерууд, а той не иска хората да разберат това.

Реган зяпна.

– Негов бодигард? Че защо му е бодигард на него?

– Има нужда от закрила, защото току-що продаде компютърната си компания за двеста милиона долара. И малко го е страх от похитители, понеже продажбата получи широка гласност.

Реган преглътна с мъка. Само почакай Кит да разбере! Ще бъде като жив труп.

– Радвам се, че ми каза, Стюарт – успя да каже тя слабо, докато с ъгълчето на окоето си забеляза Кит и Дерууд да се приближават.

– Реган! – извика Кит. – Благодаря на Бога, че се върна. – Тя надникна в пустата зала. – Изглежда все едно играта на „Двама са малко, трима са много“ е излязла от контрол, нали?

– Ъ-хъ – отвърна Реган.

Дерууд се усмихна на Реган.

– Притеснявахме се за теб.

– Благодаря, Дерууд. Хей, трябва да отидем при другите на масата, но аз първо ще се отбия до тоалетната.

– Ще се видим вътре – каза Стюарт.

– Кит, ще дойдеш ли с мен?

– Защо не? Изглеждаш като да ти трябва малко помощ за роклята.

Когато вратата зад тях се затвори, Реган се обърна към Кит, която се усмихваше на себе си в огледалото, оправяйки няколко кичурчета коса, които се бяха измъкнали от кока й.

– Реган – каза тя докато пригладяше косата си, – не мога да повярвам на това, което се случи тази вечер. Когато лампите изгаснаха и изстреляха сълзотворния газ, аз Кендра, Сам, Дерууд и Стюарт бяхме на масата, от където беше трудно да се измъкнем. Хората започнаха да тичат и да се паникьосват и аз паднах. Но Дерууд беше толкова сладък! Разбута хората и ме вдигна от пода. Казвам ти, може да се окаже, че не е толкова лош. Наистина трябва да му дам шанс. Беше страхотна паника,

но той спря и ми помогна, когато имах нужда от помощ, а това е много за мен – Тя повдигна рамене. – И ръката му я усещах толкова изненадващо силна около мен, докато ме извеждаше навън – Кит погледна Реган. – Значи Стюарт ти даде якето си. Това е толкова романтично. Обичам, когато някое мъж направи така.

– Кит, имам да ти казвам нещо и мисля, че трябва да седнеш.

– Защо?

– Новините могат да те накарат да загубиш равновесие.

– Къде да седна?

– Затвори тоалетната чиния на някоя от тоалетните.

Кит изглеждаше разтревожена, когато забърза към една от кабинките, пушна капака да се затвори с трясък, седна и кръстоса крака.

– Е, Реган, какво става?

– Кит, Стюарт е бодигардът на Дерууд.

– Бодигард! Какъв лъжец! Защо не ти е казал? – Кит млъкна за част от секундата и следа от осъзнаване и страх мина през лицето ѝ. – Защо му е на Дерууд бодигард?

Реган преглътна.

– Дерууд не иска хората да се отнасят по по-различен начин с него, само защото ...

– Само защото КАКВО?

– Само защото продал компютърната си компания за ... за ... за ...

– КОЛКО? – изпищя Кит.

– Две ... две ... – на Реган ѝ беше трудно да го каже.

– Два милиона долара? – попита Кит с измъчена физиономия.

Реган поклати глава бавно.

– Не, не, не. ДВЕСТА милиона долара.

Думите изпратиха електрическа вълна през тялото на Кит, която я накара да се изстреля от тоалетната чиния като ракета. Тя отстрани Реган от пътя си и зачатка с високите си токчета по пода на тоалетната толкова бързо, че Реган беше сигурна, че е видяла искри. Блъсна вратата и извика нетърпеливо:

– Дерууд! Скъпи, къде си?

Луи търчеше из ресторанта, уверявайки се, че журналистите са доволни. Искаше да събере всички за един общ тост, а списание „Пийпъл“ искаше групова снимка на всички участници. Но първо трябваше да почака, докато някои интервюта свършиха.

Ида беше в един ъгъл, интервюирана от Джил Брук от CNN.

– Няма да повярвате – засия Ида. После изведнъж се смуси на Джил, която държеше микрофона към нея. – Не трябва ли да гледам директно в камерата?

– Не – отговори ѝ Джил. – Представете си, че говорите на мен.

– О, добре. Та, както казвах, забелязах зелените нишки на панталона на престъпника когато работех в обществената пералня тук, в Аспен. Случайно се случи да го спомена когато бях в къщата на Кендра Ууд, известната актриса. Като си помисля, че ако не бях споменала нищо, Реган Рийли нямаше да знае къде да търси крадците и те можеха да се измъкнат ...

Марвин Уинкъл затегна вратовръзката си, когато Синди Адамс от „Ню Йорк Пост“ седна до него за да вземе интервю.

– Сега, мистър Уинкъл, за цялата случка се разказват истории, които могат да бъдат сензация за всяко едно шоу. Разкажете ми за вашата роля в тази драма.

Марвин се усмихна.

– Нали знаеш, Синди – каза той със самодоволно изражение, – изпитвам голямо удоволствие от работата си. Бях нает от Жералдин за да издира бебето, което тя е дала за осиновяване преди петдесет и шест години. Тя е родила в частен дом близо до Питсбърг и някаква агенция е поела грижите за осиновяването, но Жералдин не знаеше коя. Някои от агенциите вече дори не са в бизнеса. Така че чак онзи ден, когато тя ми каза, че всъщност е родила близнаци, можах да направя някои проучвания и да ги проследя. Е, нека да ти кажа нещо. След като открих, че и двете ѝ деца са се опитали да я открият и че и двамата са в Аспен, аз изтърчах и си купих билет за да дойда право тук и да ѝ кажа лично. Без предварителна заявка, както знаеш, билетите са много скъпи. Както и да е, реших, че ще ги откроя, когато пристигна там – Той се засмя. – Моята кола беше тази, която закара Жералдин до нейната среща с децата ѝ ...

Ибън се наведе над Беси.

– Знаеш ли нещо, сестричке, когато бяхме вързани в онова легло, някак си ми беше много познато. Знаех си, че сме били голи в един креват все някога през живота си.

Жералдин го плясна по бузата, а очите ѝ блестяха.

– Недей да остроумничиш толкова.

Беси се засмя.

– Трябва да се обадя на братовчедка ми и да я поканя да ме посети.

Сигурно се чуди какво става с мен.

– Колкото повече хора, толкова по-весело – заключи Джералдин.

Тед Уиймс влезе забързано в ресторанта.

– О, Господи – мърмореше си той. – Господи, Господи!

Луи избърза към него.

– Какво става?

Тед посочи към картината на Луи, която висеше над камината.

– Това! – каза той. – Това!

– Какво? Харесва ли ти?

Тед спря, за да си поеме дъх.

– Бях тук за партито и забелязах тази картина в другия край на стаята, точно когато всички отиваха към залата за вечеря. Някой ми каза, че току-що си я взел от плевнята на Жералдин Спунфелоу. Изтичах в къщи да проверя в историческите си книги и да се обадя на източника си във Франция. И сега имам страхотна новина за теб. Чакай само да я чуеш!

Той замъкна Луи при картината и започна да сочи оживено, докато говореше.

Луи извика всички на масата.

– Знам, че ще има още много интервюта, но наистина бих искал да вдигна тост.

В този момент вратата се отвори и Лари влезе.

– Ето го и него – каза Реган. – Не се тревожи, Лар. Всички са добре.

– Хей – запротестира Лари. – Току-що се връщам от интензивното отделение. Някакъв си е счупил всичките предни зъби, докато се опитвал да избяга от това бедствие тук.

– Е, това ти е наградата за разкарването – Реган се усмихна, като му подаде чаша шампанско.

– Сигурно той е бил този, който стъпи върху мен – каза Кит, която сега беше загърната в якето на Дерууд.

Луи почука по масата.

– Искам да вдигна тост за всички и да направя едно съобщение.

– Нека първо да вдигнем тоста – каза Люк.

– За най-възбуждащото откриване в историята на ресторантите ...

– Вярно, вярно – казаха те и щастливо отпиха.

– И за факта, че шедьовърът на Бийсли е бил в много добра компания в плевнята на Джералдин. По-рано тази вечер орловото око на нашия художествен историк и уважаван репортер, Тед Уиймс ...

Тед се поклонил и вдигнал чашата си.

– ... се загледало по-отблизо в картината на Луи. Свързал се по телефона с Париж и по отличителните белези, които успял да опише, бил уверен, че картината е от Антоан Франсоа Кале, известен френски художник, придворен портретист по времето на Луи Осемнайсти. В интерес на истината, портрет на Луи Осемнайсти сега се съхранява във Версай.

Вълна шумолене премина през стаята.

Луи направи величествен жест към портрета над камината. Всички очи се приковаха на внушителната фигура на Луи Осемнайсти.

– Това, което се намира в тази стая, е последната творба на Кале, Луи Осемнайсти, нарисувана в деня на короноването си в началото на осемнайсти век. Смята се за изгубен шедьовър, изчезнал от Франция преди много години. Той е важна част от тяхната култура и те отчаяно си го искат обратно. Джералдин, ти си законният собственик. Когато си го дала на Реган ние няхахме понятие за стойността му.

Жералдин скочи.

– Не, сър. Сделката си е сделка. Твоя си е, Луи ...

„Знаех си, че има нещо в тази картина, което ми харесва,“ помислил си Реган.

– Ти даде шанс на моето момче Ибън, като го препоръча на Кендра и Сам. И той беше добър иконом, нали, Кендра?

„Като не спеше в гостната,“ помислил си Кендра, но поклати глава в знак на съгласие.

– ... пък и не ти беше лесно, когато хора като мен ти крещяха, че си му дал този шанс. Затова тази картина, колкото и да струва, е твоя. Прави с нея каквото сметнеш за добре.

Телевизионните камери се въртяха като луди. Фотографите правеха снимки. Репортерите като обезумели си взимаха бележки. За един страшен миг Луи се подвоуми и направи, каквото трябваше.

– Картината се връща във Франция – обяви той тържествено. – Мисля, че цялата група трябва да запланува едно ходене до Франция през пролетта, за да я занесем. Нора, твоите книги са популярни там. Трябва да си с мен, когато я предавам.

Нора погледна Люк.

– Какво ще кажеш за април в Париж?

– Звучи добре.

– Надявам се, че и аз съм поканена – обади се Ида.

– Всички са поканени – каза Луи.

– Можеш ли да повярваш, че две толкова безценни съкровища са намерени в твоята плевня? – Тед Уиймс попита Джералдин.

Жералдин прегърна двамата си близнака.

– Определено не мога ...

ЕПИЛОГ

Вторник, 14 февруари

Офисът на Реган се намираше в една стара сграда на булевард „Холивуд“. Беше от този вид сгради с олющени коридори и подове с бели и черни плочки, в които се чувстваше присъствието на духовете на обитателите от предишни епохи. Реган беше избрала да работи там, защото беше усетила дъх на история в стените ѝ. И което беше най-важно, нямаше флуоресцентно осветление.

Беше слънчев следобед. Реган влезе пъргаво в сградата и взе скърпация асансьор до четвъртия етаж, от където имаше изглед към хълмовете на Холивуд, въпреки че прозорчето ѝ беше твърде малко. Когато завиваше по коридора, тя чу телефона да звъни. Извади ключовете от портмонето си, отключи вратата, изкачи двете стъпала до бюрото си и вдигна телефона.

– Реган Рийли.

– Честит Свети Валентин!

– Здравсти, Кит – усмихна се Реган. Седна на въртящия си стол и се отпусна назад. – Как върви?

– Ами ... – започна Кит. – Още няма цветя. Нито бонбони. Нито картички.

– А кой очакваш да ти ги изпрати?

– Никой в частност. Но все си мислех, че някоя бедна душа може да си спомни за мен. Не мога да повярвам, че Дерууд още не се е обадил.

– Ти го мразеше.

– Не за дълго.

– Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, аз също още нищо не съм получила.

– Лос Анжелис е на три часа назад от Хартфорд. Все още имаш време.

– Кит, току-що се прибирам от обед. Ако щях да получавам нещо, щях да съм го получила до сега – Реган се протегна и взе пощата от пода, която беше пусната в процеп на вратата, докато я нямаше.

– Единственото хубаво нещо е, че днес е краят на Бермудския триъгълник. През следващите десет месеца сме в безопасност. Реган? Реган?

Реган, която преглеждаше отгоре-отгоре писмата, отвори един плик.

– Хм? Само минутка.

– Рийли, ако си помисля, че си отегчена да говориш с мен, тогава вече наистина ще умра.

– Не, Кит! – възкликна Реган. – Просто никога няма да познаеш какво имам пред себе си.

– Картичка от Стюарт.

– Не! Това е покана за сватбата на Жералдин и Енгъс! С лична бележка от Джералдин.

– О, господи, сега вече наистина се депресирах. Какво пише?

Скъпа Реган,

Животът наистина не може да бъде по-хубав. Енгъс и аз решихме да споим любовта си след всичките тези години и следващия месец се женим. На нашите години не мислим, че дългите връзки са добра идея.

Искрено се надяваме, че ти и твоите родители, и Кит, Сам, и Кендра ще успеете да дойдете. Но знам, че Кендра се занимава с пиесата си в Ню Йорк и сигурно няма да намери време. Предполагам, че ще трябва да й изпратим снимки.

И можеш ли да си представиш, сещайки се за първия път когато те срещнах, че церемонията ще бъде при Луи? Той сега е истинска звезда тук, в Аспен. Енгъс и аз водим близнаците там няколко пъти в седмицата за вечеря. Луи има една специална маса, която пази за нас, понеже е толкова трудно да си запазиш резервация там.

Ибън е добре. Работи за Кендра и е много щастлив, че тя му разреши да си запази работата, и дори да спи в гостната, когато те не са там. Накара ме да си сложим вана тук, за да има една когато се отбие. Трябва да призная, че Енгъс и аз обожаваме да си киснем кокалите в бълбукащата вода.

А Беси много хареса новия си апартамент. Не можех да понеса мисълта, че се връща обратно в Ню Йорк със семейство Гранд. След всичкото това време, което сме били разделени, искам да бъдем колкото се може по-близо един до друг и да изкараме по възможно най-добрия начин остатъка от живота си. Така че ѝ намерихме работа в Аспен, в асоциацията „Спасете Миналото на Аспен“ да надзирава стаята, посветена на Поп-Поп, нейния пра-Поп-Поп. Мисля, че малко се разпорежда с тях, но

предполагам, че се отнася честно. Беше натоварена да почисти целия боклук, който идваше от плевнята за музея. Трябваше да видиш как светеха онези плювалници!

И така, Реган, след всичките тези години аз имам семейство! Как бих могла да ти благодаря за твоя принос в спасяването на децата ми? И Енгъс, и аз сме толкова щастливи заедно! Кой би могъл да си помисли, че на тази възраст отново ще срещна този най-прекрасен човек? Но се случва! Наистина се надявам, че ще можете да споделите с нас този толкова специален ден. А и пис-тите ще работят скоро!

Пиши ми!

С любов,
Жералдин

Реган млъкна. На другия край на телефона също млъчаха.

– Кит, още ли си тук?

– Да.

– Какво правиш?

– Смятам. Жералдин се жени за пръв път за седемдесет и пет. Ако следваме стъпките ѝ, имаме още четирсет и пет години.

– Аз няма да го доживея.

– И аз не мисля, че мога да преживея още четирсет и пет години Бермудски триъгълници.

– Разбира се, че можеш. Ще ти пратя подарък, когато ти и Дерууд се ожените през 2040.

– Очаквам го с нетърпение!

Телефонът изпиука в ухото на Реган.

– Чакай за малко, Кит.

Реган натисна бутона.

– Ало.

– Реган, Лар е.

– Здравсти, Лари! Говоря с Кит на другата линия. Може ли да ти се обадя след малко?

– Разбира се. Но кажи на Кит, че трябва да дойде в Аспен за уикенда на Световната купа през март. Това е следващия уикенд. Ще има много момчета, с които ще ви запозная и двете.

– Но това е седмицата, в която ще се женят Жералдин и Енгъс!

– Така ли? И какъв им е зорът?

– Наричат го любов. Ще ти се обадя след малко.

Реган се върна към Кит.

– Беше Лари. Ще бъде в Аспен през уикенда, когато е сватбата. Тогава е Световната купа. Ще дойдеш, нали?

– Разбира се. Защо не? В крайна сметка си мисля, че ще направя всяка минута от оставащите четирсет и пет години да си заслужава – тя се засмя. – Хей, Реган, мислиш ли, че Жералдин ще хвърля букет?

– Шегуваш ли се? Просто ще го изстреля в тълпата – Реган също се засмя. – Но не заставай близо до Беси!

КРАЙ

© 1995 Керъл Хигинс Кларк
© 1995 Ирина Димитрова, превод от английски

Carol Higgins Clark
Iced, 1995

Източник: „SF&F“ BBS

Публикация:

Керъл Хигинс Кларк
Картината
„Делакорт“, София, 1995
(Печат: Полиграфюг, Хасково)
224 с.; 20 см

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3068>]